

恋爱吧，江小姐

Taking
a Chance
on Love 1

เปิดใจให้ได้อีก

เขียน : จูวีนหรั่งหรั่ง
แปล : Lucky Luna

พิมพ์ครั้งที่ 1

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

|

恋爱吧，江小姐 1

Taking a chance on love เป็ดใจให้ได้รัก 1

乌云冉冉

อุวันหร่านหร่าน

|

Lucky Luna แປา

"มีธุระเหรอ"

เยี่ยสวี่เจียบอยู่สักพักก่อนจะเอ่ยถาม "คนคนนั้นที่คุณบอกว่าคุณชอบคือเขา
ใช่ไหม จัหยางคนนั้นที่เจอวันนี้"

เป็นเรื่องนี้จริงๆ ดีที่ตอนนี้เจียงเหม่ยซีจัดการกับตัวเองเรียบร้อยแล้ว

เธอเอ่ยเสียงเย็น "นี่มันไม่เกี่ยวกับนาย"

เกิดความเจียบอันยาวนาน เขาเอ่ยปากอีกครั้งว่าเสียงกลับแหบพร่าเล็กน้อย
"ผมดีกว่าเขา"

คำนำ

ตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเองอยู่ในห้องของใครก็ไม่รู้ ลักษณะของผังห้องที่คล้ายกันแต่การตกแต่งกลับแตกต่าง ไหนจะผ้าปูที่นอนและผ้าห่มที่ไม่คุ้นตา แถมหันมาแล้วยังพบว่าคนที่นอนอยู่ข้างๆ คือชายหนุ่มคนหนึ่ง เป็นใครก็คงตกใจกันไม่น้อย แน่แน่นอนนางเอกจาก 'Taking a chance on love เปิดใจให้ได้รัก' เรื่องนี้เองก็ไม่ได้ต่างจากคนทั่วไปค่ะ ทว่าหลังได้สติว่าเธอเข้าห้องผิด ทำห้องชายหนุ่มและทะ แถมยังเป็นฝ่ายรุกเข้าหาเขาก่อน เธอก็ใจใจพอที่จะ 'ชดใช้' ด้วยการวางเงินไว้บนโต๊ะหัวเตียงก่อนจะรีบเผ่นหนีออกจากห้อง... ทุกอย่างดูเหมือนจะจบลงเช่นนั้น แต่จริงๆ แล้วนี่กลับเป็นแค่จุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ชวนใจเต้นตึกตักค่ะ บอกเลยว่าพระเอกหนุ่มของเราจะไม่ยอมให้ความสัมพันธ์ครั้งนี้เป็นแค่ความสัมพันธ์ชั่วคราวชั่วคราวจบในคืนเดียวง่ายๆ เช่นกัน

เกริ่นมาแบบนี้แล้วทุกคนคงจะเริ่มตื้นตันกันบ้างแล้วใช่ไหมคะ งั้นไม่รอช้าในเล่มนี้เราจะได้ไปทำความรู้จักกับ 'เย็ยสวี' หนุ่มน้อยสายไม่พูดเยอะแต่รักหมดใจที่จะมาทำให้หัวใจของ 'เจียงเหมยซี' นางเอกสายแข็งผู้ทั้งทำงานเก่งและดูต้นจนได้นายาแม่เสือสาวจนไม่มีใครกล้าเข้าใกล้มันป่วน แต่การจะทำให้แม่เสือสาวคนนี้ใจอ่อนก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยละะ เย็ยสวีจะต้องเจอกับอุปสรรคเยอะแยะมากมาย และอุปสรรคใหญ่ที่สุดคงไม่พ้นเรื่องอายุที่แตกต่างกันของทั้งคู่ รวมทั้งดูเหมือนว่าในหัวใจของเจียงเหมยซีก็ยังมีใครบางคนอยู่ในนั้น... แล้วแบบนี้พระเอกของเราจะพิชิตใจสาวแกร่งคนนี้ได้อย่างไร หลายๆ คนคงอยากจะทราบกันแล้วใช่ไหมละคะ เพราะฉะนั้นก่อนที่จะปล่อยเมาท์มอยไปมากกว่านี้ ขอเชิญนักอ่านทุกท่านเปิดหน้าถัดไปเพื่อร่วมลุ้นและเอาใจช่วยพระเอกของเรากันได้เลยละ!

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- เจียงเหมยซี (แม็กกี้) ผู้อำนวยการฝ่ายอดีตของบริษัทโยวจี สาวสวยวัยเกือบสามสิบ ได้รับฉายาแม่เสือสาวแห่งโยวจีมาเพราะความเก่งกาจในการทำงาน หลังเจียงเหมยซีเลิกกับแฟนหนุ่มไปเธอก็ถูกแม้งบังคับให้ไปดื้อตัวอยู่เรื่อยๆ แต่ใครจะไปรู้ว่าคนที่รักษาสถานะโสดมาได้หลายปีจะพลาดท่ามีความสัมพันธ์ลึกซึ้งซั้วซ้ามคึนกับเด็กหนุ่มจบบัณฑิตใหม่วัยยี่สิบสอง
- เยี่ยสวี (แดเนียล) พนักงานใหม่ในฝ่ายอดีตของบริษัทโยวจี ชายหนุ่มวัยยี่สิบสอง รูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาหล่อเหลา แอบชื่นชอบเจียงเหมยซีมาตั้งแต่ตอนที่เขายังเรียนมหาวิทยาลัย ได้มาใกล้ชิดกันอีกครั้งเพราะหญิงสาวมาและเข้าห้องผิด ทำให้เขากับเธอมีความสัมพันธ์กันลึกซึ้ง ทว่าเข้ามาเขากลับโดนเธอสลัดทิ้ง
- จี๋หยาง ประธานบริษัทจ้อหรง แฟนเก่าของเจียงเหมยซี เพื่อนสนิทของลู่อิววี เขาคบหากับเจียงเหมยซีมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ทว่าหลังเรียนจบทำงานมาได้สักพักเขาก็บอกเลิกกับเธอ กลายเป็นอดีตฝังใจของเจียงเหมยซีมาตลอด
- ลู่อิววี (เควิน) คู่แข่งของเจียงเหมยซี เจ้าของฉายาพยัคฆ์หน้ายิ้ม หากไม่ใช่เวลางานแล้วจะดูเป็นมิตร ชี้เล่น เข้าถึงง่าย แต่ถ้าอยู่ในโหมดทำงานจะเปลี่ยนไปเป็นคนที่เข้มงวดอย่างมาก ลู่อิววีขึ้นชื่อว่าเป็นคู่แข่งกับเจียงเหมยซี เขาเรียนจบมาจากที่เดียวกับเธอ และยังเป็นเพื่อนสนิทกับจี๋หยาง แฟนเก่าของเจียงเหมยซีอีกด้วย
- มู่ตี้ พนักงานใหม่ในฝ่ายอดีตของบริษัทโยวจี หลานสาวที่ไม่เอาไหนของเจียงเหมยซี เข้ามาทำงานในบริษัทโยวจีได้เพราะการช่วยเหลือของเจียงเหมยซี มู่ตี้เป็นสาวรักสนุก เพื่อนฝูงเยอะ ทว่ากลับทำงานไม่เก่ง ดังนั้นตอนที่เธอต้องร่วมโปรเจกต์กับลู่อิววีจึงโดนดุดูอยู่บ่อยๆ
- ลินดา เจ้านายของเจียงเหมยซีและลู่อิววี กรรมการผู้จัดการของบริษัทโยวจี ลินดาเป็นผู้หญิงหัวสมัยใหม่ นิสัยเป็นกันเองและสร้างบรรยากาศเก่ง เธอค่อนข้างรักและเอ็นดูเจียงเหมยซีอย่างมาก คอยดูแลและช่วยเหลือเจียงเหมยซีมาตลอดระยะเวลาที่ทำงานด้วยกัน

บทที่ 1

มีชีวิตซ้ำ

ปี 2006 ณ กรุงปักกิ่ง

ฤดูร้อนมาเยือนเร็วเป็นพิเศษ อุณหภูมิเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องหลังจาก
พ้นเดือนพฤษภาคม ดวงอาทิตย์เจิดจ้าแผดเผาพื้นดิน ร้อนอบอ้าวและ
แห้งแล้งในตอนกลางวัน กระทั่งเข้าสู่เวลากลางคืนถึงมีลมเย็นโชยเบาๆ
เป็นลักษณะของช่วงต้นฤดูร้อน

เจียงเหมยซี่ลงจากรถ MPV* ของบริษัท ยำรองเท้าสันสูงสิบสอง
เซนติเมตรเดินโซซัดโซเซตรงไปยังเขตคอนโดมิเนียมของตนเอง

เธอดื่มเหล้าไปนิดหน่อยขณะที่กินอาหารเป็นเพื่อนเจ้านายและลูกค้า
สำหรับคนปกติแล้วมันเป็นปริมาณที่นิดเดียวจริงๆ แต่กับเธอผู้มีฉายาว่า
'เจียงสามแก้ว' ซึ่งนั่นหมายความว่าแค่สามแก้วก็ล้นแล้ว

เจียงเหมยซี่จำไม่ได้แล้วว่าวันนี้ตัวเองดื่มไปกี่แก้ว แต่ก็ยังฝันเดินจาก
ประตูใหญ่ของเขตคอนโดฯ กลับห้องได้ แต่ต้องเปลืองแรงนิดหน่อย

เขตคอนโดฯ ที่เธอพักอยู่แม้ว่าจะไม่ได้ใหญ่โต แต่สถาปนิกก็ออกแบบ
สะพานเล็กๆ พร้อมกับสายน้ำไหลคดเคี้ยวลึกลงไปในบริเวณพื้นที่ที่ไม่ใหญ่โตนี้
จึงไม่ค่อยเป็นมิตรกับรองเท้าสันสูงของเธอสักเท่าไรนัก

* รถ MPV (Multi Purpose Vehicle) เป็นรถยนต์อเนกประสงค์ ลักษณะคล้ายรถตู้ รองรับผู้โดยสารได้เป็นจำนวนมาก

เจียงเหม่ยซีเดินหนึ่งก้าวโยกสามทีอย่างไซซัดไซเซ อาศัยสติสัมปชัญญะ
สุดท้ายที่เหลืออยู่น้อยนิดคลำทางไปจนถึงหน้า 'ประตูห้อง' ภายใตแสงไฟสลัว
เรอกรหส์ปลดล็อกอย่างยากลำบาก ผลกลายเป็นว่ามันไม่ถูก!

ลองอีกครั้ง...ยังไม่ถูก!

ครั้งที่สาม...ไม่ถูกอีกแล้ว!!

เจียงเหม่ยซีมีเงเล็กน้อยจึงหันกลับไปมองหมายเลขชั้นบนผนัง
อย่างช้าๆ *ชั้นแปดไม่ผิด!*

ครั้งนี้เธอท่องรหัสปลดล็อกออกมาดังๆ ท่องหนึ่งตัวกดหนึ่งที่ แต่ก็
ยังผิดอยู่ดี

วันนี้นั้นเป็นอะไรเนี่ย ตอนบ่ายก็ทะเลาะกับเจ้านายเพราะเรื่องงาน
ตอนกินเลี้ยงเมื่อกี้ยังถูกลูกค้าทะเลโม้มซ่าแล้วซ่าเล่า ตอนนั้นแม้แต่ประตู
ไม่รักดีนี่ก็ยังหาเรื่องเธออีก!

ในตอนທີ່เจียงเหม่ยซีที่มีนมากำลังจะอาละวาด ประตูบานนั้นก็เปิดออกเอง
อย่างคาดไม่ถึง

คนที่เปิดประตูให้เธอเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงผอม สวมเสื้อยืดผ้าฝ้าย
สีขาวหลวมโพรัก กางเกงขาสั้นสีด้ายาวถึงเข่า และรองเท้าแตะคิปปี้ แต่งตัว
เหมือนอยู่บ้าน ผมของชายหนุ่มยาวเล็กน้อย และเพราะเขาหันหลังให้กับ
แสงไฟจึงทำให้เห็นใบหน้าไม่ชัดนัก แต่ก็ยังมองเห็นดวงตาอันลึกล้ำและ
รูปร่างเค้าโครงของเขาได้

เจียงเหม่ยซีมองเขาอย่างงงกันไปพักหนึ่งถึงได้สติขึ้นมา "คุณเป็นใครนะ"

ชายหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อย "เจียงเหม่ยซี?"

เจียงเหม่ยซีอึ้งไปเล็กน้อยก่อนจะหัวเราะออกมา เกือบไปแล้ว เธอ
คิดว่าตัวเองมาผิดห้อง แต่เขารู้จักว่าเธอเป็นใคร ดูท่าว่าจะไม่ผิด

เธอผลักเขาแล้วเดินชวนเขาเข้าไปในห้อง เดินไปพลงเตะรองเท้า
ออกไปพลง "ใครให้คุณเข้ามาเนี่ย คุณนายเจียงอีกแล้วหรอ เดียวนี้
 मैंฉันออฟเกรดบังคับนัดบอดแล้วหรอเนี่ย ก็บอกไปแล้วไงว่าไม่อยากเจอ

“ยังจะยัดเยียดให้เข้ามาในห้องโถงๆ อย่างนี้เลย เกินไปแล้วนะ!”

ขณะที่กำลังพูดจู่ๆ ขาของเธอก็เกิดอ่อนแรงขึ้นมาอีกครั้งจนล้มลงไปบนโซฟาทั้งตัว

ภาพตรงหน้าหมุนไปชั่วขณะ เจียงเหมยซีหลับตาลงทันที แค่วัยบยังไม่อยากจะขยับ

เธอได้ยินเสียงปิดประตูดังจากไกลๆ ตามมาด้วยเสียงลากรองเท้าเสียดสีกับพื้นห้องไปๆ มาๆ สุดท้ายเสียงฝีเท้านั้นก็หยุดลงที่ข้างตัวเธอ

“ลุกขึ้น”

เจียงเหมยซีพยายามเปิดเปลือกตา เธอหรีตามองคนพูด ตอนนี้ในมือเขากำลังถือน้ำอยู่แก้วหนึ่ง

“ดื่มน้ำ” เขาพูด

พอถูกเตือนอย่างนี้เธอก็รู้สึกคอแห้งขึ้นมาจริงๆ แต่ว่าทั้งตัวเธ่อ่อนปวกเปียกไร้เรี่ยวแรง ต้องออกแรงอยู่นานกว่าจะทำให้ตัวเองลุกขึ้นมาหนึ่งได้ พอหมายจะยื่นมือไปรับแก้วน้ำ มือก็กลับไม่ฟังคำสั่ง ดันตรงไปคว้าข้อมือของชายหนุ่มข้างที่ถือแก้วน้ำอยู่ข้างนั้น

อุณหภูมิจากผิวของเขาตรงกันข้ามกับความร้อนรุ่มที่อยู่บนตัวเธอ โดยสิ้นเชิง บริเวณที่ปลายนิ้วของเธอสัมผัสนั้นเย็นเฉียบ แต่มันกลับทำให้เธอรู้สึกสบาย ไหนๆ ก็ไหนๆ เธอทำตัวรุ่มร่ามไปแล้ว เจียงเหมยซีจึงใช้สองมือประคองมือข้างนั้นของชายหนุ่มให้ขยับแก้วน้ำเข้ามาใกล้ริมฝีปาก แล้วดื่มน้ำในแก้วลงไปหลายอีก

ตั้งแต่ต้นจนจบชายหนุ่มไม่พูดไม่จาสักคำ เขายืนอยู่ตรงนั้นอย่างเงียบๆ ปล่อยให้เธอแะอั้ง ทำให้เจียงเหมยซีรู้สึกเบื่อหน่ายขึ้นมาทันใด

เธอใช้หลังมือเช็ดปากสะเปะสะปะ ก่อนจะพูดลั่นพันทัน “คุณไปเถอะ” “ไป? ไปไหน?”

นี่หมายความว่าไม่อยากไปอย่างนั้นหรือ

เจียงเหมยซีเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง จากนั้นจึงค่อยๆ ลุกขึ้นจากโซฟา

พร้อมส่งยิ้มให้เขา "เพิ่งเจอกันครั้งแรกคุณก็จะอยู่ที่นั่นแล้ว จะไม่ตีบหน้าเร็วเกินไปหน่อยเหรอ"

ท่าทีของเธอชัดเจนมากว่านี่คือการไล่แซก

แต่ชายหนุ่มกลับมองเธออย่างไม่สะทกสะท้าน "เจอกันครั้งแรกคุณก็มาจนกลายเป็นอย่างนี้ ความตีบหน้าก็ไม่แน่ว่าช้าแล้ว"

การโต้ตอบนี้ทำให้เจียงเหมยซีรู้สึกเกินคาดมาก จู่ๆ เธอก็อยากมองสักหน่อยว่าคนคนนี้จะรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร แต่แสงไฟในห้องไม่ดีนัก และเธอก็เมามากแล้วจริงๆ เมาจนตาทั้งสองไม่อาจเพ่งมองได้ ทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้าล้นวนไปมา

ดังนั้นตอนที่เธอกำลังจะเขย่งเท้าเพื่อมองหน้าเขาให้ชัด เท้าก็พลิกโดยไม่ทันระวัง ทั้งตัวเอนล้มไปทางโต๊ะรับแขกที่อยู่ข้างๆ

ดีที่ปฏิกิริยาตอบรับของชายหนุ่มนั้นรวดเร็ว เขาคว้าตัวเธอไว้ทัน ในตอนที่เธอเกือบล้มลง ทำให้เธอไม่ล้มลงไปบนโต๊ะรับแขกแข็งๆ นั้น แล้วล้มลงบนโซฟาหนังแท่นนุ่มๆ แทน เพียงแต่ว่าเขาเองก็ล้มตามลงมาด้วย...

ไม่มีความเจ็บปวดอย่างที่เธอกลัวล่วงหน้า อีกทั้งบริเวณที่ผิวหนังสัมผัสกันก็เกิดความรู้สึกอันเย็นเฉียบทำให้เธอไม่ทรมานขนาดนั้นแล้ว ในช่วงเวลาสุดท้ายก่อนสติสัมปชัญญะของเธอทั้งหมดจะกระเจิดกระเจิงไป เจียงเหมยซีคิดว่าในเมื่อเขาไม่ยอมออกไป ถ้าอย่างนั้นก็อยู่ต่อเถอะ

พอสมองเธอถูกกระตุ้น มือทั้งสองข้างก็ยกขึ้นไปคล้องคอเขาเอาไว้ พาตัวเองที่คลั่งไปได้ด้วยกลิ่นเหล้าขยับเข้าไปใกล้อีกฝ่าย

ในบริษัททั้งระดับบนระดับล่างต่างก็บอกว่าเธอเป็นคนวางอำนาจและเด็ดขาด แต่การบังคับจับผู้ชายคนหนึ่งอย่างวางอำนาจและเด็ดขาดเช่นนี้นับว่าเป็นครั้งแรกในชีวิตของคนที่อายุยังเข้าสามสิบอย่างเธอ

เจียงเหมยซีสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าตอนที่ริมฝีปากของเธอแตะกับของเขา ชายหนุ่มก็ตัวแข็งทื่อไปชั่วขณะ ชั่วเวลานั้นเธอได้ยินเสียงหัวใจของตนเองเต้นผิดปกติไปเล็กน้อย หรือว่าเธอเข้าใจผิดไป เธอไม่ยินยอม

อย่างนั้นหรือ

โชคิทีที่หลังจากนั้นเพียงพริบตาเขาก็ได้ตอบกลับมา เริ่มจากอ่อนโยน
ดูดีแล้วจึงค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นบ้าคลั่ง

ความร้อนในร่างกายพุ่งพล่านขึ้นมา เจียงเหมยซีดำดิ่งอยู่ในจุด
อันละเอียดละไมราวกับหยาดฝนโปรยของชายหนุ่ม

เวลานี้ลมราตรีค่อยๆ แรงขึ้น พัดต้นไม้ใบหญ้าที่นอกหน้าต่างส่งเสียงดัง
สวบสวบ ราวกับกำลังแหวะรับใครสักคนเพื่อไปให้ทันการนัดหมายที่เร่งด่วน

เจียงเหมยซีไม่เคยรู้สึกอย่างนี้มาก่อน ความรู้สึกที่ถูกคนอื่นควบคุม
และปลุกเร้าตั้งแต่ห้วงอารมณ์ไปจนถึงร่างกายและความคิด ในตอนที่
ความรู้สึกแปลกประหลาดอย่างอาการแขนขาชาหีบและหัวใจเต้นเร็ว
เข้าสู่โหมดับพลัน เจียงเหมยซีถึงได้คิดอยากจะรีบหลบหลีกด้วยปฏิกิริยา
สะท้อนกลับ เธออยากจะให้ทุกอย่างหยุดลงทันที

และในความเป็นจริงเธอเองก็หยุดมันลงไปแล้ว

ชายหนุ่มเงยหน้ามองเธออย่างประหลาดใจ ดูเหมือนว่าเขากำลัง
ใช้สายตาถามว่าทำไม

เจียงเหมยซีลุกขึ้นนั่งตรงหน้าเขาพลางย้อนนึกไปถึงความรู้สึก
แปลกปลอมเมื่อครู่ด้วยจิตใจว่าวุ่น เธอยกมือกุมหน้าอกโดยอัตโนมัติ
"ฉัน...เหมือนว่า...จะเป็นโรคหัวใจ"

"โรคหัวใจ?"

"ใช่ มือเท้าชา หัวใจเต้นเร็วเกินไป รู้สึกขาดอากาศหายใจ..."

ชายหนุ่มนิ่งอึ้งไป จากนั้นจึงหัวเราะออกมา รอยยิ้มนั้นดูไร้พิษภัย
ริมฝีปากของเขาเฉียดใบหูเธอเบาๆ ก่อนเอ่ยเสียงค่อย "ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ใช่
โรคหัวใจหรอก นั่นเรียกว่า 'ชอบ' ต่างหาก"

เมื่อคืนเธอไม่ได้ตั้งม่านหน้าต่างปิด แสงอรุณในฤดูร้อนจึงสาดส่อง
และทะลุเข้ามาทางหน้าต่างกระจก ไม่นับว่าแสบตา แต่ก็พอที่จะปลุกให้

เจียงเหมยซีตื่นขึ้นมา

เธอหรีตาทินิจมองท้องฟ้านอกหน้าต่างแวบหนึ่ง ท้องฟ้าสีครามกว้างใหญ่นับว่าเป็นวันที่อากาศดีวันหนึ่งเลยทีเดียว

เจียงเหมยซีหลับตาลงอีกครั้งแล้วพลิกตัวตามความเคยชิน ทว่ามันต่างไปจากวันก่อนๆ ได้ฝ่ามือไม่ใช่ผ้าปูเตียงและผ้าห่มอันเย็นเฉียบแต่กลับแข็ง อุ่น ลื่น เหมือนกับผิวหนังของ...คน?

การรับรู้นี้ทำให้เจียงเหมยซีสร้างขึ้นมากในพริบตา เธอรีบลืมตาทันทีสิ่งที่สะท้อนเข้าสู่ม่านตาก็คือแผ่นหลังเปลือยเปล่าของผู้ชายคนหนึ่ง และมือเธอก็กำลังวางอยู่บนหลังของเขา

เธอชักมือกลับทันทีราวกับถูกลวกพร้อมติดตัวลุกขึ้นนั่งทันใด
คนคนนี้เป็นใครกัน

ภาพเหตุการณ์บางอย่างหลังกลับถึงห้องเมื่อคืนค่อยๆ ผุดขึ้นมา เธอพยายามนึกลำดับเหตุการณ์ให้ชัดแล้ว ทว่าความทรงจำกลับคล้ายสายสร้อยไข่มุกที่ขาดกระจัดกระจายจนไม่อาจรวบรวมไข่มุกเก็บกลับมาได้และไม่จำเป็นต้องมองตัวเองที่อยู่ใต้ผ้าห่ม ความรู้สึกของร่างกายก็บอกเธอแล้วว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น

เจียงเหมยซีมีนิสัยเล็กๆ น้อยๆ อย่างหนึ่งคือเมื่อเธอรูสึกตื่นเต้นหรืออายุก็มักจะหาของมากำเอาไว้ และตอนนี้เธอก็คว้าผ้าปูเตียงที่อยู่ใต้ฝ่ามือโดยไม่รู้ตัว แต่ไม่นานก็รู้สึกว้าวุ่นสับสนนี้แปลกไปจากปกติ พอถามดูก็พบว่าไม่เพียงแต่ผ้าปูเตียงเท่านั้นที่แปลก แต่ทุกอย่างภายในห้องนี้ล้วนแปลกไปทั้งหมด!

แม้ห้องนอนห้องนี้จะตกแต่งคล้ายคลึงกับห้องนอนของเธอ แต่ผ้าปูเตียงผืนนี้ ผ้าม่านผืนนี้ อีกทั้งสไตล์ของเฟอร์นิเจอร์ ล้วนไม่ใช่สิ่งที่เธอคุ้นเคย...

เธอรีบลุกขึ้นมองไปที่นอกหน้าต่าง เป็นอย่างที่ดีคิด วิวของคอนโดฯที่อยู่นอกหน้าต่างเองก็ต่างจากที่เธอเห็นทุกเช้านิดหน่อย

ตึกหลายตึกในเขตคอนโดฯ นี้หากมองจากภายนอกก็จะเห็นว่า

ขนาดใหญ่เล็กต่างกัน แต่ลักษณะภายในคอนโดฯ ล้วนเป็นแบบนี้เหมือนกันทั้งหมด หรือว่าเมื่อคืนเธอจะเข้าห้องผิด?

หลังความคิดนี้ผุดขึ้นมา ภาพเหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นเมื่อคืนก็เชื่อมเข้ากับข้อสงสัยที่ว่า ดูเหมือนทุกสิ่งล้วนมีมูลทั้งสิ้น

เจียงเหมยซีลอบร้องกับตัวเองว่าแย่แล้ว เธอไม่รู้ว่าจะจัดการกับสถานการณ์นี้อย่างไรดีไปชั่วขณะ ทว่าพอหันไปเห็นผู้ชายที่อยู่บนเตียงยังคงหลับอย่างเงียบเชียบถึงได้ค่อยๆ ใจเย็นลง

ชายหนุ่มห่มผ้าห่มผืนบางๆ ไว้ตรงช่วงเอวลงไป ผิวของร่างกายท่อนบนที่โผล่ออกมานั้นมันวาวและสะอาดสะอ้าน กล้ามเนื้อได้สัดส่วน เพราะท่านอนกึ่งคว่ำกึ่งตะแคงจึงเผยให้เจียงเหมยซีเห็นเพียงใบหน้าด้านข้างของเขาเท่านั้น แม้จะเป็นเพียงใบหน้าที่ด้านข้าง แต่ขนตาวาวเป็นแพหนา สันจมูกสูงโด่ง และสัณฐานเป็นแนวเส้นงดงาม ล้วนมองออกได้ไม่ยากกว่าเป็นใบหน้าที่หล่อเหลาทีเดียว

เจียงเหมยซีพรวดผยองใจออกมาโดยไม่รู้ตัว รวากับว่าไม่ได้อารมณ์เสียขนาดนั้นแล้ว

เธอหยิบเสื้อผ้าขึ้นมาสวมอย่างเบามือเบาเท้า หมายถึงฉวยโอกาสรีบหนีไปก่อนที่จะผู้ชายคนนี้จะตื่น แต่ตอนที่เก็บกวาดเสร็จเรียบร้อยแล้วและกำลังจะหิ้วรองเท้าส้นสูงออกไปจากห้อง เธอกลับลังเลขึ้นมาเล็กน้อย

ถึงอย่างไรเมื่อคืนเธอก็เป็นคนที่มาผิดห้องก่อน และในความทรงจำก็ดูเหมือนว่าเธอเองเป็นฝ่ายเริ่มก่อนด้วย ทศนคติในเรื่องแบบนี้ของเจียงเหมยซินั้นคล้ายกับเจ้านายของเธอคือค่อนข้างจะหัวตะวันตก แต่ไหนแต่ไรมาก็ไม่เคยรู้สึกว่ามีผู้หญิงเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เพียงคิดว่าต่างฝ่ายต่างได้ในสิ่งที่ต้องการก็เท่านั้น

เจียงเหมยซีกวาดตามองห้องที่สภาพและทะเลาะไปทั่ว เมื่อคืนเขาเองก็ปล่อยให้เธออยู่ ทั้งยังคอยดูแลเธอ และที่สำคัญเรื่องบางอย่างก็ดูเหมือนจะค่อนข้างเข้ากันได้ดีอีกด้วย แต่เธอกลับทำห้องของเขาและทะเลาะไปหมด

โดยเฉพาะโซฟาในห้องรับแขกชุดนั้นที่ดูท่าทางจะราคาแพงไม่น้อย ทว่ากลับมีคราบเหมือนว่าเธอเคยอาเจียนใส่มันปรากฏอยู่ด้วย จากไปโดยไม่ลาแบบนี้ดูเหมือนจะน่าเกลียดไปหน่อย...

เธอกลับเข้ามาในห้องนอนอีกครั้งแล้วค้นเอาเงินสดทั้งหมดที่อยู่ในกระเป๋ากลับมาวางบนโต๊ะตรงหัวเตียงแล้วใช้นาฬิกาข้อมือของเขาวางทับเอาไว้ คิดๆ ดูแล้วก็รู้สึกว่ายังไม่พอจึงทิ้งกระดาดไนต์ไว้แผ่นหนึ่ง เขียนเบอร์โทรศัพท์ของตนเองรวมถึงข้อความประโยคหนึ่งว่า

'ถ้าไม่พอ กรุณาติดต่อฉันอีกที'

เสียงปิดประตูด้านนอกดังขึ้น เยียสวี่ค่อยๆ ลืมตา จินตนาการถึงท่าทางของใครบางคนที่ทำราวกับว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องใหญ่โตตั้งแต่เช้าก็อดยิ้มไม่ได้ แต่เมื่อกวาดสายตามองเห็นเงินที่วางอยู่บนโต๊ะตรงหัวเตียงรอยยิ้มของเขาก็แข็งค้างไปทันที เยียสวี่ลุกขึ้นนั่งก่อนเอื้อมไปหยิบกระดาดไนต์ที่อยู่ข้างใต้นาฬิกาข้อมือออกมา เพียงอ่านแวบเดียวสีหน้าก็พลันเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ

เจียงเหม่ยซีเพิ่งจะกลับถึงห้องเสียงนาฬิกาปลุกในโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นมา วันนี้เธอตื่นช้ากว่าปกติสิบห้า นาที และเพิ่งนึกขึ้นได้ว่ายังมีเรื่องของบริษัทที่สำคัญมากซึ่งเธอต้องไปจัดการ นั่นก็คือขั้นตอนสุดท้ายในการรับสมัครพนักงานใหม่ที่มีปีละครั้งของโยวจี...การสัมภาษณ์โดยกรรมการผู้จัดการจะดำเนินไปในเช้าวันนี้

ที่บอกว่าสำคัญนั้นมีอยู่สองเหตุผลนั่นคือหนึ่ง เธอต้องไปเป็นคนสัมภาษณ์แผนกรรมการผู้จัดการ สอง ในจำนวนคนที่มาสอบสัมภาษณ์นั้นมีมุ่ตี้ซึ่งเป็นหลานสาวแท้ๆ ของเธออยู่ด้วย

นึกถึงมุ่ตี้แล้วเจียงเหม่ยซีก็รู้สึกปวดหัวขึ้นมาเล็กน้อย

ด้วยทัศนคติของมู่ตี้ที่ทำอะไรดูๆ โง่ๆ ให้ผ่านไปวันๆ ไม่แสวงหาความก้าวหน้า ทั้งยังเห็นได้ชัดว่าไม่ได้เป็นพวกหัวกะทิ ดังนั้นแม่เจ้าตัวจะปลูกสอติดตามมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงินแล้วอยู่รอดจนจบมหาวิทยาลัย แต่เมื่อเทียบกับมาตรฐานในการรับคนเข้าทำงานของโยวจี้ มู่ตี้ยังขาดคุณสมบัติไปไม่น้อยจริงๆ ทว่าดูเหมือนหลานสาวคนนี้ไม่ค่อยใส่ใจสักเท่าไรว่าจะเข้าโยวจี้ได้หรือเปล่า แต่คุณนายเจียงสองคนที่บ้าน... แม่ของเจียงเหมยซีกับพี่สาวของเธอต่างให้ความสนใจกับเรื่องนี้มาก ทั้งยังพูดบางอย่างที่มีความหมายโดยนัยว่าหากมู่ตี้ไม่ได้เข้าทำงานที่นี่ นั่นก็เพราะความไม่รับผิดชอบของน้ำเล็กอย่างเจียงเหมยซี

เจียงเหมยซีเพิ่งจะถึงบริษัทและจอดรถเสร็จ สายโทรศัพท์จากคุณนายเจียงก็ดังขึ้นอีกครั้งอย่างที่คิดไว้

เพื่อไม่เป็นการหาเรื่องใส่ตัวเองเธอจะต้องปลอมใจมารดาเอาไว้ก่อน แต่เพื่อป้องกันเผื่อว่าผลในการสอบสัมภาษณ์จะมีอะไรที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นจริงๆ ก่อนจะวางสายเธอจึงกล่าวเตือนปลายสายเอาไว้ก่อนเช่นกัน "แม่สบายใจได้ เรื่องของเสี่ยวตี้* หนูจะพยายามให้เต็มที่ แต่แม่ก็ต้องวางแผนเผื่อดีเผื่อร้ายด้วย...ถึงยังไปบริษัทที่ไม่ใช่กิจการของครอบครัวเรา ต่อให้กรรมการผู้จัดการพูดก็ใช่ว่าการตัดสินใจจะเป็นอันสิ้นสุด ยิ่งไปกว่านั้นผู้อำนวยการกระຈอกๆ ที่สัมภาษณ์แทนกรรมการผู้จัดการชั่วคราวอย่างหนูนะ...จะสำเร็จหรือเปล่าสุดท้ายก็ต้องขึ้นอยู่กับผลงานของเสี่ยวตี้อยู่ดี"

แต่คุณนายเจียงกลับไม่สะทกสะท้าน "แม่น่ะนะเหมยซี...ลูกช่วยมีกินหน่อยได้หรือเปล่า ถ้าลูกยื่นกรานว่าจะเก็บไว้ใครมันจะพูดอะไรได้ คนหัวแข็งอย่างลูกนะ สองปีแล้วยังไปไม่ถึงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ แม่ว่ามันต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้แน่ๆ เหมย..."

เจียงเหมยซีพบว่าตอนที่ต้องเผชิญหน้ากับคุณนายเจียงนั้น คำพูดแต่ละประโยคล้วนมีแต่น้ำ พอมองดูเวลาเธอก็เห็นว่าใกล้จะสายแล้วจึง

* เสี่ยว มักวางไว้หน้าแซ่หรือชื่อเพื่อใช้เป็นชื่อเรียกบุคคล แสดงความสนิทสนม

ตัดบทผู้เป็นแม่ "เอาละๆ หนูรู้แล้ว หนูจะจัดการเอง ถ้าแม่ไม่มีธุระอื่นแล้ว หนูงายก่อนนะคะ"

"เดี๋ยวก่อน!" ทันใดนั้นเองคุณนายเจียงก็ผ่นน้ำเสียงลงแล้วเอ่ยขึ้นว่า "เสียเวลาจนดึกกับลูกตั้งกี่ครั้งก็หน ลูกก็เอาแต่ทำโอที เมื่อวานบอกไว้ดิบดีว่าจะไปเจอเขาก็ไม่ไปอีกแล้ว ว่างเมื่อไหร่ก็รีบไปเจอสักหน่อยก็แล้วกัน อย่าให้ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายเป็นกังวลอีก"

ถ้าแม่ไม่พูดเรื่องนี้ก็ดีไป แต่พอพูดขึ้นมาเจียงเหมยซีก็นึกถึงเรื่องที่ตัวเองปล่อยไปไปตัวเบ้อเรอเมื่อวานทันใด เธอเพิ่งจะฝันสะกดอารมณ์โมโหเอาไว้ได้แท้ๆ ทว่าตอนนี้มันกลับพลุ่งพล่านขึ้นมาอีกครั้งจนได้

พนักงานในบริษัทที่เดินสวนกันเอ่ยทักทายเธอ เจียงเหมยซีจึงผงกศีรษะตอบรับเล็กน้อยก่อนจะรีบเดินเข้าไปในลิฟต์

เวลานี้ในลิฟต์มีแค่เธอเพียงคนเดียว ดังนั้นทันทีที่ประตูลิฟต์ปิดเธอก็ไม่สะกดโทสะเอาไว้อีกต่อไป "หนูนะแม่ แม่เลิกจัดแจงเรื่องนัดบอดไร้สาระพรรคนี้ให้หนูสักทีได้ไหม ใครเป็นคนบอกว่าคนเรามีชีวิตอยู่แล้วต้องแต่งงานกันล่ะ หนูเคยเห็นชีวิตแต่งงานพังไม่เป็นท่ามานักต่อนักแล้ว ทั้งของแม่ ของพี่ ทำไมแม่ถึงยังยึดติดอยู่กับเรื่องแต่งงานขนาดนี้นัก นี่เป็นหนึ่งในอาการของสต็อกโฮล์มซินโดรม* เหรอ การแต่งงานทำร้ายแม่ มาร้อยรอบพันรอบ แต่แม่ก็ยังทำเหมือนการแต่งงานเป็นรักแรกอยู่ได้ หนูขอเตือนแม่กับพี่ไว้เลยนะ แทนที่จะเอาเวลามาเกลี้ยกล่อมหนูให้แต่งงาน เอาเวลาไปหาหมอก่อนดีกว่า!"

"เจียง! เหมย! ซี!" โทสะของคุณนายเจียงจากปลายสายส่งมายังเจียงเหมยซีโดยไม่ลดลงไปเลยแม้แต่น้อย มารดาของเธอแผดเสียงตอบกลับมาทันที "ตระกูลเจียงของเราไม่เคยมีลูกสาวที่แต่งงานไม่ออก! ต่อให้ท้ายที่สุดจะต้องหย่า ลูกก็ต้องหาคนมาแต่งงานก่อนแล้วค่อยว่ากัน! อีกอย่าง

* สต็อกโฮล์มซินโดรม (Stockholm Syndrome) เป็นกลุ่มอาการทางจิตอย่างหนึ่ง คือการที่ตัวประกันเกิดความสัมพันธ์ทางใจและเห็นอกเห็นใจผู้ร้ายที่ลักพาตัวมาหลังจากที่ใช้เวลาอยู่ด้วยกันในระยะหนึ่งจนเกิดการปกป้องคนร้ายหรือยอมเป็นพวกเดียวกัน

แม่ไม่ได้ป่วย ถ้าจะป่วยก็เป็นเพราะลูกชั่วโมโหนี่แหละ!"

พูดจบอีกฝ่ายก็ตัดสายทิ้งทันทีโดยไม่รอให้เจียงเหมยซีได้ตอบกลับ
เจียงเหมยซีฟังเสียงสัญญาณที่ถูกตัดดั่ง 'ตุ้ตๆ' แล้วก็เหม่อลอยไป
พักหนึ่งอย่างห้ามไม่ได้

ในความทรงจำของเธอ การต่อสู้นี้ต่อเนื่องยาวนานมาเกือบสิบปีแล้ว
เมื่อไหร่แม่จะคิดถึงความรู้สึกของเธอจริงๆ และเลิกบังคับให้เธอทำเรื่องที่
ไม่อยากทำเพราะแค่ร้ายตาของคนอื่นได้สักที

ในช่วงพริบตานั้นเจียงเหมยซีนึกสงสัยว่าตัวเองคงใกล้จะระเบิดแล้ว
แต่เมื่อประตูลิฟต์เปิดอีกครั้งเธอก็รีบจัดการตัวเองให้เรียบร้อย ทำราวกับว่า
ไม่เคยเกิดเรื่องอะไรขึ้นทั้งนั้นก่อนจะก้าวยาวๆ ออกจากลิฟต์ไป

เลขาฯ หลินจยาเห็นเธอปรากฏตัวก็พรวนหายใจออกมา "แม็กก็!
ในที่สุดคุณก็มาสักที รถติดเหวอคะ"

เจียงเหมยซีไม่ตอบแต่ถามหลินจยากลับ "สอบสัมภาษณ์ที่ห้องไหน"
"ห้องประชุมห้องที่สามค่ะ" พูดถึงตรงนี้หลินจยาก็ระบายยิ้มออกมา
"เพิ่งเริ่ม"

เจียงเหมยซีเลิกคิ้วโดยไม่รู้ตัว ในเมื่อเธอรับหน้าที่เป็นผู้สัมภาษณ์
และยังไปไม่ถึงห้องแต่ทำไมถึงเริ่มแล้ว

หลินจยาเข้าใจอย่างรวดเร็ว เธอยิ้มอย่างกระอักกระอ่วนก่อนจะพูด
ขึ้นว่า "ไม่ใช่ว่ายังมีคิววินด้วยหรือคะ"

"ใครจะให้เขายุ่งไม่เข้าเรื่อง"

หลินจยามองซ้ายมองขวา เมื่อมันใจว่ารอบๆ ไม่มีคนอยู่ถึงได้กดเสียง
ให้เบาลง "เขาบอกว่าเป็นความต้องการของบอสนะคะ ให้พวกคุณสองคน
รับผิดชอบเรื่องการสัมภาษณ์ด้วยกัน ฉันเองก็ไม่สะดวกจะพูดอะไรมากนัก"

หลังได้ยินคำพูดนี้เจียงเหมยซีก็หัวเราะเบาๆ ออกมาอย่างเย้ยหยัน
แต่เป็นการเย้ยหยันลู่สืออวี่เพื่อนเก่าของเธอคนนั้น หรือเย้ยหยันบอส

ที่คิดจะถ่วงดุลเธอกับเขาอยู่ตลอดเวลา เธอเองก็บอกไม่ถูกเช่นกัน และไม่อยากจะไปคิดจุกจิกอีกด้วย

ตอนนี้พวกเธอทั้งคู่เดินทางมาถึงหน้าประตูห้องประชุมห้องที่สามแล้ว หลินเจยากำลังจะเคาะประตู แต่เจียงเหมยซีทำเหมือนไม่เห็น เธอผลักประตูเปิดออกและเดินเข้าไปทันที

ในห้องประชุมตอนนี้มีคนแค่สองคนนั่งอยู่ คนที่นั่งตำแหน่งผู้สังเกตการณ์คือลู่อิวี่ ส่วนอีกคนกำลังหันหลังให้เธออยู่ และเมื่อได้ยินเสียงเขาก็ไม่ได้หันหน้ากลับมา มีเพียงลู่อิวี่ที่แสวงส่งยิ้มให้เธอมาแต่ไกล

แม้กระทั่งจะตกทายเป็นลวกๆ เจียงเหมยซีก็ยังคร้านจะทำ เธอไม่พูดอะไรสักประโยคแต่เดินตรงไปนั่งประจำที่ข้างๆ ลู่อิวี่ และเมื่อเงยหน้ามองผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าชัดๆ ทัวทั้งตัวก็กลายเป็นหินไปในพริบตา

เขามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรกัน คนคนนั้นที่เธอเจอเมื่อเช้าคือเขาอย่างนั้นหรือ?!

เธอมองชายหนุ่มที่อยู่ฝั่งตรงข้าม อีกฝ่ายเองก็จ้องมองเธออยู่เช่นกัน แววตานั้นดูเอืออริ ไม่เยอหยิ่งเกินไปและไม่ถ่อมตนเกินไป

"รถติดเหรือ" ลู่อิวี่เอ่ยปากถามขึ้น ทำให้เจียงเหมยซีได้สติคืนมา

เธอรีบก้มหน้าลงแสวงทำเป็นอ่านประวัติย่อที่อยู่บนโต๊ะ ขณะเดียวกันก็จัดการกับอารมณ์ของตัวเองให้เรียบร้อย

เห็นเธอไม่ตอบ ลู่อิวี่ก็ไม่ได้โกรธ เขาช่วยแนะนำเธอให้กับคนที่อยู่ฝั่งตรงข้ามอย่างง่าย ๆ "แดเนียล ผู้หญิงท่านนี้คือคนที่ผมพูดถึงให้คุณฟังเมื่อกี้ แม็กกี้ ผู้อำนวยการอีกคนของฝ่ายเรา แม็กกี้... ก่อนที่เธอจะมาพวกเราเพิ่งจะเริ่มกัน ภาษาอังกฤษของแดเนียลไม่เลวเลยทีเดียว ผลการเรียนในสาขาวิชาก็ยอดเยี่ยม"

เจียงเหมยซียิ้มพรางพยับหน้า สายตากวาดอ่านประวัติตรงหน้าอย่างรวดเร็ว ที่แท้เขาชื่อเยี่ยสวีนี่เอง ชื่อภาษาอังกฤษคือแดเนียล ปีนี้อายุยี่สิบสอง เรียนจบจากมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และการเงิน สาขาวิชาการเงิน เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง

"ฉันพวกเราร่วมกันเลย" ลูสืออวีพูดต่อ "ผมว่าผลการเรียนของคุณไม่เลวทีเดียว ทำไมถึงไม่เลือกเป็นผู้สอบบัญชีที่วาทิชนกิจล่ะครับ"

"จริงๆ ไม่มีอะไรที่พิเศษหรอกครับ แค่อยากจะเรียนรู้อะไรสักหน่อย"

ลูสืออวีได้ยินคำตอบนี้แล้วหัวเราะออกมาเสียงดังอย่างไ้หน้าอีกฝ่าย "อยู่ที่นี้ก็เรียนรู้อะไรได้ไม่น้อยจริงๆ นั่นแหละครับ แต่สำนักงานดีๆ มีตั้งเยอะแยะ ทำไมคุณถึงเลือกโยวจีของพวกเราล่ะ"

การถามคำถามประเภทนี้เห็นได้ชัดว่าอยากจะฟังคนเ็นยกยอตัวเอง ดังนั้นเจียงเหมยซีเลยไม่ได้ใส่ใจ ใครจะรู้ว่าเธออยู่นานก็ยังไม่ได้ยินคำตอบจากเยี่ยสวี่ เธออดไม่ได้ที่จะเงยหน้าขึ้นมาแล้วจึงพบว่าอีกฝ่ายจ้องเธออยู่อย่างไม่ไหวติง

ทั้งสองสบตากันโดยมีโต๊ะประชุมกั้นอยู่ ขณะที่เขาค่อยๆ ยกมุมปากกันบั้งหัวใจของเจียงเหมยซีก็เกิดกลางสังหรณ์ไม่ดีตามไปด้วย

"เพื่อคนคนหนึ่งครับ"

ภายในห้องประชุมเงียบสงบดังไปชั่วครู่

หลังจากนั้นลูสืออวีก็ร้องว่าออกมาพร้อมชะโงกตัวไปข้างหน้าด้วยท่าทางอย่างคนขึ้นินหา "ผมซักอยากรู้แล้วสิว่าเพื่อใคร"

ตอนนั้นเองเยี่ยสวี่ถึงได้มองไปทางเขาและอธิบายด้วยรอยยิ้ม "จริงๆ ก็ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ เมื่อสามปีก่อนผมบังเอิญเคยเข้าร่วมมหกรรมรับสมัครงานในสถานศึกษาของโยวจีครั้งหนึ่ง ตอนนั้นคุณแม็กก็กล่าวสุนทรพจน์ได้อย่างยอดเยี่ยมมาก ตั้งแต่นั้นมาก็ทำให้ผมมุ่งมั่นในแวดวงธุรกิจนี้"

เจียงเหมยซีพริ้มพริ้มหัวใจ

ลูสืออวีพยักหน้า "เป็นอย่างนี้เอง"

เขาพูดพลางมองไปทางเจียงเหมยซี "ดูท่าทางเธอจะมีแฟนบอยโดยไม่ได้ตั้งใจนะเนี่ย"

เจียงเหมยซียิ้มอย่างไม่ใส่ใจ "ฉันลืมเรื่องนี้ไปหมดแล้วล่ะค่ะ"

แต่ในขณะที่พูดเธอก็ทำการตัดสินใจแล้ว...ในช่วงเวลาสำคัญที่เธอกับ ลูสืออวีแข่งขันกันเพื่อที่จะได้เป็นกรรมการผู้จัดการ ความผิดพลาดเล็กน้อยใดๆ ล้วนสามารถกลายเป็นยั้งต์เร่งตายในหน้าที่การงานของเธอได้ทั้งนั้น ดังนั้นไม่ว่าเยยสวีคนนี้จะเจตนาอะไร ดีหรือไม่ดีก็ตาม เธอจะให้เขาเข้ามาในบริษัทไม่ได้เด็ดขาด!

เพราะเจียงเหมยซีไม่ได้ถามอะไรมากมาย การสอบถามสัมภาษณ์รอบนี้จึงเข้าสู่ช่วงท้ายอย่างรวดเร็ว

ลูสืออวีถามคำถามสุดท้ายพอเป็นพิธี "งั้นคุณมีคำถามอะไรอยากจะถามพวกเราไหมครับ"

การให้โอกาสผู้เข้าสอบถามสัมภาษณ์ได้ตามคำถามในตอนสุดท้ายนี้ดูเหมือนจะเป็นกระบวนการพื้นฐานในการสอบถามสัมภาษณ์ไปแล้ว ในอินเทอร์เน็ตมีกลยุทธ์ชี้แนะผู้สำเร็จการศึกษาว่าควรถามผู้สัมภาษณ์กลับอย่างไรอยู่ไม่น้อย หลักการก็มีแค่ 'ไม่ต้องมีความดีความชอบอะไร แค่ไม่มีข้อผิดพลาดก็พอ'

เดิมทีเจียงเหมยซีคิดว่าเยยสวีคงจะถามคำถามที่ผิวเผินทั่วไป แต่คิดไม่ถึงว่าเขาจะมองเธอและถามขึ้นว่า "คุณลืมแล้วจริงๆ เหรอครับว่าพวกเราเคยเจอกันมาก่อน"

เจียงเหมยซีไม่รู้ว่าจะใช้คำไหนมานิยามความรู้สึกของตัวเองในเวลานี้ เธอถึงขั้นไม่กล้าหันไปมองลูสืออวีด้วยซ้ำ กลัวว่าแค่เหลียวตาไปก็จะถูกจ้องจอกเฒ่าตัวนี้มองพิรุณอะไรออก

ลักพักเธอก็ยิ้ม "ขอโทษค่ะ มันทานมากแล้ว ฉันจำไม่ได้จริงๆ"

"อย่างนั้นเหรอครับ" เยยสวีเองก็ยิ้มเช่นกัน "แต่สำหรับผมแล้วยังเหมือนเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานหรือวันนี้อยู่เลย"

เจียงเหมยซีจินตนาการได้เลยว่าหากยังให้โอกาสเยยสวีได้พูดต่ออีกไม่ว่าเขาอาจจะโพล่งอะไรๆ ออกมาและลูสืออวีก็ต้องจับพิรุณได้แน่ๆ จากนั้นก็จะใช้เรื่องนี้มาประโคมให้เป็นเรื่องใหญ่ ดังนั้นเธอจึงไม่ตอบรับคำเขา แต่หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาต่อสายตรงถึงหลินจยาที่รออยู่นอกห้อง

"เรียกคนต่อไปเข้ามาเลย"

หลังจากเยยส์วีออกไป เจียงเหมยซีก็รู้สึกกระวนกระวายขึ้นมา เห็นได้ชัดว่าลู่อือวีพอใจในตัวเยยส์วีมาก เขาอาจจะได้กลิ่นอะไรที่ผิดปกติ และกำลังวางแผนชุดคันให้ลึกลงไป... หากเป็นเช่นนั้นแล้วเธอจะใช้เหตุผลอะไรมาปฏิเสธการรับเยยส์วีเข้าทำงานล่ะ

สำหรับผู้สมัครอีกไม่กี่คนถัดมา เจียงเหมยซีก็เพียงแค่มองกับพวกเขาครู่เดียวแล้วผ่านไป จนกระทั่งเมื่อถึงคนสุดท้าย... ในตอนที่มู่ตี้เดินเข้ามาในห้อง เธอก็มีท่าทีกระปรีกระเปร่าขึ้นมาอีกครั้ง

แต่สิ่งที่ตรงกันข้ามกับท่าทีของเธอก็คือหลังจากมู่ตี้เริ่มแนะนำตัวโดยใช้ภาษาอังกฤษ ลู่อือวีกลับแสดงออกว่าไม่สนใจ

เจียงเหมยซีเห็นสถานการณ์นี้แล้วก็ลอบอุทานในใจว่าแย่แล้ว เพราะแต่ไหนแต่ไรมานั้นภาวะจิตใจของมู่ตี้ก็ไม่ค่อยจะดีนัก ท่าทีของลู่อือวีจะต้องส่งผลกระทบต่อความสามารถของหลานสาวเธอแน่ๆ

และเป็นอย่างที่เคยได้ มู่ตี้แนะนำตัวเองไปได้ครึ่งหนึ่งก็เริ่มพูดตะกุกตะกัก

ลู่อือวีถึงกับยิ้มออกมา ยิ้มไปพลางส่ายหน้าไปพลาง

ท่าทีนี้แสดงออกชัดมาก

หลังมู่ตี้แนะนำตัวเองเสร็จ ลู่อือวีจึงเริ่มถามคำถามไปเรื่อยเปื่อย พอเป็นพิธี เจียงเหมยซีได้ยินคำถามก็ลอบพรวนพรวนหาใจออกมาเจิบๆ เพราะนี่คือคำถามที่ก่อนหน้านี้เธอเคยโกธให้มู่ตี้ อีกฝ่ายน่าจะเตรียมตัวไว้แต่เนิ่นๆ แล้ว

แต่ใครจะรู้ แม้แต่มู่ตี้เองก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะตัวเองตื่นเต้นเกินไปหรือเป็นอะไรจริงๆ อีกๆ อยู่นาน พูดเพียงคำว่า "คือว่า... เมื่อกี้ฉันได้ยินไม่ชัด คุณช่วยพูดอีกรอบได้ไหมคะ"

เมื่อเห็นท่าทีของลู่อือวีเปลี่ยนจากดูแคลนเป็นประหลาดใจและ

ดูเหมือนกำลังจะพูดออกมาว่า 'นี่เธอยังฟังไม่ออกหรือ' เจียงเหมยซีก็รีบใช้ภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันที่เป็นมาตรฐานแต่เนิ่นซ้ำกว่าปกติพูดคำถามเมื่อครูของลู่อือวีซ้ำอีกรอบก่อนที่จะเอ่ยปากอีกครั้ง

ครั้งนี้มู่ตี้ฟังจบก็ให้คำตอบที่อยู่ในเกณฑ์ออกมาอย่างรวดเร็ว

ทว่าคนที่อยู่ในห้องประชุมตอนนี้นอกจากตัวมู่ตี้เองแล้วก็เกรงว่าคงไม่มีใครสนใจว่าตกลงเธอพูดอะไรกันแน่

ลู่อือวีมองเจียงเหมยซีด้วยความแปลกใจ เธอรู้สึกถึงสายตาของเขามาตั้งนานแล้วแต่ไม่ได้มีปฏิกิริยาตอบกลับไปเพราะรู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่...เจียงเหมยซีที่เข้มงวดกับตัวเองและก็จุกจิกกับคนอื่นมาโดยตลอดแต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยใจอ่อนผ่อนปรนกับพนักงานใหม่ ทว่าครั้งนี้กลับแสดงความเมตตาออกมาอย่างผิดปกติ จะต้องมီးอะไรไม่ชอบมาพากลแน่

แม้เจียงเหมยซีจะรักษาความสุขุมบนใบหน้าไว้ แต่ในใจกลับท้อแท้เป็นอย่างมาก...ครั้งวันมานี้ช่องโหว่ของเธอจะมีมากเกินไปแล้ว ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเย่สวี หรือความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับมู่ตี้จะให้คนอื่นรู้ไม่ได้เด็ดขาด

เธอกลัวว่าลู่อือวีจะเอาเรื่องเย่สวีมาเล่นงานตัวเอง ทั้งที่จริงๆ แล้วเรื่องที่เกิดขึ้นมันก็แค่ความผิดพลาดเท่านั้น ส่วนความสัมพันธ์กับมู่ตี้...แค่คุณสมบัติของหลานสาวของเธอมีมู่ตี้ก็ไม่มีสิทธิ์จะเข้าโยวจีได้อยู่แล้ว ซึ่งเธอจำเป็นจะต้องไปอธิบายกับผู้ใหญ่สองท่านที่บ้าน ดังนั้นจึงเหลือแค่ 'การใช้อำนาจหน้าที่ในทางมิชอบ' ทางเดียวแล้ว ในเมื่อไม่ใช่เรื่องที่มีเกียรติอะไรก็จัดการโดยไม่ให้เป็นจุดสนใจจะดีกว่า ไม่อย่างนั้นมันจะกลายเป็นมิดในมือของลู่อือวีได้เช่นกัน

แต่ปัญหาในตอนนี้นี้ก็คือลู่อือวีเกิดสงสัยขึ้นมาแล้วอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นเจียงเหมยซีจึงต้องคิดคำนวณไว้ว่าอีกสักพักตอนที่ลู่อือวีถาม เธอจะต้องรับมืออย่างไร

อาจเป็นเพราะการออกหน้าของเธอ ลู่อือวีจึงไม่แกล้งมู่ตี้อีกและ

ปล่อยผ่านสถานการณ์ไปอย่างง่ายดาย ทั้งยังส่งเธอออกไปอย่างเบิกบาน

เมื่อการสอบสวนจบลงเจียงเหมยซีก็ไม่ได้อยู่ที่ห้องประชุมนานนัก เธอรีบลุกขึ้นแล้วผละจากไปอย่างรวดเร็ว แต่ไหนเลยลู่สืออวีจะปล่อยเธอไปง่าย ๆ ขนาดนั้น เขาเดินตามหลังออกมาติดๆ

ดีที่ตอนนี้เป็นเวลาอาหารกลางวันพอดีในบริษัทจึงไม่มีคน ไม่อย่างนั้น สถานการณ์ที่ผู้อำนวยการสองคนซึ่งขึ้นชื่อว่าเป็นน้ำกับไฟไม่ถูกกัน เจอหน้าก็หยิกกันกลับมาทะเลาะกันอยู่แบบนี้ หากถูกรบกวนงใหม่ ที่เพิ่งเข้ามาในบริษัทมาเห็นเข้าไม่รู้ว่าจะลือออกไปอย่างไรบ้าง

ตรงหน้าเธอคือลิฟต์ เมื่อเจียงเหมยซีเห็นประตูลิฟต์กำลังจะปิดจึงรีบเร่งฝีเท้าตรงไปกดปุ่มลงชั้นล่างไว้ก่อนที่ประตูลิฟต์จะปิดสนิท ประตูที่กำลังจะปิดจึงค่อยๆ เปิดออกอีกครั้ง

ก่อนลู่สืออวีจะตามทันเธอก็แอบหายเข้าไปในลิฟต์แล้วกดปุ่มปิดประตูอย่างรวดเร็ว

ในที่สุดลิฟต์ก็เริ่มเคลื่อนลงอย่างราบรื่น เจียงเหมยซีพุดลมหายใจออกมายาวๆ

เมื่อผ่อนคลายลงเธอก็กวาดสายตามองคนที่อยู่ในลิฟต์แวบหนึ่ง การกวาดตามองในครั้งนี้ทำให้สภาพจิตใจของเธอที่เพิ่งผ่อนคลายลงต้องเครียดขึ้นใหม่อีกครั้ง

เขาเป็นคนที่แรกที่สอบสวนเสร็จก็น่าจะออกจากบริษัทไปตั้งนานแล้วนี่ ทำไมถึงยังไม่ไปกัน

สัญญาณเตือนในใจเจียงเหมยซีส่งเสียงดัง

เยี่ยสวี่ยืนอยู่อีกด้านของลิฟต์ ในแวตตาที่กำลังมองเธอมีรอยยิ้มเจืออยู่บ้าง

ในตอนนี้ไม่มีคนอื่นอยู่ด้วย เจียงเหมยซีก็คร้านจะเสแสร้งอีก "สัมภาษณ์เสร็จตั้งนานแล้วไม่ใช่เหรอ ทำไมถึงเพิ่งกลับล่ะ"

"ผมกำลังรอคนอยู่"

ประโยคนี้อยู่โมโหเจี๊ยงเหมยซี่เข้า

เธอเอ่ยขึ้นมาอย่างไม่สบอารมณ์ "ตกลงว่านายกำลังคิดถึงงักกันแน่ เรื่องเมื่อคืนมันเป็นแค่ความผิดพลาด นายไม่เข้าใจหรือไง ตามพัวพัน ไม่เลิกราย่างนี้สนุกไหม"

"ตามพัวพันไม่เลิกร?" เยียสวี่เลิกคิ้ว

เจี๊ยงเหมยซี่ยิ้มเย็น "ไม่ใช่หรอกเธอ ฉันไม่คิดว่าพวกเรายังมีอะไร ที่จะต้องพัวพันกันต่อไป และการชดเชยที่ฉันสมควรทำก็ทำไปหมดแล้ว"

"คุณเรียกนี่ว่าการชดเชย?"

เจี๊ยงเหมยซี่พบว่าถ้าไม่พูดถึงเรื่องนี้ก็แล้วไป แต่พอพูดถึงขึ้นมา สีหน้า เยียสวี่ก็ไม่แนมองเธอมากรๆ อย่างเห็นได้ชัด...หรือว่าเธอไม่เพียงทำโซฟา ในห้องของเขาสกปรก แต่ยังทำพังอีกด้วย? ถ้าไม่อย่างนั้นเขาก็เอาเงิน พวกนั้นไปจ้างทำความสะอาดง่าย ๆ ลักครั้งก็น่าจะพอแล้วนี่ ทว่าเจี๊ยงเหมยซี่ ก็นึกถึงความเป็นไปได้่ออย่างหนึ่งขึ้นมาทันที เป็นไปได้ว่าอีกฝ่ายแค่อยากจะ ฉวยโอกาสหลอกเอาเงินเธอ

พอคิดถึงตรงนี้เจี๊ยงเหมยซี่ก็พูดอย่างหนักแน่นอีกครั้ง "ฉันรู้ว่านาย คิดถึงงัก แต่ฉันขอเตือนให้หยุดเท่าที่เหมาะสมเถอะ"

เยียสวี่จ้องเธอลักพัก จากนั้นก็หัวเราะออกมาทันใด "งั้นคุณว่าผมควร ทำยังไงถึงจะนับว่าหยุดเท่าที่เหมาะสมล่ะครับ"

"ง่ายมาก อยู่ห่างๆ ฉันหน่อย เหตุการณ์ที่ดักฉันแถวๆ ลิฟต์อย่าง ในวันนี้ ฉันหวังว่ามันจะไม่เกิดขึ้นอีก"

เยียสวี่ได้ยินแล้วก็หัวเราะ "คุณนี่ขี้มโนจริงๆ"

ในตอนนั้นเองก็มีเสียงตึงตังขึ้นมา ลิฟต์หยุดลงอีกครั้ง ประตูลิฟต์ เปิดออกอย่างช้าๆ ข้างนอกแออัดไปด้วยพนักงานของโยวจีที่กำลังรอลิฟต์ กันอยู่หลังกลับมาจากกินข้าวเสร็จ

ต่อหน้าคนมากมายขนาดนี้ เยียสวี่หันไปมองเจี๊ยงเหมยซี่แวบหนึ่ง "ในเมื่อเรื่องเมื่อคืนเป็นแค่ความผิดพลาด งั้นการสอบสวนภายในวันนี้

สามารถยุติธรรมและเที่ยงตรงหน่อยได้ไหมครับ"

"แน่นอนค่ะ" เจียงเหมยซีตอบกลับ

แล้วตอนนั้นเองจู่ๆ ในกลุ่มคนก็มีคนเรียกชื่อเยี่ยสวี

เจียงเหมยซีหันมองไปตามเสียง เห็นคนรูปร่างอ้วนท้วนคนหนึ่งกำลังกระโดดโหยงเหิงพลางกวักมือเรียก "ฉันอยู่นี่!"

เจียงเหมยซีจำได้ คนคนนั้นเป็นผู้ที่มาร่วมสอบสัมภาษณ์เช่นกัน ดูเหมือนว่าเขาจะชื่อหลิวกัง ดูจากสาขาวิชาที่จบการศึกษาก็น่าจะเป็นเพื่อนกับเยี่ยสวี

เยี่ยสวีมองหลิวกังคนนั้นแวบหนึ่ง ก่อนจะมองเธออีกครั้งแล้วเดินออกจากลิฟต์ไปอย่างเอื่อยเฉื่อย ตอนที่ประตูลิฟต์กำลังจะปิดลง เธอก็ได้ยินหลิวกังบ่นว่า "นายบอกว่าจะรอฉัน แต่ดันไม่บอกว่าจะรออยู่ที่ไหน ฉันหานายตั้งนาน"

เขากำลังรอคนอยู่จริงๆ แต่คนที่เขารอไม่ใช่เธอ?

ตอนเจียงเหมยซีได้สติคืนมาก็พบว่าลิฟต์กลับมาถึงชั้นที่ออฟฟิศของเธอตั้งอยู่อีกครั้ง ประตูลิฟต์เปิดออกทำให้เห็นลู่อีวีที่กำลังกดปุ่มอยู่ด้านนอกอย่างกระวนกระวาย

เมื่อเงยหน้าขึ้นมาเห็นเจียงเหมยซี เบื้องหน้าเขาก็พลันสว่างวาบขึ้นมา "เฮ้! ฉันกำลังจะไปตามหาเธออยู่พอดี เป็นยังไงบ้าง เทียงนี่ไปกินข้าวด้วยกันไหม"

เจียงเหมยซีออกจากลิฟต์ เดินผ่านหน้าเขาด้วยใบหน้าที่ไร้อารมณ์ "ไม่อย่าง"

ลู่อีวีรีบตามไปทันที "งั้นก็ดีเลย เรามาคุยเรื่องรายชื่อรับเข้าทำงานกันหน่อยเถอะ"

อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด เจียงเหมยซีลี้เลื่อยครู่หนึ่งก่อนจะตอบรับ "ก็ได้"

เธอพุ่งประเด็นไปที่ผู้สัมภาษณ์หลายคนเมื่อเช้า ลู่อีวีเป็นฝ่ายแสดง

ความคิดเห็นของตัวเองออกมาก่อน เจียงเหม่ยซียอมรับในการตัดสินใจของเขาเป็นส่วนใหญ่ แต่มีเพียงผู้สมัครสองคนเท่านั้นที่ความเห็นของเธอกับเขาไม่ตรงกันว่าจะคัดออกหรือเก็บไว้ นั่นก็คือเยี่ยสวีกับมู่ตี

ลู่อืออวี๋ยิ้ม "คุณสมบัติข้อนี้ของเขา พวกเรามีเหตุผลอะไรที่จะต้องปฏิเสธ"

"ก็เพราะคุณสมบัติดีเกินไปถึงต้องปฏิเสธ ไม่ใช่ว่าเขาคิดจะใช้พวกเราเป็นสะพานลงเรือหรืออะไร"

"บริษัทของเรามีสถิติพนักงานที่อายุงานสามปีมีอัตราการลาออกสูงถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์ ทุกคนก็เหมือนกัน ทำไมถึงห้ามกับเขาขนาดนี้แค่คนเดียวล่ะ"

เจียงเหม่ยซีชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดขึ้นว่า "สรุปแล้วยังไงเขาก็ไม่โอเค"

จู่ๆ ลู่อืออวี๋ก็หัวเราะออกมา "ฉันว่านะเจียงเหม่ยซี ตกลงว่าหนุ่มหล่อคนนั้นไปแห่อะไรเธอเข้ากันแน่ พวกเธอไม่รู้จักกันมาก่อนจริงๆ หรือ"

เจียงเหม่ยซีหันไปมองอีกฝ่าย "ถ้าฉันบอกว่าฉันรู้จักกับเขา แถมยังสนิทกันมากด้วย หลังจากเขาเข้ามาในบริษัทก็จะเป็นแขนซ้ายแขนขวาของฉัน แบบนี้เขาก็ถูกไล่ออกได้ใช่ไหม"

ลู่อืออวี๋นิ่งอิงไปสักพักก็หัวเราะออกมาก่อนจะพูดขึ้นว่า "ฉันมาคิดดูดีๆ แล้ว เธอกับเขาจะมีความสัมพันธ์อะไรกันได้ ญาติ? ไม่หรือครอบครัวเธอขึ้นชื่อว่าผู้หญิงดกผู้ชายบาง และคุณก็ไม่เหมือนด้วย เพื่อน? คนอย่างเธอนอกจากฉันแล้วยังจะมีเพื่อนที่ไหนอีก แฟน? ยิ่งเป็นไปไม่ได้ คนหัวแข็งอย่างเธอจะต้องไม่คบเด็กแนวๆ และที่สำคัญที่สุดก็คือถ้าอีกฝ่ายไม่ได้เป็นสต็อกโฮล์มซินโดรมล่ะก็...คงไม่มีทางเลือกเธอหรอก"

พูดจบลู่อืออวี๋ก็หัวเราะฮาๆ รวากับว่ากำลังอารมณ์ดีเสียเต็มประดา

เจียงเหม่ยซีขบเกี่ยวกับเขามาหลายปี เธอไม่ได้โกรธอะไรกับคำพูดเหล่านี้จึงทำเพียงแก้ไขคำพูดของเขาอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว "อย่างอื่น

ถูกหมด มีแค่ข้อสองข้อเดียว นายอย่าหลงคิดเข้าข้างตัวเองหน่อยเลย
ฉันกับนายไม่นับว่าเป็นเพื่อนกันด้วยซ้ำ"

ลู่อืออวียิ้มอย่างไม่แย้หระ "ทำร้ายความรู้สึกกันเกินไปแล้วละมั้ง
เจียงเหมยซี"

เจียงเหมยซีตอบกลับด้วยรอยยิ้ม "การทำร้ายความรู้สึกนั้นรุนแรงกว่า
ทำร้ายอย่างอื่น ถึงยังไ้สิ่งที่ไร้ค่าที่สุดในทุกวันนี้ก็คือความรู้สึก สรุปว่าฉัน
ไม่เห็นด้วยที่จะรับเยี่ยสวี่เข้าทำงาน...หรือไม่ก็เอาอย่างนี้ไหมละ ไว้ฉันจะ
ไปคุยกับบอสเอง"

ลู่อืออวีมองเจียงเหมยซีสั้กพักแล้วจึงเอ่ยอย่างนึ้กเสียดายว่า "ในเมื่อ
เป็นอย่างนี้ ฉันฉันก็เคารพเจตนาของเธออยู่แล้วกัน ไม่รับเข้าทำงานทั้งเยี่ยสวี่
และมู่ตี้"

เจียงเหมยซีนั่งงั้นไปพักหนึ่งก่อนจะเอ่ยขึ้น "เดี๋ยวก่อน!"

ลู่อืออวีมองเธอด้วยสีหน้างุนงง "เป็นอะไรไป"

หากเธอปฏิเสธเยี่ยสวี่ ถ้าอย่างนั้นไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม
ลู่อืออวี่ก็คงกั้ดไม่ปล่อย เขาต้องไม่รับมู่ตี้ไว้แน่ๆ ทั้งยังมีเหตุผลเพียงพอ
ที่จะปฏิเสธมากกว่าเธอเสียอีก

เห็นท่าทีกระหยิ่มยิ้มย่องของเขา เจียงเหมยซีก็สั้บสนอยู่พักหนึ่ง แต่แล้ว
เธอก็พูดขึ้นว่า "ช่างเถอะ ฉันได้ยืนว่าภาระงานในปีนี้เพิ่มขึ้นมาไม่น้อย ในเมื่อ
นายชอบเยี่ยสวี่ขนาดนั้น ฉันก็เก็บพวกเขาไว้ทั้งสองคนเถอะ"

ลู่อืออวีไม่ได้จับผิดตรกะที่อยูเ้ในคำพูดของเธอ เขาทำเพียงพยักหน้า
ด้วยความพอใจเป็นอย่างยิ่ง "จ้ดีเลย ตอนบ่ายฉันจะให้ฝ่ายบุคคลแจ้งผล"

เมื่อส่งลู่อืออวีออกไปแล้วเจียงเหมยซีก็แทบจะทรุดนั่งลงบนเก้าอี้
เพื่อมู่ตี้ เธอจำเป็นต้องประนีประนอมกับลู่อืออวีเอาไว้ แต่ต่อไปทางหนึ่ง
ก็จะต้องคอยจัดการกับจิ้งจอกเผ่าอย่างลู่อืออวี อีกทางก็ต้องป้องกันไม่ให้
เด็กบ้าอย่างเยี่ยสวี่เปิดโปงเรื่องราวระหว่างเธอกับเขาออกไป และยิ่งต้องหยุด
ไม่ให้สองคนนั้นเข้าข้างกันแล้วสมคบคิดกันได้เด็ดขาด!

พอคิดถึงเรื่องพวกนี้แล้ว เธอก็รู้สึกว่ามีแรงกดดันในการทำงานเพิ่มมากขึ้นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน...

อุณหภูมิสูงขึ้นทุกวัน อากาศเปลี่ยนเป็นเหนียวเหนอะและเปียกชื้น วันชานา* ในตำนานมาเยือนอีกครั้งแล้ว และก็ร้ายแรงมากทีเดียว

บรรดานักศึกษาล้วนกำลังยุ่งอยู่กับพิธีจบการศึกษา หลังจากการสอบสัมภาษณ์สนามนั้น โยวจี้ก็เข้าสู่ฤดูกาลชบเซาของปี

ยามท้องฟ้าฉาบเทาด้วยสีดำ เจียงเหมยซี่ก็กลับถึงห้อง เธอหยิบน้ำอัดลมออกมาจากตู้เย็นหนึ่งกระป๋องแล้วเดินไปที่ริมหน้าต่างตามความเคยชิน ตี๋มไปพาลงมองนอกหน้าต่างไปพลาง

ตอนนี้เป็นเวลาที่เราเริ่มเปิดไฟสว่างไสวพอดี แสงไฟหลากสีประปรายประดับตามตึกที่ปักในเขตคอนโดฯ มีกลิ่นอายของดอกไม้ไฟที่ชวนให้เคลิบเคลิ้ม

เธอคิดถึงเช้าวันนั้นเมื่อหนึ่งเดือนก่อนขึ้นมาอีกครั้งโดยไม่รู้ตัว หลังจากที่ย่อออกจากห้องของเยี่ยสวีเธอถึงได้เข้าใจว่าทำไมทั้งๆ ที่จำได้ว่าตัวเองกลับถึงห้องแล้วแท้ๆ แต่กลับกลายเป็นตื่นขึ้นมาในห้องของผู้ชายคนหนึ่งซะได้... ตึกสองหลังที่รูปร่างหน้าตาเหมือนกันไม่ผิดเพี้ยน เมื่อเธอตี๋มเหล่าเข้าไปจนมาถึงเข้าผิดประตู

แน่นอนว่ายังมีอีกหนึ่งเหตุผลนั้นก็คือตอนเปิดประตูเขาเรียกชื่อเธอออกมาอย่างชัดเจน... ดูท่าว่าเขาจะรู้จักเธอก่อนหน้านี้มันตั้งนานแล้วจริงๆ และได้แปลกใจกับการปรากฏตัวของเธอเลยแม้แต่น้อย

อย่างไรก็ตามวันนั้นยังมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้นภายหลังอยู่ดี เมื่อคิดถึงตรงนั้นแล้วเจียงเหมยซี่ก็กุมหน้าโดยอัตโนมัติ

ในตอนนี้เองจู่ๆ เสียงโทรศัพท์มือถือของเธอก็ดังขึ้น

* วันชานา เป็นปรากฏการณ์ที่สภาพอากาศมีอุณหภูมิและระดับความชื้นสูง การที่อากาศมีความชื้นสูงจะทำให้ร่างกายไม่สามารถขับเหงื่อออกมาได้ และในขณะเดียวกันร่างกายก็จะไม่สามารถกระจายความร้อนออกมาได้เช่นกัน จึงทำให้คนรู้สึกทรมานกว่าอากาศแบบร้อนแห้ง

เจียงเหมยซี่ดูเบอร์โทรศัพท์แวบหนึ่ง เป็นเบอร์พนักงานฝ่ายฝึกอบรม... นี่เป็นการเตือนเจียงเหมยซี่ว่าเยี่ยสวี่และมู่ตี้ใกล้จะเข้ามาทำงานในบริษัทอย่างเป็นทางการแล้ว

ตามธรรมเนียมของบริษัทโยวจี ทุกปีก่อนที่พนักงานใหม่จะได้รับ การบรรจุจะต้องเข้าฝึกอบรมแบบปิดซึ่งจัดโดยฝ่ายฝึกอบรมหนึ่งครั้งเป็น ระยะเวลาหนึ่งเดือน ดังนั้นในช่วงเวลานี้ของทุกๆ ปี พนักงานฝ่ายฝึกอบรม ก็จะรบกวนกรรมการผู้จัดการ ผู้อำนวยการ หรือไม่กี่ผู้จัดการระดับสูง เชิญ พวกเขาไปแบ่งปันประสบการณ์แก่พนักงานใหม่

ลินดา เจ้านายของเจียงเหมยซี่มีนิสัยเป็นกันเองและสร้างบรรยากาศแห่ง เสียงตอบรับในการบรรยายแต่ละครั้งก็ไม่เลวเลยทีเดียว ส่วนลู่สืออวี่ที่ แต่งตัวเนียบ ท่าทางสุขุม ในความคิดของเจียงเหมยซี่แล้วอย่างอื่นเขา ไม่แน่ว่าจะดี แต่เรื่องล้างสมองเด็กพรคี่นี่ะเก่งมากทีเดียว ดังนั้นพวกเขา ทั้งคู่จึงต่างเป็นลูกคำประจำของที่นั่น ไปเป็นผู้บรรยายประจำทุกปี

เธอเองไม่ได้สนใจอะไรกับเรื่องประเภทนี้จึงปฏิเสธไปแทบทุกครั้ง ที่พนักงานคนไหนโทรมาหาเธอกว่าครั้งก็คงเพราะไม่อยากจะข้ามหน้าข้ามตา แต่ครั้งนี้เจียงเหมยซี่ตัดสินใจจะไป

พนักงานคนนั้นเองก็ไม่ปกปิดความแปลกใจ "จริงๆ ที่ฉันโทรมาก็ไม่ได้ คาดหวังหรอกนะ แม้มัก ทำไมปีนี้เธอถึงเปลี่ยนใจละ"

เจียงเหมยซี่ยิ้ม "ช่วงนี้ก็กว้างพอดีนะ"

ความจริงแล้วเจียงเหมยซี่ก็ว่างในเวลานี้ทุกปี แต่สาเหตุที่แท้จริง ที่กระตุ้นให้เธอไปบรรยายให้กับพนักงานใหม่มีเพียงอย่างเดียวนั่นก็คือ เยี่ยสวี่

ตอนแยกกันครั้งก่อนเธอมั่นใจว่าเธอจะไม่ได้เข้ามาทำงานในบริษัทแน่ๆ แต่ตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว เรื่องบางเรื่องต้องคุยให้เคลียร์เป็นการ ล่วงหน้าถึงจะดี อีกอย่างจิ้งจอกเผ่าอย่างลู่สืออวี่นั้นจะต้องเกิดสงสัยอะไร ขึ้นมาแน่ ดีไม่ดีอาจจะอาศัยโอกาสตอนฝึกอบรมครั้งนี้ไปหลอกลามเยี่ยสวี่

ถึงตอนนั้นเรื่องแดงขึ้นมา ไหนเลยโยวจี้จะยังมีที่ให้เธอยืนอีก

สถานที่ฝึกอบรมตั้งอยู่ที่ศูนย์อบรมบริเวณชานเมือง ในความทรงจำของเจียงเหม่ยซี ละแวกนั้นเป็นเขตทุรกันดาร แม้กระทั่งที่ที่ขายผลไม้ก็ยังไม่

แม้ปากบอกว่าต้องการจะไปสั่งสอนเยยลี่ แต่จริงๆ แล้วเธอเองก็อยากจะถือโอกาสไปดูสักหน่อยว่ามู่ตี้ปรับตัวใช้ชีวิตที่ศูนย์อบรมได้หรือไม่ ก่อนจะไปที่นั่น เธอตั้งใจจะไปซูเปอร์มาร์เก็ตเพื่อเลือกซื้อของใช้ประจำวัน และผลไม้สักหน่อย

ช่วงนี้เป็นเวลาที่ร้อนที่สุดของวัน แดดร้อนอยู่เฉยๆ ก็เหงื่อออกแล้ว พนักงานซูเปอร์มาร์เก็ตกำลังโปรโมตแก้วเก็บความเย็นเธอเลยถือโอกาสซื้อมาใบหนึ่ง จากนั้นก็ไปเติมน้ำส้มแช่เย็นที่บาร์น้ำชาตรงประตูซูเปอร์มาร์เก็ต ใส่ไว้ในแก้ว ตั้งใจว่าอีกประเดี๋ยวจะเอาไปให้มู่ตี้

ทว่าตอนที่ตามจีพีเอสมาจนถึงศูนย์อบรมตรงชานเมืองของปักกิ่ง เจียงเหม่ยซีถึงได้รู้ว่าข้อมูลที่รับรู้มานั้นมีข้อผิดพลาด ศูนย์อบรมในปัจจุบันนั้นไม่เหมือนกับในอดีตอีกต่อไปแล้ว บรรยากาศรอบๆ คึกคัก มีซูเปอร์มาร์เก็ตเล็กๆ ร้านอาหารเล็กๆ เยอะแยะมากมาย ของกินของใช้พร้อมพรั่ง

เธอมองดูใบใหญ่ใบเล็กที่อยู่บนเบาะข้างคนขับแล้วลึ้งเลอยู่พักหนึ่งในที่สุดก็หยิบแค่แก้วเก็บความเย็นที่บรรจุน้ำส้มใบนั้นลงจากรถ

ยังเหลือเวลาอีกครึ่งชั่วโมงก่อนเข้าคลาสช่วงบ่าย เธอไม่ได้ตรงไปหา มู่ตี้ แต่ไปที่ห้องว่างๆ ห้องหนึ่งก่อน เมื่อมั่นใจว่าในครึ่งชั่วโมงนี้จะไม่มีคนเดินเข้ามา เธอจึงหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาโทรหาเยยลี่

"ฮัลโหล"

โทรศัพท์ส่งเสียงรingtonานมากกว่าจะถูกรับสาย เสียงที่ตั้งตลอดออกมาฟังดูุ่นวายเล็กน้อย เหมือนว่าปลายสายคงอยู่ในร้านอาหารแล้วยังมีคนเรียกชื่อเขาด้วย เขาคงไม่ได้ไปกินข้าวคนเดียว

เจียงเหมยซี่กดเสียงพูดให้เบาลง "ฉันแม็กก็"

"ใครนะครับ"

เจียงเหมยซี่หงุดหงิดเล็กน้อย แต่ก็เร่งเสียงพูดให้ดังขึ้น "ฉันคือเจียงเหมยซี่"

อีกฝ่ายเงียบไปพักหนึ่ง แล้วในที่สุดเยี่ยสวีก็เอ่ยปากพูด ตอนนี้เสียงรอบตัวเขาไม่ได้อีกทีเท่าเมื่อครู่แล้ว

"มีธุระอะไรครับ"

"ตอนนี้ว่างไหม ลงมาที่ห้องสามศูนย์สองหน่อย ฉันมีเรื่องจะคุยกับนาย"

"ผมกำลังกินข้าวอยู่"

เจียงเหมยซี่สะกดไฟโทสะพลาংเอ่ยถามด้วยความอดทน "อีกนานแค่ไหน"

"บอกไม่ได้" เยี่ยสวีชะงักแล้วถามขึ้นว่า "มีเรื่องสำคัญอะไรที่พูดในโทรศัพท์ไม่ได้หรือครับ"

เจียงเหมยซี่พูดไม่ออกไปชั่วขณะ สำหรับเขาแล้วนี่ไม่นับว่าเป็นเรื่องสำคัญอะไรหรอก แต่สำหรับเธอมันต่างกัน

เห็นเธอไม่พูด เขาก็หัวเราะอย่างไม่ใส่ใจ "หรือว่าคุณอยากจะให้เงินผมอีก?"

เจียงเหมยซี่ไม่สนใจคำหยอกเย้าของเขา รีบตัดบทจบสายสนทนาอย่างฉับไว "ก่อนบ่ายโมง ฉันจะรออยู่ที่ห้องสามศูนย์สอง"

เธอนึกว่าเขาจะปล่อยให้เธอรอเก้อ ใช้เวลาไปราวๆ สิบห้านาทีเธอก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลที่นอกประตู เมื่อเงยหน้ามองก็เห็นเยี่ยสวีที่สวมเสื้อยืดสีขาวและกางเกงลำลองสีน้ำตาลอ่อน หัวขวดน้ำแร่ที่มีอยู่ครึ่งขวดเข้ามาในห้อง

เขาเดินมาหยุดตรงหน้า วางน้ำครึ่งขวดนั้นไว้บนโต๊ะที่อยู่ข้างหลัง

แล้วถามเธอว่า "มีอะไรครับ"

เจียงเหม่ยซี้ยกแขนขึ้นกอดอกและเงยหน้ามองชายหนุ่ม ต้องยอมรับว่าไม่ว่าจะดูจากหน้าตา รูปร่าง หรือแม้กระทั่งความสามารถด้านใดด้านหนึ่ง เขาล้วนเป็นบุคคลในอุดมคติของเด็กสาวหลายๆ คน แต่เพราะความสัมพันธ์แบบเจ้านายลูกน้องในตอนนี้อย่างนี้ การมีอยู่ของเขาจึงเป็นเหมือนพันธู์หนึ่งของเธอ อาการกำเริบนานๆ ที แต่ก็เอาเธอถึงตายได้

"ยังไม่ได้ยินดีกับนายเลยที่เข้าโยวจีได้อย่างราบรื่น" เจียงเหม่ยซี้เอ่ยขึ้น

"แล้ว?" เจียงเหม่ยซี้ยกมือทั้งสองข้างเข้าไปในกระเป๋ากางเกง ประสานสายตากับเธอจากมุมสูง "อยากจะบอกผมว่าโยวจียุติธรรมและเที่ยงตรงอย่างที่คุณพูดหรือครับ"

เจียงเหม่ยซี้ตาเด็กบ๊าคคนนี้อยู่หลายร้อยรอบในใจ แต่ภายนอกยังคงสงบนิ่ง "ฉันจะบอกว่าตอนนี้พวกเรามีความสัมพันธ์กันแบบเจ้านายลูกน้อง น่าเสียที่นายใช้พูดกับฉันควรจะมีอารมณ์เกรงใจบ้าง"

เจียงเหม่ยซี้ยิ้มเย้ย "คุณเรียกผมมาก็เพราะ..."

"เดี๋ยวก่อน!" จู่ๆ เจียงเหม่ยซี้ก็ส่งเสียงตัดบทอีกฝ่าย เพราะเหมือนเธอจะได้ยินว่ามีคนอื่นกำลังคุยกันอยู่ พอฟังดีๆ แล้วก็พบว่ามีคนอยู่แถวนี้จริงๆ เสียงนั้นใกล้เข้ามาเรื่อยๆ และมาทางที่เธอกับเขาอยู่พอดี

เจียงเหม่ยซี้มองไปนอกหน้าต่างแวบหนึ่ง เห็นพนักงานฝ่ายฝึกอบรมกำลังเดินมาทางนี้

เพื่อไม่ให้ถูกพบเข้า ห้องที่เธอเลือกจึงอยู่ตรงสุดทางเดิน เมื่อพนักงานคนนั้นมาทางนี้ก็ไม่มีทางหนีที่ไล่แล้ว

เจียงเหม่ยซี้เกิดไหวพริบขึ้นมาในยามคับขัน เธอปรามองสภาพแวดล้อมโดยรอบอย่างรวดเร็ว ไม่มีที่ให้ซ่อน มีเพียงประตูบานเดียวเท่านั้น

เวลานี้พวกเขาสองคนจะออกไปพร้อมกันหรือออกไปตามลำดับก่อนหลังก็ล้วนน่าสงสัยทั้งสิ้น แต่ถ้ายังพูดคุยกันตามประสาอยู่ที่นี่ คนอื่น

ก็จะยังเอาไปคิดเพื่อเจอได้เช่นกัน เวลาเช่นนี้เห็นทีว่าจะมีเพียงลูกไม้
สุดท้ายแล้ว

เจียงเหมยซีหยิบแก้วเก็บความเย็นบรรจุน้ำส้มบนโต๊ะที่อยู่ข้างหลัง
ขึ้นมา ตอนนั้นเองเธอก็เกิดลึกลงไปชั่วขณะก่อนจะวางแก้วลงแล้วเปลี่ยนไป
หยิบขวดน้ำแร่ที่มีน้ำครึ่งขวดที่อยู่ข้างๆ ขึ้นมาแทน เธอหมุนฝาเปิดอย่าง
รวดเร็ว ในตอนที่พนักงานคนนั้นก้าวเข้าประตูห้องมาเจียงเหมยซีก็เอาน้ำ
ที่มีอยู่ครึ่งขวดใส่หน้าเยี่ยสวี่ที่ยืนอยู่ตรงข้าม

"คุณคิดว่าคุณเป็นใครกัน!" เธอตำหนิอย่างรุนแรง "เรียกฉันมาที่นี่ก็เพื่อ
เรื่องแค่นี้? คิดว่าตัวเองมีเสน่ห์มากนักหรือไง สามารถคบกับเจ้านาย
ได้ตามใจชอบใช่ไหม ฉันจะบอกคุณให้แน่ อย่าคิดว่าคุณเข้ามาในบริษัท
แล้วจะทำอะไรตามอำเภอใจได้ ถ้าให้ฉันรู้ว่าคุณไม่มีความสามารถมากพอ
หรือประพฤติตัวไม่เหมาะสมอีก ฉันสามารถทำให้คุณออกไปจากบริษัทนี้ได้!"

เยี่ยสวี่เช็ดน้ำบนใบหน้า มองเจียงเหมยซีอย่างไม่อยากจะเชื่อ

เจียงเหมยซีเองก็มองอยู่เช่นกัน แต่สายตาของเธอนั้นจับจ้องไปยัง
ทิศทางของประตู หลังจากเห็นพนักงานคนนั้นผลจากไปเงียบๆ ด้วยสีหน้า
ตกตะลึง เจียงเหมยซีถึงได้พลุลมหายใจออกมา แต่เมื่อหันกลับมาดูเยี่ยสวี่
ที่สภาพกระเซอะกระเซิง และขวดน้ำแร่ที่วางเปล่าไปนั้น เธอก็ทำตัวไม่ถูก
นิดหน่อย

เยี่ยสวี่กัดฟันพลงพยกหน้าให้เธอด้วยรอยยิ้ม "ผมเข้าใจแล้ว ยังมี
ธุระอื่นอีกไหมครับ"

จู่ๆ เจียงเหมยซีก็รู้สึกน้ำท่วมปาก เธอจะอธิบายสถานการณ์เมื่อครู่
กับเขาอย่างไรดี แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยถ้อยคำที่ต้องการพูดจริงๆ ออกมา
เธอก็กลับพูดขึ้นว่า "ยังมีอีก"

"ยังมีอีก?"

ห่างกันครึ่งเมตรเพียงอากาศคัน เจียงเหมยซีจึงรู้สึกถึงไฟโทสะของ
ฝ่ายตรงข้ามได้อย่างชัดเจน

แม้การสาदनํ้าใสหน้าจะทำให้เจียงเหมยซีรู้สึกผิดอยู่บ้าง แต่คนที่บีบให้เธอมาถึงขั้นนี้ในวันนี้ไม่ใช่เขาหรอกหรือ

คิดถึงตรงนี้แล้วเจียงเหมยซีจึงเอ่ยว่า "ฉันยังอยากจะเตือนนายอีกสักหน่อย ที่ทำงานเทียบกับมหาลัยไม่ได้ คนมากมายไม่ได้ใส่ชื่ออย่างที่เห็นหรอกนะ เพื่อนร่วมงานก็คือเพื่อนร่วมงาน ไม่ถือว่าเป็นเพื่อน ดังนั้นเรื่องทีนอกเหนือจากการทำงานก็อย่าเอาไปพูดกับเพื่อนร่วมงาน"

เยี่ยสวี๋มเย็น "วางใจได้ ผมไม่ได้ทำตัวน่าเบื่อขนาดนั้นอย่างที่ว่าคุณคิดหรอก"

พูดจบเขาก็ไม่รอให้เจียงเหมยซีได้โต้ตอบ เยี่ยสวี๋มหันตัวเดินผ่านประตูออกไปทันที ทว่าเดินไปได้ไม่กี่ก้าว ลู่ๆ เขาก็นึกอะไรขึ้นมาได้จึงหยุดฝีเท้าลง ก่อนจะหันกลับมาพูดอีกครั้ง "แต่ว่านี่ก็ต้องขึ้นอยู่กับอารมณ์อีกทีนะครับ"

เจียงเหมยซีหนึ่งอิงไป ในใจพลันเกิดกลางสังหรณ์ที่ไม่เป็นมงคลขึ้นมาเสียหนึ่ง "หมายความว่ายังไง"

เยี่ยสวี๋ม "หมายความว่าตอนที่ผมอารมณ์ไม่ดีก็อาจจะทำเรื่องน่าเบื่อบางอย่างเพื่อระบายอารมณ์ก็ได้"

กระทั่งหลังเยี่ยสวี๋มผลจากไปนานแล้ว เจียงเหมยซีถึงได้ตระหนักว่าเดิมทีเธอคิดจะอาศัยความเป็นผู้อาวุโสของตนในบริษัทตกเตือนเด็กบ้านนั้น แต่ผลกลายเป็นว่าถูกอีกฝ่ายตอกกลับเสียได้!

ขณะที่กำลังเดือดดาล ลู่ๆ โทรศัพท์ที่เจียงเหมยซีถือไว้ในมือก็ดังขึ้นมา เธอรับสายด้วยความหงุดหงิด อีกฝ่ายจึงเอ่ยอย่างจ่นใจว่า "ใครไปแหงหน้าละเนี่ย"

เจียงเหมยซีเพิ่งจะนึกขึ้นได้ว่าเธอนัดมู่ตี้เอาไว้ด้วย "ยังจะมีใครได้อีกก็เธอนะสิ! นี่มันก็โมงแล้ว เธออยู่ไหนล่ะ?!"

มู่ตี้หัวเราะแหะๆ ก่อนจะตอบกลับมา "เมื่อกี้ไปจองที่นั่งที่ห้องก่อน

เลยเลตนิดหนึ่ง กลัวว่าน้ำจะโกรธถึงโทรมาหาน่าก่อนนี้ไง หนูใกล้จะถึงแล้ว!"

สักพักมู่ตี่ก็มาถึง พอเข้ามาเธอก็กวาดตามองไปรอบๆ ห้อง "ของที่หนูต้องการล่ะคะ"

เจียงเหม่ยซีขมวดคิ้ว "ของอะไร"

"น้ำส้มจริงๆ เหรอ หนูบอกให้น้ำพกนิยายรักมาให้หนูสักสองสามเล่มมาใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นไปเพื่อจะตายอยู่แล้ว!"

เจียงเหม่ยซีจนคำจะต่อว่าหลานสาว "นี่มันเวลาไหนแล้ว เธอยังอ่านนิยายอยู่อีก?"

"เวลาไหนนะเหรอ ก็เวลาที่จะเป็นบ้าได้แล้วนะสิคะ! ใครไม่รู้บ้างว่างานของโยวจี้ยุ่งจะตาย พวกเราไม่ได้ยุ่งเป็นสุขมาตั้งหลายวันแล้ว"

แต่ไหนแต่ไรมามู่ตี่ไม่ค่อยจะมีความก้าวหน้าในชีวิตเท่าไรนัก แต่เธอก็พูดไม่ผิด เจียงเหม่ยซีจึงไม่ได้อบรมหลานสาวต่ออย่างหาได้ยาก ทำเพียงส่งน้ำส้มเย็นๆ ที่พกมาด้วยให้อีกฝ่าย "เอาไว้มั่นทนเข้าเรียนเถอะ คลายร้อนสักหน่อย"

"ขอบคุณคะน้ำเล็ก"

เจียงเหม่ยซีอดไม่ได้ที่จะกำชับหลานอีกสักสองสามประโยค "อย่าเน่กว่าเข้าโยวจี้ได้แล้วจะโชคดีไปทุกอย่างล่ะ ต่อไปทุกปีจะมีการคัดคนออกส่วนหนึ่ง เธอชั่งน้ำหนักให้ดีๆ เองแล้วกัน"

มู่ตี่ตอบรับอย่างหงุดหงิด จากนั้นจึงถามเจียงเหม่ยซีออกมา "ว่าแต่น้ำเล็กเถอะ น้ำเรียกหนูมาเพื่อจะให้น้ำแกวนี้เนี่ยนะ"

เจียงเหม่ยซีคิดถึงเรื่องของเยี่ยสวี่ อารมณ์ก็เกิดสับสนุ่นวายขึ้นมาอีกครั้ง เธอเรียบเรียงคำพูดแล้วถามมู่ตี่ว่า "อ้อ จริงสิ ฉันได้ยินมาว่าในรุ่นของพวกเธอมีเด็กที่ค่อนข้างเป็นหัวกะทิ..."

เธอพูดยังไม่จบ มู่ตี่ก็ตัดบททันที "น้ำหมายถึงเยี่ยสวี่?"

เจียงเหม่ยซีนิ่งงันไป "อ้อ ดูเหมือนว่าจะชื่อนี้แหละ..."

"เขาเป็นเด็กหัวกะทิจริงๆ ได้อันดับหนึ่งในสาขาของพวกเรา ได้ยิน

มาว่าตอนแรกวางแผนไว้ว่าจะไปต่างประเทศ แต่ไม่รู้ทำไมถึงหนีมาหา
งานทำซะได้"

"ฉันจำได้ว่าเขากับเธอไม่ได้อยู่สาขาเดียวกันนี่ ทำไมเธอถึงรู้เรื่องของ
เขาเยอะขนาดนี้"

"ผู้ทรงอิทธิพลนี่นา! ทุกคนสนใจเขากันทั้งนั้นแหละ อีกอย่างตอนนี้
พวกเรานั่งเรียนด้วยกันทุกวันเลยคุ้นเคยกันดี"

พอเจียงเหมยซี่ฟังแล้วก็แอบรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมา "ว่าไงนะ! มู่ตี้
เธอคงไม่..."

"หยุดเลย! หยุด!! รู้อยู่แล้วว่าน่าจะต้องคิดเหลวไหล เขาดีมากก็จริง
แต่ไม่ใช่ไพบีที่หนูชอบหรอก"

เจียงเหมยซี่ถอนหายใจ แต่เธอยังรู้สึกแปลกๆ อยู่ดี รูปร่างหน้าตา
อย่างเยี่ยสวีไม่ใช่ตะเกียงขาดน้ำมัน*

"ทำไมล่ะ" เธอถามมู่ตี้

มู่ตี้คิดครู่หนึ่ง แล้วจึงตอบออกมาอย่างผินใจ "ศัตรูหัวใจเยอะเกินไป
คอยระวังระวังทั้งวัน น่ารำคาญจะตายไป"

เจียงเหมยซี่หัวเราะ คำตอบนี้สมกับเป็น 'มู่ตี้' มาก

"งั้นเธอยังตัวติดกับเขาทั้งวันเพราะอะไรล่ะ"

มู่ตี้หัวเราะคิกคักพลางเอ่ย "ฝึกอบรมเสร็จแล้วยังมีสอบจบคอร์สอีก
ไม่ใช่เหรอคะ ดีสนิทไว้ก่อนค่อยว่ากัน"

"ไม่ใช่แล้วมั้ง! ฉันว่านะคุณมู่ตี้ การสอบแบบนี้เธอยังคิดจะโกงอีกเธอ"

"ทุกคนโกงกันทั้งนั้นแหละ น้าก็แค่ไม่รู้!" มู่ตี้มองเวลาอย่างไม่สะทกสะท้าน
"เฮ้ย! ใกล้จะเข้าเรียนแล้ว"

เจียงเหมยซี่โบกมือให้เธออย่างหงุดหงิด "รีบไป! รีบไป! เจอเธอแล้ว
ฉันล่ะปวดหัว!"

"คุณแม่อีกที่รัก ดิฉันขอตัวก่อนนะคะ"

* ไม่ใช่ตะเกียงขาดน้ำมัน เป็นสำนวน หมายถึงผู้มีปัญหาหลักแหลม มีพันภูมิ หรือมีผู้คอยสนับสนุน

การจะเป็นเพื่อนกับเด็กเนิร์ดจำเป็นต้องใช้จังหวะเวลา สถานที่ที่เหมาะสม และแรงสามัคคี มู่ตีกับเยี๋ยสวีเป็นศิษย์เก่าสายเดียวกัน นี่คืองังหวะเวลา ทั้งสองคนเข้าเวยจีด้วยกัน นี่คือนสถานที่ที่เหมาะสม ส่วนที่เหลือก็ขาดแค่แรงสามัคคีแล้ว

มู่ตีค้นพบนานแล้วว่าทุกครั้งเยี๋ยสวีจะมาถึงห้องสายมาก ทำให้บางครั้งก็หาที่นั่งไม่ได้ ดังนั้นเธอจึงอาศัยชื่อของการเป็นเพื่อนเก่าเสนอไปว่าจะช่วยเขาจองที่ เยี๋ยสวีก็ไม่ได้ปฏิเสธ หนทางของการติสนิทเด็กเนิร์ดของเธอจึงเริ่มต้นขึ้น

ดีที่มีมู่ตีจองที่นั่งไว้เรียบร้อยแล้วก่อนจะไปพบเจียงเหมยซี ทั้งยังส่งข้อความบอกตำแหน่งคร่าวๆ ของที่นั่งให้เยี๋ยสวีรู้ ไม่อย่างนั้นถึงเธอจะรีบมาตอนนี้ก็คงจะไม่มีที่นั่งแล้วจริงๆ

วันนี้เยี๋ยสวีมาถึงเร็วกว่าเธอ เขากำลังนั่งก้มหน้าอ่านหนังสืออยู่ประจำที่ มู่ตีเดินเข้าไปนั่งลงตรงที่ว่างข้างๆ ชายหนุ่ม แล้ววางแก้วเก็บความเย็นในมือไว้ที่มุมโต๊ะ

เยี๋ยสวีหันไปมองเธอแวบหนึ่งเป็นการทักทาย ทว่าตอนสายตากวาดมองแก้วเก็บความเย็นสีชมพูที่อยู่ตรงหน้าเธอเขาก็ขมวดคิ้ว

"ได้มาจากไหน"

มู่ตีนั่งหันไปครู่หนึ่งก่อนจะมองตามสายตาของเขา เธอถึงได้เข้าใจว่าเขากำลังถามอะไร แม้จะไม่เข้าใจว่าคนที่ปกติไม่เคยสนใจเรื่องอะไรเลยทำไมจู่ๆ ถึงได้สนใจแก้วน้ำของเธอขนาดนี้กัน แต่ก็ยังเลือกที่จะพูดคำโกหกโง่ๆ ที่คิดเอาไว้ระหว่างทางที่กลับมาออกไป

"ก็พกมาด้วยตลอดนั่นแหละ เมื่อก็หิวน้ำมากเลยออกไปเติมน้ำนะ"

พูดเฉยๆ กลัวว่าเยี๋ยสวีจะไม่เชื่อ เธอจึงตั้งใจเปิดฝ่าหมายจะดื่มสักอีกแต่พอเปิดออกถึงพบว่าข้างในเป็นน้ำส้ม

ดังนั้นจึงยิ้มแห้งๆ แล้วพูดเสริมไปอีกประโยคหนึ่งว่า "เติมน้ำส้มมานะ...น้ำส้ม..."

มูตีพิจารณาตัวเอง คำพูดเช่ซ่่าที่พูดมาทั้งชีวิตมีมากมายนับไม่ถ้วน แต่เช่ซ่่าขนาดนี้เหมือนวันนี้จะเป็นครั้งแรก ทว่าเธอก็เบี่ยงประเด็นไปที่เรื่องอื่นอย่างรวดเร็ว

"แล้วทำไมนายถึงหัวเปียกละ เสื้อผ้าก็ด้วย..." เธอมองไปนอกหน้าต่าง "ฝนก็ได้ตกนี้"

เยี่ยสวี่อารมณ์ไม่ดี "ล้างหน้ามา"

มูตีกวาดตามองเสื้อยืดของเขาที่เปียกชุ่มแทบจะทั้งตัว หัวเราะแกงๆ สองทีแล้วเอ่ยว่า "ล้างหน้าได้หมดจดทีเดียว"

เสียงเหม่ยซู่เวลา กะไว้ว่ามูตีคงจะไปถึงแล้วจึงได้หัวกระเป๋าทรงไปยังห้องแบบสโลป

เธอไม่ได้เดินไปที่ประตูหลัก แต่เข้าจากทางประตูหลัง เดินไปยังโพลีเทียมที่ละก๊าวๆ ผ่านระหว่างกลางบรรดาพนักงานใหม่

ห้องที่เดิมทีวุ่นวายเลี้ยวจ้าวสงบลงทันใด เจียบเสียงจนได้ยินเพียงเสียงรองเท้าส้นสูงของเธอกระทบพื้นห้อง ไม่เหมือนห้องที่มีคนสามสี่ร้อยคนนั่งอยู่เลยสักนิด

เธอเดินไปที่ละก๊าวๆ ทั้งอย่างนี้ จากนั้นจึงค่อยๆ วางกระเป๋าสะพายลง หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาปิดเสียงแล้วถึงได้เงยหน้าขึ้นมากวาดตามองดูผู้คนที่นั่งอยู่ในห้อง

ไม่มีพาวเวอร์พอยต์ ไม่มีสื่อการสอน เธอกล่าวทักทาย "สวัสดีค่ะทุกคน ฉันชื่อแม็กกี้"

เสียงเหม่ยซู่จำได้ว่าตัวเองก็เคยกล่าวถ้อยคำเดียวกันนี้ที่นี้ ตอนนั้นวิทยากรให้ทุกคนแนะนำตัวเอง สำหรับการปรากฏตัวเป็นครั้งแรกเช่นนี้ทุกคนต่างคิดหาวิธีทำให้ตัวเองเป็นที่จดจำ มีเพียงแค่เธอที่แนะนำตัวเองด้วยประโยคเดียวง่ายๆ เช่นนี้ออกมา เธอไม่ได้อยากทำตัวโดดเด่น แต่เพราะความประหม่าจึงทำให้ลืมหืมคำพูดที่เตรียมไว้จนหมดสิ้น ใครจะไปคิดว่าเด็กผู้หญิง

ที่ซื้ขาดในตอนนั้นจะกลายมาเป็นเธอในตอนนี้

สถานการณ์เป็นอย่างไร...เจียงเหมยซี่กวาดตามองทุกคนที่นั่งอยู่ข้างก็สุมหัวกระซิบกระซาบ บ้างก็ไม่กล้าหายใจ เธอหัวเราะอย่างเย้ยหยัน

พวกเขาเห็นว่าเธอจะไม่เห็นการกระทำเล็กๆ น้อยๆ ลินะ พวกเขา กำลังพูดอะไรอยู่ คิดว่าเธอตาไม่ออกงั้นหรือ เธอไม่สนใจแต่ไม่ใช่ว่าไม่แคร์ เพียงแค่ว่าสิ่งที่เธอเคยแบกรับมาก่อนนั้นมันมากมายยิ่งกว่าที่พวกเขาจินตนาการไว้เสียอีก

เจียงเหมยซี่รู้สึกถึงสายตาร้อนแรงจึงหันไปมองตามความรู้สึกนั้น รอยยิ้มบนใบหน้าซึ่งกระด้างไปโดยพลัน

เยี่ยสวีนั่งมองเธออย่างเงี้ยวคร้านอยู่ตรงนั้น ทำที่เยาะเย้ยราวกับว่า 'ไม่มีใครอยู่ที่นี้'

น้ำบนใบหน้าเขาถูกเช็ดจนแห้งแล้ว แต่เสื้อผ้าหน้าผมที่เปียกชกทำให้เธอรู้สึกละอายใจเล็กน้อย

ไม่นานนักเธอก็จะสายตาดอกมา กระแอมเบาๆ ที่หนึ่ง และเริ่มเนื้อหาในวันนี้

เจียงเหมยซี่ไม่ได้เริ่มต้นด้วยประวัติและวัฒนธรรมองค์กรของโยวจีเหมือนกับวิทยากรคนอื่นๆ แต่แบ่งปันประสบการณ์ทำงานหลายๆ เคสโดยตรง เนื้อหาทั้งหมดล้วนแต่เป็นประสบการณ์จริง และเธอเล่าได้เข้าใจง่าย อีกทั้งยังกระชับกระเฉงเป็นอย่างมาก ดังนั้นตลอดหนึ่งชั่วโมงเต็มในห้องฝึกอบรมจึงเงียบเป็นเป่าสาก

กระทั่งเหลืออีกไม่กี่นาทีก่อนจะเลิกคลาส เจียงเหมยซี่คิดว่าจำเป็นต้องหาใครสักสองสามคนมาถามคำถามเพื่อเช็คประสิทธิภาพในการบรรยาย

สายตาทอดมองไปที่ด้านล่างเวที บรรยายาอาศัยเสียงขึ้นเล็กน้อยไม่ว่าคนที่เมื่อครู่จะตั้งใจฟังหรือไม่ตั้งใจก็ตาม เวลานี้ต่างพากันหลบเลี่ยงที่จะสบตา与她

พนักงานหญิงนามสมมติว่าเอที่อยูข้างหลังพวกเยี่ยสวีเห็นสถานการณ์

แบบนี้แล้วจึงถามพนักงานหญิงป้ออย่างไม่เข้าใจ "จริงๆ ฉันอยากจะถามตั้งแต่ตอนเริ่มเรียนแล้ว ทำไมถึงรู้สึกว่าคุณคนก็กลัวแม็กก็คนนี้นักนะ"

ป้อตอบกลับเสียงเบา "ฉันจะต้องรู้ชาวซุบซิบในโยวจีเพิ่มเติมบ้างแล้วละ ไม่เคยได้ยินหรือไม่ว่าโยวจีมีเสืออยู่สองตัว ตัวผู้หนึ่งกับตัวเมียอีกหนึ่ง"

พนักงานหญิงเอแปลกใจ "ตัวผู้หนึ่งตัวเมียหนึ่งอะไรกัน"

"ตัวผู้ก็คือควินที่มาบรรยายให้เราฟังเมื่อตอนเช้า คนเรียกเขาว่า พยัคฆ์หน้ายิ้ม ว่ากันว่าปกติแล้วเขาจะเป็นกันเอง แต่ถ้าอยู่ในโหมดทำงานเมื่อไหร่ล่ะก็จะเปลี่ยนไปเป็นคนที่ยิ่งตรงและเข้มงวดโดยไม่เห็นแก่หน้าใครทั้งนั้น กดดันลูกน้องทำงานตัวเป็นเกลียวตอนทำโปรเจกต์เป็นเรื่องปกติ ป่วยก็ไม่อนุญาตให้ลางาน!"

"ซี๊ด..." พนักงานหญิงเออดูแค้นตัวเองไม่ได้ "น่ากลัวขนาดนั้นเชียว! ฉันแม็กก็ละ?"

"เธอน่ะเหรอ ชื่อเสียงกระฉ่อนยิ่งกว่าอีก ดังไปทั่วทั้งประเทศเชียวล่ะ ลือกันว่าแม็กนี่เคร่ง! หึง! จุกจิก! บ้างาน! ไม่มีเพื่อน!"

พนักงานหญิงเอลอบยิ้ม "สองคนนี้นักเหมือนกันดิ้นะ"

"ที่ไหนกัน เสือสองตัวอยู่ถ้าเดียวกันไม่ได้ ไม่เคยได้ยินหรือ สองคนนี้สู้กันไม่มีใครยอมใครเพื่อชิงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการเชียวนะ!"

"ฉันเธอคิดว่าใครมีหวังกว่ากัน"

"ฉันคิดว่าเป็นควินนะ ผู้หญิงนะ...ในที่ทำงานจะต้องด้อยกว่าผู้ชายแน่ๆ"

มูตีที่แอบฟังสองคนข้างหลังคุยกันมาตลอดได้ยินถึงตรงนี้ก็นิ่งไม่ติดอย่างอื่นเธอทนได้ ถึงขั้นเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง แต่มาบอกว่าน่าเกลียดของเธอเป็นกรรมการผู้จัดการไม่ได้ คนตระกูลเจียงทงไม่ได้เด็ดขาด!

ขณะที่มูตีกำลังจะหันไปต่อว่าพนักงานหญิงบีสักสองประโยค เยียสวี่ที่อยู่ข้างๆ ก็ชิงหันไปก่อนเธอแล้ว "หนวกหู!"

สองคนที่อยู่ข้างหลังเงิบเสียงทันที แต่เยียสวี่ยังพูดไม่จบ เขาริบบูต

เสริมต่ออีกประโยคหนึ่ง "ไม่รู้จริงๆ ว่าคนที่ยังไม่ทันได้เข้าทำงานแต่คิดไปเองแล้วว่าตัวเองเทียบคนอื่นไม่ได้อย่างพวกเธอ ทำไมโยวจึงถึงรับเข้ามา"

คำพูดนี้สะใจจริงเชียว! มูต็ลอบยินดีอยู่ในใจ ทว่าตอนที่ได้สติคืนมากลับพบว่าบรรยากาศในห้องดูเหมือนจะแปลกๆ ไป

ทุกคนรวมถึงเจียงเหมยซีต่างกำลังมองมาที่พวกเธอ

"พนักงานชายคนนั้น..." เสียงของเจียงเหมยซีไม่ได้นุ่มนวลอะไรนัก

ในห้องอบรมเจียบสนิท มีเพียงเสียงหมუნหึ่งๆ ที่ดังมาจากพัดลมเหนือศีรษะ

เยี่ยสวีสบตาเจียงเหมยซีครู่หนึ่ง ในตอนที่เขากำลังจะลุกขึ้นยืนก็ได้ยินเธอเปลี่ยนประเด็นกะทันหัน "พนักงานหญิงที่อยู่ข้างหลังนั้นนะ เธอมาตอบคำถามเมื่อไหร่ล่ะ"

เยี่ยสวีนิ่งอึ้งก่อนจะนั่งกลับลงไปทีเดียว

พนักงานหญิงปีศาจตัวเองด้วยความสงสัย "ฉันเหรอคะ"

เจียงเหมยซีพยักหน้าช้าๆ บนใบหน้าไม่แสดงอารมณ์ที่มากเกินไปนัก

พนักงานหญิงปีศาจขึ้นอย่างสันเทา เจียงเหมยซีโจมตีอีกฝ่ายด้วยหมัดสุดสุดท้ายอีกครั้ง "กรุณาใช้ภาษาอังกฤษตอบด้วย"

เมื่อครู่พนักงานหญิงปีศาจหมกมุ่นอยู่กับการซุบซิบนินทา ไม่ได้ฟังคำถามของเจียงเหมยซีแต่แรกอยู่แล้ว ตอนนี้นัยังมาได้ยินว่าตัวเองต้องใช้ภาษาอังกฤษตอบอีก แค่คิดก็แทบจะแทรกแผ่นดินหนี คนที่อยู่ทีี่ลิ้วนเป็นหัวกะทิของมหาวิทยาลัย ถูกสั่งสอนด้วยการให้ยืนอยู่แบบนั้นหน้าขายหน้าจริงๆ ดังนั้นเธอจึงหลับตาข่มใจและบั้นเรื่องขึ้นมา

ในห้องอบรมเกิดเสียงหัวเราะซุบซิบดังขึ้นเบาๆ ทว่าเจียงเหมยซีกลับไม่ไหวติง เธอยกแขนขึ้น ทำท่าที่บอกให้ทุกคนตั้งใจฟัง ไม่ได้หมายความว่าให้พนักงานหญิงปีศาจแต่อย่างใด

ท้ายที่สุดพนักงานหญิงปีศาจก็ไปต่อไม่ถูกจริงๆ ถึงได้หยุดไปเอง

ในห้องเจียบลงอีกครั้ง ผ่านไปสักพักเจียงเหมยซีถึงได้เอ่ยปากพูดขึ้น

"พนักงานฝ่ายทรัพยากรบุคคลของบริษัทเราเคยส่งข้อมูลสถิติให้ฉัน อัตราการลาออกของพนักงานที่เข้าทำงานหลังจากสามปีสูงถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์ คุณรู้ไหมว่าพวกเขาไปไหนกันหมด"

ยังไม่ทันได้เข้าบริษัทอย่างเป็นทางการ พนักงานหญิงบีกี้ถูกทำให้ขายหน้าขนาดนี้ ในใจมีอารมณ์คุกรุ่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้จึงตอบด้วยความขุ่นเคืองกลับไปว่า "ก็เปลี่ยนงานไงคะ"

เสียงเหมยซี่ส่ายหน้าก่อนจะแก้ไขคำตอบให้ถูกต้องอย่างซัดถ้อยซัดคำ "ถูกเลิกจ้างต่างหาก ดังนั้นไม่ใช่เข้าโยวจีแล้วก็จะราบรื่นไปหมดทุกอย่างจะอยู่ต่อได้หรือไม่ต้องดูที่ความสามารถของแต่ละคนด้วย"

เสียงกริ่งเลิกคลาสดังขึ้นในเวลานี้พอดี เจียงเหมยซี่ปรบมือแล้วพูดว่า "เออละ วันนี้ถึงแค่นี้ก็แล้วกัน ขอบคุนทุกคนมากที่มาฟังคลาสของฉัน หวังว่าจะช่วยพวกคุณได้บ้าง"

ในตอนที่เจียงเหมยซี่กำลังจะประกาศเลิกคลาส จู่ๆ พนักงานฝ่ายฝึกอบรมก็พุ่งเข้ามาอย่างรีบร้อน คนที่ตามมาข้างหลังคือลู่อิวี่ที่ออกไปแล้วแต่วกกลับมาอีกครั้ง อีกทั้งยังมีลินดาบอสของเธอด้วย

ลินดาส่งยิ้มให้เจียงเหมยซี่ที่อยู่บนโพเดียม เจียงเหมยซี่เรียกสติกลับคืนมาได้ ในระหว่างที่เธอรู้สึกเหวอความคาดหมายอยู่นั้นก็ส่งยิ้มกลับไปและเดินลงจากโพเดียม

พนักงานของฝ่ายฝึกอบรมแนะนำกับทุกคนว่า "เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้เชิญคุณลินดา หนึ่งในกรรมการผู้จัดการที่โดดเด่นที่สุดของโยวจีเรามาในวันนี้ คุณลินดาเก่งมาก เรียกว่าเป็น 'มนุษย์บิน'* ตัวอย่างเลยทีเดียวนะ เวลาที่อยู่บริษัทก็น้อยมาก วันนี้คุณลินดาสละเวลามารายายให้กับทุกคน ขอให้ปรบมือต้อนรับด้วยค่ะ!"

ลินดาเดินขึ้นโพเดียมท่ามกลางเสียงปรบมือจากทุกคน เจียงเหมยซี่

* มนุษย์บิน หมายถึงคนที่นั่งเครื่องบินเป็นประจำ

และลู่อืออวี่นั่งลงตรงตำแหน่งที่อยู่แถวหน้า

เจียงเหม่ยซีถามลู่อืออวี่ "ไม่ใช่ว่านายควรจะกลับเข้าเมืองตั้งนานแล้ว
หรือกระหรือ"

ลู่อืออวี่ยกไหล่ "ไปได้ครึ่งทางแล้วได้ยินว่าจู่ๆ บอสจะมา ฉันเองก็ไม่มี
ธุระอะไรพอดีก็เลยวกกลับมาอีกรอบ ก็จะมาประชุมบอสสักหน่อย"

เจียงเหม่ยซีแค้นเสียงเย็น "ซี่ประจบ!"

ลู่อืออวี่ก็ไม่ได้โกรธ เขายิ้มอย่างไม่ถือสา "ช่วยไม่ได้ เทียบกับทีมสายตรง
ที่บอสนับมากับมืออย่างเธอไม่ได้นี่นา!"

"นี่เธอดูแม็กก็กับเควินลี ท่าทางความสัมพันธ์ของทั้งคู่ไม่เลวเลยนะ
ไม่เห็นเหมือนอย่างที่คุณบอกเลย..." คนที่พูดคือพนักงานหญิงเอ

พนักงานหญิงบีส่งเสียงเฮอะออกมาที่หนึ่งก่อนจะเอ่ยต่อไปว่า "ทำเป็น
วางท่า ใครทำไม่เป็นบ้างล่ะ"

มู่ตี้ไม่ชอบที่ได้ยินคนอื่นว่าร้ายเจียงเหม่ยซีจึงหันหน้าไปเตือนผู้หญิง
สองคนข้างหลังเสียงเบา "หยุดพูดได้แล้ว ระวังเดี๋ยวจะโดนเรียกชื่อ"

พนักงานหญิงสองคนแบ่ปาก แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรอีก

ตอนที่มู่ตี้หันหน้ามา สายตาก็กวาดมองไปยังเยี่ยสวีที่อยู่ข้างๆ พบว่า
สีหน้าของชายหนุ่มดูไม่สบายใจนัก เธอมองตามสายตาของเขาก็เห็น
เจียงเหม่ยซีกับลู่อืออวี่ที่นั่งอยู่แถวหน้ากำลังพูดคุยกะหงุกกะหินกัน

"นายเองก็ไม่ชอบพวกเขาสองคนใช่ไหม" มู่ตี้ถามเสียงค่อย

ความจริงแล้วชาวลิ้อเกี่ยวข้องกับเสือสองตัวของโยวจี้เธอเองก็เคยได้ยิน
มานานแล้ว แต่ไม่เคยขอคำยืนยันจากเจียงเหม่ยซี ด้านหนึ่งคือไม่กล้า
อีกด้านหนึ่งจากการที่เธอรู้จักเจียงเหม่ยซีดี...กว่าครึ่งเป็นเรื่องจริง

"เปล่า แค่มิชอบหนึ่งในนั้น"

"อ้อ" มู่ตี้ไม่กล้าถามเขาว่าไม่ชอบใคร เธอไม่มั่นใจในเรื่องมนุษยสัมพันธ์
ของน้ำเล้กเธอเลยจริงๆ

มู่ตี้ไม่ได้มีเจตนาจะถามชอกแซก แต่กลับเป็นเยี่ยสวีที่จู่ๆ หันหน้ามา

สายตาเขามองไปยังแก้วน้ำที่อยู่บนโต๊ะ สุดท้ายก็ย้ายมาหยุดที่ใบหน้าของเธอ

"พวกเธอมีความสัมพันธ์อะไรกัน เพื่อน? ญาติ?"

เมื่อถูกถามเข้ากะทันหันจึงงุนงงเล็กน้อย "นายกำลังพูดถึงอะไรอยู่" เยียสวีนึงเงยบไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดออกมาว่า "ช่างเถอะ"

คำปราศรัยของลินดาที่อยู่บนเวทีนั้นดูสุขุมแต่ก็ยังมีความฉะฉานทำให้เกิดเสียงหัวเราะจาก 'เด็กๆ' ทุกคนที่นั่งอยู่เป็นครั้งคราว ทว่าเธอไม่ได้พูดนานนัก ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงก็จบหัวข้อทั้งหมด

อันที่จริงเป้าหมายสำคัญที่ลินดามาในครั้งนี้คือเพื่อมาพบพนักงานคนใหม่ของฝ่ายตัวเอง ดังนั้นจึงคุยกับลูสืออวี่ไว้แต่แรกแล้วว่าตอนเย็นจะชวนพนักงานใหม่เหล่านี้ไปกินข้าวด้วยกัน

ด้านหลังศูนย์อบรมมีทะเลสาบ ริมหาด้านนี้มีร้านบาร์บีคิวริมทางหลายร้าน ลูสืออวี่ก็เลยจัดเตรียมงานเลี้ยงของเย็นนี้ที่ร้านหนึ่งในนั้น

เมื่อเข้าสู่ช่วงเย็นย่ำของวัน แถบซานเมืองก็โล่งว่างและเงียบเหงากว่าในเมืองอย่างเห็นได้ชัด บริเวณริมหาด้านนอกจากร้านบาร์บีคิวไม่กี่ร้านในละแวกนี้ที่ยังนับว่าคึกคัก ร้านอื่นๆ ก็ล้วนหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับราตรีอันมืดมิดไปแล้ว

ลูสืออวี่กวักมือเรียกทุกคนมานั่ง ก่อนจะส่งใบเมนูให้พวกเด็กใหม่ทุกคนสั่งอาหาร "ปกติเจ้านายมักจะชูตริตทุกคนตลอด เรื่องดีๆ อย่างการ 'กินอาหารของเศรษฐกิจ'* ในวันนี้ ผมเองเข้ามาทำงานนานก็ยังพลาดไปหลายครั้ง นับว่าเป็นโอกาสที่หาได้ยาก ดังนั้นทุกคนไม่ต้องเกรงใจ"

ความจริงระหว่างทางที่มาร้าน ทุกคนบ้างก็พูดคุยก้างก็หัวเราะกันมาตลอดทาง ไม่เกร็งเหมือนตอนที่พบกันครั้งแรกขนาดนั้นแล้ว

โดยเฉพาะลินดาที่ไม่ได้มีมาตของการเป็นเจ้านายเลยสักนิด ตอนได้ยิน

* กินอาหารของเศรษฐกิจ เป็นสำนวน หมายถึงการดักตวงผลประโยชน์จากหน่วยงานใหญ่หรือบุคคลที่มีฐานะ

ลู่อืออวีพูดอย่างนี้แล้วเธอก็อดหัวเราะเสียงดังไม่ได้ "นายไม่ต้องมาสร้างทำตัวเป็นคนดีที่นี้หรอกนะ! อย่าคิดว่าฉันไม่เคยได้ยินชื่อเสียงของนายนะ"

ลินดาพูดพลางมองไปทางพวกมูตี้ "ใครซุติใครกันแน่ ไม่นานพวกเธอก็จะรู้เอง!"

ลู่อืออวียิ้มอย่างไม่ใส่ใจ "ผมจะไม่เชื่อว่าผู้ใหญ่ว่าอย่างไรรู้เรื่องตามอย่างนั้นหรือไง!"

พอเขาพูดอย่างนี้แล้ว ทุกคนก็หัวเราะขึ้นมา

ลู่อืออวีเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสร้างบรรยากาศ ตอนแรกยังมีพนักงานใหม่บางคนรู้สึกเกร็งนิดหน่อยเพราะมีคนระดับหัวหน้าอยู่ด้วย ต่อมาดูเหมือนพวกเขาจะค้นพบว่าบรรดาหัวหน้างานก็ไม่ได้ต่างกับคนธรรมดาทั่วไปจึงผ่อนคลายลงไม่น้อย บวกกับฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ด้วยแล้ว บรรยากาศก็ครึกครื้นขึ้นมามากอย่างรวดเร็ว

หลังกินข้าวกันได้สักพัก พวกเขายังคงพอมีเวลาเหลืออยู่ ทันใดนั้นก็มีคนเสนอแนะให้เล่นเกม ปรึกษากันไปปรึกษากันมา สุดท้ายก็เลือกเกมทายเลขที่ง่ายที่สุด

กติกาของเกมคือให้ใครคนหนึ่งตั้งตัวเลขขึ้นมาจำนวนหนึ่งเขียนลงบนกระดาษ แล้วให้คนอื่นทายว่าตัวเลขนั้นอยู่ในช่วงจำนวนเท่าใดหรือถึงเท่าใดไปเรื่อยๆ จนกว่าจะทายตัวเลขที่ถูกต้องออกมาได้ก็เป็นอันจบเกม คนที่ทายถูกต้องสามารถออกคำสั่งให้คนสองคนที่อยู่ข้างๆ แสดงความสามารถหรือดื่มเบียร์เพื่อเป็นการลงโทษก็ได้

ตอนกินข้าวเจียงเหมยซี่ถูกบังคับให้ดื่มเบียร์ไปแล้วสองแก้ว เธอรู้สึกวิงเวียนนิดหน่อยจึงปล่อยให้ทุกคนจัดแจงกันตามสบาย

บทลงโทษและรางวัลจากเกมหลายรอบก่อนหน้านี้ล้วนไม่ได้เอื้อมมาถึงเธอ เจียงเหมยซี่ได้แต่มองดูบรรยากาศครึกครื้นของทุกคนอย่างสนุกสนาน ต่อมาก็ถึงตาเธอคิดตัวเลขแล้ว

เจียงเหมยซี่รับกระดาษกับปากกาที่มูตี้ส่งมาให้ คิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วเขียน

เลขสามสิบแปดลงไปบนกระดาน

จะว่าไปก็แปลก หลายรอบก่อนหน้านี้ทายอย่างมากที่สุดแปดเก้าครั้ง ก็ทายถูกแล้ว แต่รอบนี้เล่นนานมากกลับยังไม่มีใครทายคำตอบที่ถูกต้อง ออกมาสักที

มาจนถึงตาของมูตีทาย เธอเดาว่าเจียงเหมยซีน่าจะเขียนตัวเลขที่เกี่ยวข้องกับวันเกิด และอีกฝ่ายเกิดวันที่ยี่สิบมกราคม เธอจึงทายว่าเป็นเลขยี่สิบไปแต่ก็ยังไม่ถูกอยู่ดี

พอถึงตาเยี่ยสวี เขาคิดว่าก่อนหน้านี้ น่าจะมีคนทายอายุหรือวันเกิดของเจียงเหมยซีไปแล้วก็เลยไม่มีเบาะแสะอะไรจริงๆ จึงทายเลขสิบแปด ซึ่งเป็นเลขท้ายเบอร์โทรศัพท์ของเธอไป ผลก็คือยังไม่ถูก

ต่อจากเยี่ยสวีคือลู่อูวี่ ในตอนนี้ขอบเขตตัวเลขของคำตอบที่ถูกต้องยังคงกว้างมาก แต่ลู่อูวี่กลับทำตัวสบายๆ เขาตีம்பีร์ไปอีกหนึ่ง มองเจียงเหมยซีที่อยู่ตรงข้ามแล้วถามว่า "สามสิบแปดใช่ไหม"

เจียงเหมยซีออกไปสั๊กพัก "นายรู้ได้ยังไง"

นี่หมายความว่าทายถูกแล้ว! ทุกคนหือร้องอย่างยินดี ลินดาที่มั่นใจว่าตัวเองรู้จักเจียงเหมยซีดีก็ยังไม่ถูก อดถามลู่อูวี่ไม่ได้เช่นกันว่าเขาเดาถูกได้อย่างไร

"ฉันเห็นคนก่อนหน้านี้ทายอายุ ทายวันเกิด เห็นได้ชัดว่าไม่รู้จักแม้ก็ดีเลย! แม้ก็ของเรานะถึงจะแกร่งกล้าแค่ไหนก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ผู้หญิงที่เลยวัยยี่สิบห้าไปแล้วย่อมเริ่มหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงอายุของตัวเอง ดังนั้นเธอจะต้องไม่ให้โอกาสทุกคนพูดถึงเรื่องนี้แน่ ส่วนคนที่ทายวันเกิดนะ แม้ก็ทุ้มเทให้ก้งานมาก เรียกได้ว่าเป็นตัวอย่างของคนบ้านาน เป็นไปได้ว่าเธอเองก็เกือบลืมไปแล้วว่าวันเกิดของตัวเองคือวันไหนใช่ไหมล่ะ"

มีคนที่ทนรอไม่ไหวแล้วโผล่ถามออกมา "งั้นเลขสามสิบแปดมันมีความหมายพิเศษอะไรกันแน่"

ลู่อูวี่ยิ้มพลางเหลือบมองคนคนนั้นแวบหนึ่ง "ทำงานในแวดวงธุรกิจนี้

มานานก็จะอ่อนไหวกับตัวเลขมาก ดังนั้นทิศทางของฉันกับพวกเธอก็เลยต่างกัน ฉันเดาว่าแม้ก็ต้องเขียนเลขจากมาตรฐานการบัญชี* ฉบับใดฉบับหนึ่งแน่ บังเอิญว่าเมื่อไม่กี่วันก่อนหน้านี้ออนฉันไปที่ห้องทำงานของเธอ บนโต๊ะมี IAS ฉบับที่ 38** เปิดไว้พอดี"

ลินดาเข้าใจในทันที หันหน้ากลับมามองเจียงเหมยซี "เป็นอย่างนี้จริงหรือ"

เจียงเหมยซีหัวเราะโดยที่ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ

ทุกคนรีบประจบทันที ต่างชมว่าลู่สืออวีมีความคิดรอบคอบ แม้แต่่มู่ตี้เองก็ทอดถอนใจ "ดูท่าทางเควินจะรู้จักแม้ก็ดีจริงๆ"

มีเพียงเยี่ยสวีที่รู้สึกอึดอัดกับตัวเองเป็นคนนอกโดยสิ้นเชิง เมื่อทุกคนคร่ำครวญกันไปพอสมควรแล้ว เขาก็เอ่ยถาม "จะลงโทษยังงัยครับ"

ลู่สืออวีหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดว่า "อ้อ ใช่แล้ว เกือบลืมน่ายังมีเรื่องการลงโทษด้วย พนักงานใหม่เยี่ยสวีมีสติมาก!"

ข้างหนึ่งของลู่สืออวีมีเยี่ยสวีนั่งอยู่ ส่วนอีกข้างเป็นพนักงานหญิงบีที่นั่งอยู่ข้างหลังเยี่ยสวีตอนอบรม หญิงสาวคิดหาวิธีเข้าใกล้เยี่ยสวีตั้งแต่ออนสอบสัมภาษณ์แล้ว คนตาแหลมต่างมองออกว่าเธอสนใจเยี่ยสวี เวลาทำให้เธอได้แสดงความสามารถกับเยี่ยสวีพอดี ทุกคนจึงถือโอกาสแสดงน้ำใจส่งเสียงเชียร์ให้ทั้งสองคนจูบกัน

เจียงเหมยซีคาดไม่ถึงว่าเด็กสมัยนี้จะเปิดเผยกันขนาดนี้ แต่เมื่อคิดว่าเป็นคนที่ถูกลงโทษคือเด็กบ้านั้น ในใจก็รู้สึกยินดีในความโชคร้ายของเขานิดหน่อย แต่ด้วยสถานะของตัวเองเธอจึงไม่สะดวกที่จะรดน้ำมนต์บนกองไฟอย่างโจ่งแจ้งทำได้แค่มองดูทุกคนส่งเสียงเชียร์ด้วยรอยยิ้มราวกับชมไฟริมฝั่ง***

* มาตรฐานการบัญชี (Accounting standard) คือกฎเกณฑ์และวิธีปฏิบัติทางการบัญชีซึ่งมีการศึกษาและพัฒนาภายใต้สภาวิชาชีพ กฏหมาย สังคม และการเมืองของแต่ละประเทศอย่างมีเหตุผลและเหมาะสม แล้วนำมาใช้เป็นหลักในการปฏิบัติงานทางบัญชีให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน

** IAS (International Accounting Standards) คือมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ ซึ่งฉบับที่ 38 ว่าด้วยเรื่องสินทรัพย์ไม่มีตัวตน (Intangible Assets)

*** ชมไฟริมฝั่ง หมายถึงเมื่อคนอื่นมีภัยไม่ช่วยเหลือ แต่คอยดูเรื่องสนุก

จู่ๆ เยียสวี่ก็ลุกขึ้นยืน พนักงานหญิงบีเห็นสถานการณ์แล้วใบหน้าก็แดงเรื่อทันที

ขณะที่ทุกคนคิดว่าเยียสวี่จะเดินไปทางพนักงานหญิงบี เขากลับพูดขึ้นว่า "ผมคิดว่าการลงโทษแบบนี้ไม่ยุติธรรม"

ทุกคนแปลกใจ "หมายความว่ายังไง"

"คนที่ถูกคนอื่นเอาความคิดได้ง่ายขนาดนั้น ไม่ใช่ว่าควรได้รับการลงโทษมากกว่าหรือหอรอครับ"

ลู่อืออวี่งุนงง "คุณหมายถึงใคร"

เยียสวี่มองเจียงเหม่ยซี "เธอ"

"แม็กกี้?"

"ใช่ ผมคิดว่าคนที่ควรได้รับการลงโทษมากที่สุดก็คือเธอ"

เจียงเหม่ยซีเพิ่งจะตระหนักได้ว่าเหตุการณ์เมื่อตอนเที่ยงนั้นไม่ได้ผ่านพ้นไป คนที่ถูกสาดน้ำใส่หน้ากำลังคิดหาวิธีแก้แค้นเธออยู่ เธอจึงพูดขึ้น "แต่หลายรอบก่อนหน้านี้ก็ทำตามกติกา นี่กัน จะมาเปลี่ยนเอาตอนนี้ต่างหากที่ไม่ยุติธรรม"

เยียสวี่ไม่ได้ตอบเธอโดยตรงแต่หันไปพูดกับลินดา "เพื่อแสดงความยุติธรรมต่อคนที่ได้รับโทษก่อนหน้านี้ ผมยินดีรับการลงโทษ แต่ผมคิดว่าเธอควรได้รับการลงโทษมากกว่าครับ"

ลินดาเองถูกเยียสวี่ทำให้สับสนจึงถามกลับอย่างงุนงง "แล้วถ้าอย่างนั้นคุณคิดว่าต้องทำยังไงถึงจะสมเหตุสมผลล่ะ"

เยียสวี่มองไปทางเจียงเหม่ยซีก่อนจะเอ่ยออกมา "ฉันผมจะฟันใจจูบเธอกี่แล้วกัน"

มู่ตี้ได้ยินคำพูดนั้นแล้วก็สุดลมเย็นๆ เข้าไปเอื้อมหนึ่ง ลู่อืออวี่และลินดามองเขาอย่างไม่อยากจะเชื่อ

คนอื่นๆ ลืมกันไปนานแล้วว่าแม็กก็อยู่ในฐานะอะไร ทั้งยังลืมข่าวลือเกี่ยวกับเสือสองตัวของโยวจีไปแล้วด้วยเช่นกัน หลังจากความเย็บที่เกิดขึ้น

ในช่วงนี้ ก็ตามมาด้วยระเบิดเสียงเฮฮาดังทะลุฟ้าในยามค่ำคืน...ทุกคนต่างรู้สึกภูมิใจที่มีคนแบบนี้ในหมู่พวกเขา

ท่ามกลางเสียงโห่ร้องของทุกคน เยียสวิ่งเข้าไปหาเจียงเหมยซี เจียงเหมยซีนึกไม่ถึงว่าเรื่องราวจะวกโยงเข้าหาตัวเองทันใด

เธอมองชายหนุ่มที่เดินเข้ามาใกล้เรื่อยๆ ฟังเสียงหัวใจของตนเองที่เต้นรากับรัวกลอง คำว่า 'นายกัลลา' ที่ไม่มีความคุ้นเคยแม้แต่ในกำลังจะหลุดออกจากปาก ทว่ามันกลับถูกกลบท่ามกลางเสียงหวีดแหลมของทุกคน และในขณะเดียวกันนี้เองภาพตรงหน้าของเธอก็มืดลง...เขาลงมาจริงๆ

เขาถึงกับจูบเธอจริงๆ!

นี่ไม่ใช่การจูบแบบแตะกันแป๊บเดียวเพราะจำใจ ท่ามกลางสายตาของทุกคนที่จ้องมองมา ท่ามกลางเสียงร้องเชียร์ ในที่สุดจูบอันดูดดื่มและยาวนานของเขาก็สิ้นสุดลง

เจียงเหมยซีเงยหน้ามองชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าด้วยลมหายใจขาดห้วง และความรู้สึกที่เหลือเชื่อ "นายบ้าไปแล้วหรือไง"

ทว่านอกจากเยยสแล้วก็ไม่มีใครได้ยืนยันว่าเธอกำลังพูดอะไร

ขณะที่ทุกคนยังหวีดร้องกันไม่จบไม่สิ้น เยียสก็กลับไปประจำที่แล้ว ลินดาแตะแขนของเจียงเหมยซี "รู้สึกยังไงบ้าง"

เจียงเหมยซีตอบอีกฝ่ายด้วยการกระทำ...เธอเซ็ดปากอย่างเกรี้ยวกราด "จะซัดเขาให้คว่ำเลย!"

ลินดาหัวเราะพริต "เออเนะ นิสัยขี้โมโหนี่ควรลดๆ ลงหน่อย ถูกคนเรียกว่าแม่เสือบ่อยๆ ก็ไม่น่าฟังเลย แต่ฉันว่านะ...เด็กคนนี้นี่ไม่เลวเลยทีเดียว!"

เจียงเหมยซีมองเจ้านายอย่างไม่สบอารมณ์ "พูดอะไรนะ!"

ลินดายิ้มแล้วกดเสียงให้เบาลง "ฉันคิดมาตลอดว่าเธอกับเควินจะเข้ากันได้ แล้วก็คิดมาตลอดว่าอยากจะจับคู่พวกเธอ แต่พวกเธอสองคนนะ คนหนึ่งไม่เข้าใจเรื่องรักๆ ใคร่ๆ เสียยิ่งกว่าอีกคน...ตอนนี้เบ๊องบนมีความ

ตั้งใจว่าจะเลื่อนขั้นหนึ่งในพวกเธอสองคนให้ขึ้นเป็นกรรมการผู้จัดการ พอฉันได้ยินเรื่องนี้ก็รู้เลยว่าความพยายามหลายปีมานี้ของฉันเปล่าประโยชน์ซะแล้ว! เพราะฉันมีตัวเลือกใหม่ก็ไม่แล้ว"

เจียงเหมยซีเอ่ยอย่างใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว "ทำไมฉันจะไม่รู้ว่าคุณมีความคิดนี้"

ลินดาหัวเราะพลาญพูด "พูดจริงนะ เด็กคนนั้นนะไม่เลวทีเดียว รูปร่างหน้าตาน่าดึงดูดกว่าเควิน เขากลับจูบเธอต่อหน้าคนขนาดนี้แสดงว่าไม่ใช่คนที่รับมือได้ง่ายๆ"

เจียงเหมยซีมองไปทางอื่นด้วยความว้าวุ่นในใจ "ก็แค่เด็กน้อยเท่านั้นจะเป็นไปได้ยังไง"

จู่ๆ เธอก็รู้สึกตัวเองอยู่ตรงนั้นต่อไปไม่ได้แล้ว ดังนั้นจึงลุกขึ้นยืนแล้วพูดกับลินดาว่า "ฉันจะไปห้องน้ำสักหน่อย"

ลินดาผงกศีรษะด้วยรอยยิ้ม "ไปเถอะ ถือเป็นโอกาสเติมหน้าหน่อยนะ"

เหตุการณ์ไคลแมกซ์ที่เยี่ยสวี่บังคับจูบเจียงเหมยซีเมื่อครู่ทำเอาทุกคนไม่มีอารมณ์ที่จะเล่นเกมต่อ เพราะเมื่อเทียบกัน รอบหลังๆ ก็คงไม่มีเรื่องที่น่าสนใจไปกว่านี้อีกแล้ว

ดังนั้นก็เลยต่างฝ่ายต่างตีเบียร์ พูดคุย อวยพรกันและกัน

ลู่สืออวี่ยกแก้วเบียร์และเปลี่ยนที่นั่งกับเยี่ยสวี่ มู่ตี้เห็นเขานั่งลงมาเธอก็รีบยกแก้วเบียร์ของตัวเองขึ้นมา แล้วเรียกชื่อเควินอย่างระมัดระวัง

ลู่สืออวี่ชนแก้วกับเธอด้วยรอยยิ้มอบอุ่น ทว่าสิ่งที่ถามออกมากลับไม่อ่อนโยนเท่าไรนัก "คุณกับแม็กก็มีความสัมพันธ์อะไรกัน คุณรู้วันเกิดเธอด้วย"

มู่ตี้เงยหน้าไปครู่หนึ่งก่อนจะรีบปฏิเสธ "ฉันกับแม็กก็จะมีความสัมพันธ์อะไรกันได้ละคะ ตัวเลขนั้นฉันเดาไปเรื่อยเปื่อยจริงๆ นะคะ!"

รอยยิ้มบนใบหน้าของลู่สืออวี่ไม่เปลี่ยน "เธอบอกคุณว่าห้ามบอกความสัมพันธ์ของพวกคุณโดยเฉพาะกับผมใช่ไหม กลัวอะไรล่ะ ผมกับ

แม้ก็เป็นเพื่อนเก่ากัน คุณรู้ไหม ญาติสนิทมิตรสหายของเธอก็คือญาติสนิทมิตรสหายของผม"

มู่ตี่นึกถึงข่าวลือที่คนภายนอกบอกว่าเขาคือพยัคฆ์หน้ายิ้มขึ้นมาอีกครั้ง ก่อนหน้านั้นเธอยังไม่เคยได้สัมผัสคำนี้กับตัว แต่ตอนนี้เธอคิดแค่ว่าอยากจะยกสองมือสองเท้ามาดไลค์ว่าเห็นด้วย

"ฉันเดาว่า... จริงๆ..."

เยี่ยสวี่ที่นั่งฟังอยู่อีกด้านอย่างเงียบๆ ก็อดยกมุมปากไม่ได้ ตอนนั้นเองโทรศัพท์ที่ใส่เอาไว้ในกระเป๋าทางเกงก็สั่นครืด เขาหยิบออกมาเปิดดู เป็นข้อความข้อความหนึ่ง

"ฉันอยู่ที่ริมทะเลสาบ ให้เวลาห้านาที มาพบฉัน!"

เยี่ยสวี่เงยหน้ามองไปทางริมน้ำ นอกจากม่านราตรีอันมืดมิดแล้วก็ไม่มีอะไรเลย

"แปดสองศูนย์คือใครเหรอ มีคนชื่อนี้ด้วย?"

ไม่รู้วาลูสี่อวีเข้ามาใกล้ตั้งแต่เมื่อไหร่ และไม่รู้วาลูกฝ่ายเห็นเนื้อหาในข้อความไปมากน้อยแค่ไหน

เยี่ยสวี่เก็บโทรศัพท์มือถืออย่างไม่เร่งรีบและบอกเขาว่า "เพิ่งจะตีสิบเปียร์ไปนิดหน่อยเลยรู้สึกมีนๆ ผมจะออกไปสูดอากาศหน่อย"

ลูสี่อวีตบ่าเขาอย่างมีนัยลึกซึ้ง "มีนก็ถูกแล้ว ไปเถอะ!"

เยี่ยสวี่ลุกขึ้นแล้วเดินไปยังริมทะเลสาบ

หลังเดินห่างออกมาจากกลุ่มคน เยี่ยสวี่ก็นึกถึงคำถามเมื่อครู่ของลูสี่อวีขึ้นมา ก่อนจะหวั่นระแวงเสียงเยือกเย็นอย่างอดไม่ได้ เบอร์โทรนั้นถูกบันทึกเก็บไว้ตั้งแต่ก่อนที่เขาจะเข้ายोजแล้ว ส่วนทำไมถึงบันทึกชื่อเป็นแปดสองศูนย์ก็คงต้องถามเจ้าของเบอร์แล้วล่ะว่า...แปดร้อยยี่สิบหวน* ถ้วน

* อัตราแลกเปลี่ยน 1 หยวน เท่ากับ 9.13 บาท ณ วันที่ 16 กันยายน 2564

เธอดึงราคาเขาเช่นนั้นได้อย่างไรกัน

ทะเลสาบซานเมืองที่ดูไม่ได้โอ้อ่าและไม่ได้กว้างใหญ่ในตอนกลางวันเวลานี้กลับถูกห่อหุ้มอยู่ท่ามกลางราตรีอันไร้สิ้นสุดทำให้ดูลึกกลับและอ้างว้างขึ้นมาไม่น้อย

เจียงเหมยซีรอเขาตรงริมทะเลสาบอยู่นานถึงเพิ่งจะได้ยินว่ามีเสียงฝีเท้าดังมาจากข้างหลัง เมื่อเทียบกับความกระวนกระวายใจของเธอในตอนนั้นแล้ว จังหวะก้าวเดินของเขามั่นคงและสงบนิ่งเป็นอย่างมาก

เธอหันกลับไปมองเห็นเงาร่างสูงผอมเดินออกมาจากความมืดอย่างเชื่องช้า สุดท้ายก็มาหยุดอยู่ตรงที่ที่ห่างออกไปจากเธอประมาณสองเมตร

ปฏิกิริยาแรกของเจียงเหมยซีคือมองไปที่ข้างหลังของชายหนุ่ม เธออยากจะเช็กให้แน่ใจว่าเขาถูกคนอื่นพบเข้าหรือเปล่า

เยี่ยสวีเหมือนจะมองออกถึงความกังวลของเธอจึงยิ้มอย่างหยอกเย้าและเอ่ยว่า "สบายใจได้ เดินไปข้างหน้าอีกสองสามกิโลเมตรก็ไม่ใช่ปักกิ่งแล้ว คนพวกนั้นตามมาไม่ถึงที่นั่นหรอกครับ"

เจียงเหมยซีพูลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่ จากนั้นถึงนึกเรื่องสำคัญขึ้นมาได้

เธอมองเยี่ยสวีอย่างโกรธเกรี้ยว "เมื่อไหร่นายหมายความว่ายังงี้"

เยี่ยสวีชูมือทั้งสองข้างไว้ในกระเป๋ากางเกง พูดอย่างเอื่อยเฉื่อยว่า "ก็แค่เกมเท่านั้น"

"เกม? กติกาของเกมไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย!"

เยี่ยสวีเอื่อยอย่างไม่มีสีใจ "ถึงยังงี้สำหรับพวกเราสองคนนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกเทียบกับพนักงานหญิงที่ผมไม่รู้จักคนนั้นแล้ว ผมเลือกคุณ มีอะไรที่เข้าใจยากหรือครับ คุณคงไม่คิดว่าผมอยากจะจับคุณเป็นพิเศษหรอกนะ?"

เธอรู้อาเขาไม่มีทางคิดแค่นั้นแน่ ในความคิดของเธอ ทั้งหมดนี้ก็เป็นแค่การแก้แค้นแบบเด็กๆ ของเยี่ยสวีเท่านั้น

เจียงเหมยซี่สุดลมหายใจเข้าลึกๆ "ตกลงว่านายต้องการอะไรกันแน่"

"คำพูดนี้ควรเป็นผมถามคุณมากกว่า เรียกผมมาด้วยเรื่องอะไรกันแน่"

"ฉันจะเตือนนายว่าคิดในสิ่งที่นายควรคิด ทำในสิ่งที่ควรทำ ไม่ว่าก่อนหน้านี้จะเป็นยังไง ตอนนี้พวกเรามีความสัมพันธ์เป็นเจ้านายกับลูกน้อง นายรู้หรือเปล่าว่าคำพูดของคนมันน่ากลัว เข้าใจไหมว่าควรระวังการกระทำ และคำพูดของนายทุกครั้ง แล้วเหตุการณ์ที่เหมือนกับเมื่อกี้ต่อไปก็อย่าให้เกิดขึ้นอีก!"

"งั้นหรือครับ" เยียสวี่หัวเราะ "ถ้ารู้ว่คำพูดของคนมันน่ากลัวจริงๆ ก็ไม่ควรนัดลูกน้องผู้ชายมาเจอตามลำพังในสถานที่ที่ไม่มีคนแบบนี้ครึ่งแล้ว ครึ่งเล่าหรือเปล่าครับ"

เจียงเหมยซี่ถูกทำให้สะอึกจนพูดไม่ออกสักประโยค

เยียสวี่ผงกศีรษะ "นั่นนะสิครับ คำพูดคนมันน่ากลัว ถ้าไม่มีเรื่องอื่นแล้ว ผมขอตัวกลับก่อนนะครับ"

พูดจบเยียสวี่ก็หมุนตัวเดินไปยังทิศทางที่มา ทว่าเพิ่งจะเดินไปได้สองก้าวเขาก็นึกอะไรขึ้นมาได้จึงหยุด

"อ้อ ใช่แล้ว..." เขาหันกลับมามองเจียงเหมยซี่ จู่ๆ ก็ลูบริมฝีปากล่างของตัวเอง "ไม่มีใครบอกคุณหรือครับว่าลิปสติกสีนี้จะไม่เหมาะกับคุณเลย"

พูดจบก็หมุนตัวเดินหายเข้าไปในม่านราตรีอันมืดมิด

เธอใกล้จะบ้าตายอยู่แล้ว ตอนที่เขียงคิดจะขู่เขา ผลกลับถูกเขาขู่ซะเอง เมื่อกี้เรียกเขาออกมาตั้งใจว่าจะสั่งสอนเขาสักสองสามประโยค ผลก็กลับถูกเขาแกล้งเล่นอีกแล้ว

เจียงเหมยซี่โตมาจนป่านนี้แล้วยังไม่เคยรู้สึกอัดอั้นตันใจขนาดนี้มาก่อนเลย! โดยเฉพาะเมื่ออีกฝ่ายเป็นแค่ลูกหมาป่าที่เพิ่งออกจากกรังแบบนี้

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม เธอจะต้องทำให้เขาไปจากโยวจีให้ได้!

ชีวิตเกือบสามสิบปีมานี้ของเจียงเหมยซีความจริงแล้วค่อนข้าง 'มีสีสัน' ที่เดียว ตอนเธออายุสี่ห้าขวบ ลุง พ่อก็ชอบเอาของมีค่าทั้งบ้านหายไประบาย กะทันหัน ทั้งเธอและพี่สาวไว้กับแม่ที่ไม่ได้ทำงาน ตอนอายุยี่สิบกว่า ลุง แฟนหนุ่มที่คุยๆ ไว้ว่าจะแต่งงานกันบอกเลิกเธอกะทันหัน เจียงเหมยซี ที่รอคอยว่าจะได้แต่งงานกลับกลายเป็นคนโสดในช่วงสามคืน อยู่ในบริษัท มาหลายปี เธอก็เปลี่ยนตัวเองจากคนขี้อายในที่ทำงาจนกลายเป็นแม่มด อย่างที่ทุกคนเรียกกัน

เจียงเหมยซีเคยฉลาดกลัว แต่นับวันก็ยิ่งเข้าใจมากขึ้นเรื่อยๆ ว่าหาก เธอกลัวความยากลำบาก ความยากลำบากนั้นก็กลั่นแกล้งเธอ หากไม่กลัว ปัญหา ก็จะเป็นทางไปเอง

สู้กับฟ้า สู้กับดิน มีความสุขอันยาวนานไม่สิ้นสุด ถ้อยคำประโยคนี้น่าสนใจอยู่บนตัวของเจียงเหมยซีอย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง

แต่ตอนนี้อยู่หน้าเจียงเหมยซีมีกระดาดแผ่นหนึ่งวางอยู่ ผ่านไปกว่าครึ่งชั่วโมงแล้วบนนั้นก็ยังคงมีเพียงเลขหนึ่งปรากฏอยู่ตัวเดียว ไม่มีอะไรอย่างอื่นเลย

เธอจำเป็นต้องวางแผนไล่เด็กบ้านนี้อย่างละเอียด กลืนความเล็ดของการต่อสู้ครั้งนี้เข้มข้นมาก แต่เจียงเหมยซีที่ชอบการต่อสู้กลับผิดแปลกไปจากปกติ ไม่เพียงแต่ไม่รู้ลึกถึงเลือดร้อนพลุ่งพล่านเท่านั้น กลับกันเธอยังรู้สึกปวดหัวเป็นอย่างมาก...

หลังจากศึกษากฎหมายแรงงานกับกฎและข้อบังคับของบริษัทอย่างละเอียดแล้ว เจียงเหมยซีจึงค้นพบว่าสิ่งที่ตนเองสามารถใช้ได้มีเพียงสิทธิประเมินผลใน 'การประชุมลับ' ช่วงปลายปีซึ่งมีปีละครั้งเท่านั้น

การประชุมลับมีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อพนักงานของโยวจีทุกคน เพราะนี่เกี่ยวข้องโดยตรงว่าพนักงานจะสามารถเลื่อนขั้นได้อย่างราบรื่นหรือไม่

'ถูกเลิกจ้าง' ที่เจียงเหมยซียกมาพูดถึงตอนบรรยายไม่ใช่แค่คำพูด

ชมขวัญให้หวาดกลัว เพราะพนักงานส่วนใหญ่ต่างก็ล้วนปรารถนาว่าจะได้อยู่ที่ไวยจี้ ยกเว้นนอกเสียจากว่าตัวเองเลื่อนขั้นไม่ได้ หากพนักงานในรุ่นเดียวกันกลายเป็นหัวหน้าของตน ทั้งยังสามารถขึ้นนั่งได้ คนส่วนใหญ่ไม่มีทางยอมรับการตกเป็นเบี้ยล่างพรรคนี้นี้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนงาน ผู้ที่จะมีส่วนร่วมในการให้คะแนนรอบสุดท้ายของพนักงานได้นั้น นอกจากเหล่าผู้บริหารที่เข้าร่วมประชุมแล้ว สิทธิอำนาจในคำพูดของหัวหน้าพนักงานคนนั้นๆ ก็มีน้ำหนักมากเช่นกัน

ดังนั้นสิ่งที่เจียงเหมยซีจะต้องทำในขั้นต่อไปก็คือพยายามเป็นหัวหน้าโปรเจกต์ของเยี่ยสวีให้ได้ แต่การจะเป็นหัวหน้าโปรเจกต์ของเขาได้ เธอก็จำเป็นต้องพาเขาไปทำงานด้วยในทุกๆ โปรเจกต์ นอกจากนี้แล้ว เพื่อป้องกันไม่让他พูดอะไรที่ไม่ควรพูดต่อหน้าคนอื่น เธอยังต้องลดเวลาไม่让他ไปคลุกคลีกับพนักงานคนอื่นๆ นานเท่าที่จะเป็นไปได้อีกด้วย ซึ่งทั้งหมดนั้นก็หมายความว่าเธอจะต้องหอบหิ้วเขาไว้กับตัวเองเท่าที่จะเป็นไปได้!

เดิมทีสถานะพิเศษนี้เธอวางแผนว่าจะเก็บไว้ใช้กับมู่ตี้ แต่ในเมื่อตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว และเธอก็ได้แต่ต้องใช้ประโยชน์จากสิ่งนี้กับเด็กนั้น

พอดีกับที่ลินดาเพิ่งมาคุยถึงโปรเจกต์ IPO* เป็นโปรเจกต์ที่ไม่ได้ใหญ่มากนัก ปกติแล้วไม่ต้องให้คนระดับผู้อำนวยการมาพาทีมไปด้วยตัวเอง อีกทั้งคุณสมบัติของบริษัทก็ไม่ได้นับว่าดีมากนัก แต่ผู้บริหารของบริษัทนี้เป็นคนที่คนรู้จักของลินดาแนะนำมา ลินดาเคยกำชับเอาไว้เป็นพิเศษว่า 'ให้เจียงเหมยซีรับช่วงต่อด้วยตัวเองจะดีที่สุด ฉันถึงจะวางใจ' ที่แรกเจียงเหมยซียังลังเลอยู่นิดหน่อยเพราะงานในมือของเธอยังมีอยู่เยอะมาก แต่ตอนนี้มีเยี่ยสวีที่คล้ายเป็นระเบิดเวลาเพิ่มมาอีกคน เธอจึงตัดสินใจว่าจะ

* IPO (Initial Public Offerings) คือการเปิดขายหุ้นใหม่ต่อสาธารณชนเป็นครั้งแรก เพื่อที่จะจดทะเบียนบริษัทให้เข้ามาอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ โดยกระจายการถือครองหุ้นแก่ประชาชนทั่วไปหรือนักลงทุนรายย่อย และเปลี่ยนจากบริษัทเอกชนเป็นบริษัทมหาชน ซึ่งเป็นการระดมทุนเพื่อขยายกิจการ

มาทำโปรเจกต์นี้ด้วยตัวเอง

ตอนแรกหลังจากยืนยันเรื่องนี้ไปแล้วเธอก็แจ้งให้เลขาฯ หลินญาทำการจองช่วงเวลาสามเดือนหลังทั้งหมดของเยี่ยสวี่ไว้ให้เรียบร้อย

พนักงานใหม่เข้ามาในบริษัทและรับโปรเจกต์นั้นเป็นเรื่องที่ปกติมาก แต่ตอนที่เจียงเหมยซิงบังเอิญได้ยินพนักงานคนอื่น ๆ คยุเรื่องนี้กันที่ห้องน้ำ เธอถึงได้ตระหนักว่าตัวเองประเมินความสามารถในการจินตนาการของผู้คนต่ำไปอีกแล้ว

พนักงานหญิงเอพูดจาอย่างใหญ่โต "ฉันได้ยินพนักงานของฝ่ายฝึกอบรมบอกว่าดูเหมือนหนุ่มหล่อที่มาใหม่คนนั้นจะไม่รู้จักดูสถานการณ์ คิดแต่จะหาที่พึ่งพิง ผลคือรันทาที่ตายไปพึ่งแม็กก็ ทั้งยังนัดเธอไปเจอที่ห้องว่างๆ ด้วย"

พนักงานหญิงบีเออออผสมโรงไปด้วย "แรงขนาดนั้นเชียว! แล้วหลังจากนั้นล่ะ?"

"คนคนนี้เป็นเจ้านายแบบไหนเธอก็รู้ ไม่ใช่แค่ไม่มีความเป็นผู้หญิงนะ แต่ยังไม่มีความเป็นมนุษย์ด้วย! หนุ่มหล่อคนนั้นนะถูกทำร้ายด้วยละ ว่ากันว่าเขาสารภาพความในใจกับเธอ เธอก็สาदन้าใส่หน้าเขาโดยไม่พูดไม่จาเลย สาตจริงๆ นะ! แล้วยังบอกอีกว่า 'อย่าคิดว่าคุณเข้ามาในบริษัทแล้วจะทำอะไรตามอำเภอใจได้ ถ้าให้ฉันรู้ว่าคุณไม่มีความสามารถมากพอหรือประพฤติตัวไม่เหมาะสมอีก ฉันสามารถทำให้คุณออกไปจากบริษัทนี้ได้!'"

"ว้าว เป็นแม็กก็อย่างที่คิดจริงๆ มีสง่าราศี ที่ว่าไม่เข้าใจมุกจีบหญิงก็เป็นเรื่องจริง..."

"ใครว่าไม่ใช่ละ เธอไม่เคยเห็นว่าหนุ่มหล่อคนนั้นเป็นยังงั้นละสิ ถ้าคนที่เขาชอบเป็นฉันล่ะก็ ฉันรับรองว่าจะตอบรับเขาทันทีเลย!"

พนักงานบีหัวเราะ "เธอนี้บ้าผู้ชายอีกแล้ว! อ้อใช่ หลังจากนั้นล่ะเป็นยังงั้น"

"หลังจากนั้นลินดาก็ไปเลี้ยงข้าวพนักงานใหม่กลุ่มนี้นะสิ หลังจาก

กินข้าวเสร็จก็เล่นเกมกัน หนุ่มหล่อคนนี้ก็ไม่ใช่คนที่รับมือได้ง่ายๆ ด้วยนะ ตอนนั้นตามกติกาของเกมคือเขาจะต้องจูบกับพนักงานหญิงอีกคน แต่คงอยากจะแก้แค้น เขาก็เลยเป็นฝ่ายบอกลินดาเองว่าจะจูบแม็กกี้!"

พนักงานปรี๊ดเสียงแหลม "จริงหรือ!"

"จริงแท้แน่นอน ตอนนี้อยู่กันหมดทั้งบริษัทแล้ว"

"ฉันโปรเจกต์ IPO นั้นนะ ที่แม็กกี้จิ้มชื่อว่าจะพาหนุ่มหล่อคนนั้นไป... ความจริงแล้วเพื่อรอโอกาสเชือดเข้านั้นหรือ"

เจียงเหมยซีจัดระเบียบเสื้อผ้า เสียงกรีกดังขึ้น เธอเปิดประตูแล้วเดินออกจากห้องน้ำมาหยุดหน้าอ่างล้างมืออย่างไม่รีบไม่ร้อน เจียงเหมยซีเปิดก๊อกน้ำและเริ่มล้างมืออย่างเอื่อยเฉื่อย

เธอล้างไปพลางกวาดมองพนักงานสองคนนั้นจากในกระจกไปพลาง "ฉันจะเชื่อใครนะ"

"แม็กกี้! จริงๆ พวกเราก็ได้ยินมาจาก...ที่ฝ่ายฝึกอบรมลือกันมานะคะ..."

"ใช่ๆๆ!"

พนักงานหญิงสองคนนั้นพอเห็นว่าตัวละครหลักในหัวข้อสนทนาอยู่ที่นี้ด้วยก็ตกใจจนสติเตลิดแล้ว ทั้งคู่ละล้าละลักกล่าวขอโทษแล้วชิงหนีไป

หลังจากพวกเธอทั้งคู่ออกไป ห้องน้ำก็เงียบลงอีกครั้ง ตอนนั้นเองเจียงเหมยซีถึงได้รู้ตัวว่าเวลาฝึกอบรมหนึ่งเดือนสิ้นสุดลงแล้ว และเยี่ยสวีก็ได้เข้าบริษัทอย่างเป็นทางการแล้ว แต่ภาพที่ผุดขึ้นมาในหัวของเธอกลับเป็นภาพเหตุการณ์ที่เธอจูบเธอต่อหน้าทุกคนในวันนั้น ตอนที่พวกเราพบกันเป็นครั้งแรก รวมไปถึงตอนที่เธอประคองใบหน้าของเธอ แววตาของเธอที่มองมาที่เธอ...

เจียงเหมยซีรู้สึกว้าวุ่นที่ขมับกำลังเต้นตุบๆ เธออดยื่นมือไปกดเอาไว้ไม่ได้ คิดไม่ถึงว่าจวนนี้แล้วยังจะต้องมาเจอกับเรื่องใหญ่แบบนี้

บทที่ 2

คู่อาฆาต

ตกค่ำเมื่อกลับถึงบ้านเจียงเหม่ยซีก็พบว่าหน้าต่างบานนั้นของตึกฝั่งตรงข้ามสว่างอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เธอนึกว่าตัวเองมองผิดไป ขณะที่กำลังนับชั้นใหม่อีกรอบเพื่อความมั่นใจเงาร่างสูงผอมก็ปรากฏในสายตา

เยี่ยสวีสวมเสื้อยืดเนื้อบางกับกางเกงลำลองขายาวตัวหลวมโพรกภาพลักษณะนั้นแตกต่างจากตอนที่สวมเสื้อเชิ้ตและกางเกงสแล็กส์เมื่อตอนสอบสัมภาษณ์โดยสิ้นเชิง ในเวลานี้เยี่ยสวีดูไม่ต่างไปจากตอนที่เธอได้พบกับเขารั้งแรกในคืนนั้นเลย แต่ไม่ว่าจะเป็นสไตล์ไหนก็ล้วนเหมาะกับเขาทั้งนั้น

ชายหนุ่มวนเวียนอยู่ภายในห้องลักพัก...ด้วยความที่อยู่ในระยะใกล้ถึงแม้เจียงเหม่ยซีจะมองเห็นไม่ชัดนัก แต่อาศัยภาพฉากและการเคลื่อนไหวอันพราวแว่ก็สามารถเอามาวาดเสริมเติมแต่งในหัวจนสมบูรณ์ได้...ดื่มน้ำ ถอดนาฬิกาข้อมือ ดูโทรศัพท์มือถือ หลังจากนั้นก็ถอดเสื้อยืด แว่นล้ามเนื้ออันสวยงามพลันเผยออกมาอยู่ในสายตาของเจียงเหม่ยซี

เจียงเหม่ยซีไม่ทันได้ระวัง เธอที่กำลังยกแก้วน้ำขึ้นดื่มพอดีก็ลั่นลักออกมา หลังจากไอโซลกออย่างรุนแรงอยู่นาน พอเงยหน้ามองฝั่งตรงข้ามอีกครั้งก็เห็นเยี่ยสวีกำลังปลดเข็มขัด...

เธอรึบละสายตาอย่างร้อนตัว อดไม่ได้ที่จะลอบตาเยี่ยวสวี่ในใจว่า นิสัยชอบโชว์ถอดเสื้อผ้าไม่เคยปิดม่านนี่เมื่อไรจะเปลี่ยน แต่ในหัวก็ปรากฏ ภาพบางอย่างในคืนนั้นขึ้นมาโดยอัตโนมัติ เศษเสี้ยวเล็กๆ ในความทรงจำค่อยๆ ปะติดปะต่อเข้าด้วยกัน ตามด้วยเสียงเบาๆ ที่ดังออกมาจากกันบึ้งหัวใจ... มองสักหน่อยจะเป็นไรไป ใช่ว่าจะไม่เคยเห็น

ทว่าในตอนที่เราเอนมึนน้ำให้ตัวเองเคลือนสายตากลับไปยังหน้าต่าง ผั่งตรงข้ามบานนั้นอย่างยากลำบาก หน้าต่างที่เดิมทีมีไฟสว่างไสวก็มีดสนิทไปเสียแล้ว

ทำอะไรรวดเร็วจริงๆ!

เช้าวันต่อมาเจียงเหม่ยซีเพิ่งถึงบริษัทก็เห็นพนักงานหญิงที่เข้าบริษัทมาได้สองปีกำลังส่องกระจกทาลิปสติกอยู่ เธอเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว ไม่ใช่ว่าเข้าทำงานแล้วจะแต่งหน้าไม่ได้ แต่พนักงานหญิงคนนี้เป็นหนึ่งในหญิงสาวจำนวนน้อยในบริษัทที่ไม่ค่อยแคร์ภาพลักษณ์นัก

พนักงานหญิงคนดังกล่าวเพิ่งความสนใจทั้งหมดอยู่ที่ปากของตัวเอง ไม่ได้ตื่นตัวเหมือนอย่างทุกวันนี้ จนกระทั่งเจียงเหม่ยซีเดินเข้ามาใกล้ อีกฝ่ายถึงได้สังเกตเห็นเธอก่อนจะรีบเก็บลิปสติกและกระจกมือไม้เป็นพัลวัน

เจียงเหม่ยซีอยากจะทำเป็นไม่เห็นแล้วเดินผ่านไป แต่ตอนที่เดินไปถึงตรงหน้าพนักงานหญิงเธอก็อดไม่ได้ที่จะหยุดฝีเท้าลงแล้วกล่าวเตือน "ทาลิปเลอะออกมาข้างนอกแล้ว"

เธอเห็นปฏิกิริยาของอีกฝ่ายก็นิ่งอึ้งไปโดยอัตโนมัติ แต่ไม่นานนักก็หัวเราะเย้ยหยันตัวเอง ช่างเถอะ... นานขนาดนี้แล้วเธอยังไม่ชินอีกหรือไง

เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเจียงเหม่ยซีจึงไม่พูดอะไร และเดินไปยังห้องทำงานของตน

ตอนที่ใกล้จะถึงประตูห้องทำงานเธอพบกับเยี่ยวสวี่ที่เพิ่งออกมาจากห้องทำงานของลู่อิววี่

เจียงเหม่ยซีขมวดคิ้ว ทำไมเขาถึงออกมาจากห้องทำงานของลู่อือวี่กัน ถ้าข่าวกรองไม่ผิดพลาด ตอนนี้พวกเขาสองคนน่าจะยังไม่มีโปรเจกต์อะไรที่ต้องทำร่วมกัน... ดูท่าว่ายังมีคนไม่ถอดใจสินะ

เจียงเหม่ยซีมองไปยังหน้าต่างกระจกใสด้านหลังเยี่ยสวีแวนหนึ่ง ลู่อือวี่กำลังนั่งเอนอยู่บนเก้าอี้ผู้บริหารอย่างเกียจคร้านยิ้มพักทายเธอ

เธอทำเป็นมองไม่เห็น สายตากลับมามากอยู่บนใบหน้าของเยี่ยสวีอีกครั้ง น้ำเสียงตอนที่เอ่ยปากเยือกเย็นเสียยิ่งกว่าตอนเตือนพนักงานหญิงเมื่อครู่ไม่รู้กี่เท่า "เลขาฯ หลินจยาบอกหรือยังว่าพรุ่งนี้ต้องไปตรวจสอบบริษัทผู้ผลิตเซมิคอนดักเตอร์* ที่หนานจิง"

"ผมทราบแล้ว" เยี่ยสวีตอบรับ

"ในเมื่อทราบแล้ว ช่วงเช้าไม่มีอะไรทำหรือใจ รั่วก็แบ็กกราวนด์ของบริษัทนั่นดีแล้วเหอ การดำเนินกิจการของบริษัทเซมิคอนดักเตอร์เทียบกับอุตสาหกรรมอื่นๆ แล้วมีลักษณะพิเศษอะไรบ้างรู้ไหม สภาพการแข่งขันในอุตสาหกรรมเป็นยังไง ลักษณะเฉพาะทางเทคนิคมีผลกระทบต่อสภาพทางการเงินหรือเปล่า"

ภายใต้สถานการณ์ปกติ สิ่งเหล่านี้ที่เจียงเหม่ยซีพูดสามารถทำให้พนักงานที่เพิ่งเข้ามาทำงานได้ไม่กี่วันลนลานทำอะไรไม่ถูก แต่ตอนที่เธอวางมาดเจ้านายรอดูเยี่ยสวีหงอไห้อยุ่นั้น เยี่ยสวีก็กลับตอบด้วยน้ำเสียงที่เยือกเย็นยิ่งกว่าเธอ "เมื่อวานตอนเย็นก่อนเลิกงานผมส่งอีเมลรายงานคุณไปแล้ว ซึ่งรวมเรื่องพวกนั้นที่คุณพูดถึงเมื่อกี้ด้วย ถ้าเมื่อวานตอนเย็นคุณกลับช้าอีกสักนิด หรือไม่วันนี้มาถึงช้ากว่านี้สักสองสามนาทีก็น่าจะเห็นอีเมลฉบับนั้นแล้วนะครับ"

เจียงเหม่ยซีกวาดสายตามองนาฬิกาแขวนที่อยู่บนผนังทันที แก้วโม่สองนาฬิกา เขากำลังบอกเป็นนัยว่าเธอมาสายอย่างนั้นเหอ

นี่ทำให้เธอรู้สึกอับอายนิดหน่อย เพราะไม่ต้องหันหน้าไปก็รู้ว่าข้างหลัง

* เซมิคอนดักเตอร์ (Semiconductor) คือสารกึ่งตัวนำซึ่งเป็นวัสดุที่นำมาใช้ในการผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

มีสายตาคู่ที่กำลังจ้องมองพวกเราที่อยู่ทางนี้

แต่เจียงเหมยซีเป็นใครล่ะ เธอสบตากับเยี่ยสวีไม่กี่วินาทีแล้วยิ้มออกมา ในเมื่อทุกคนต่างเข้าใจว่าเธออยากจะอาศัยโปรเจกต์ IPO นี้จัดการกับเขา ถ้าอย่างนั้นเธอก็ไม่อาจทำให้ทุกคนผิดหวัง แต่คงไม่ถึงกับจัดการให้ถึงตาย แค่อบรมสั่งสอนเด็กบ้านี้ด้วยความรักนิดๆ หน่อยๆ ก็พอ

ดังนั้นเธอจึงเอ่ยว่า "ดูท่าทางนายจะกระตือรือร้นกับโปรเจกต์นี้ดีนะ ไม่ต้องใจร้อนไปหรอก พวกเรายังมีเวลาอีกนาน"

เยี่ยสวีที่ถูก 'ข่มขู่' ยิ้มอย่างไม่สะทกสะท้าน "น้อมรับบัญชาครับ"

เจียงเหมยซีเพิ่งจะนั่งลงที่โต๊ะทำงานก็ได้รับข้อความจากมู่ตี

'น้ำเล็ก หนูถามน้ำน้อยได้ไหม น้ำกับเยี่ยสวีตกลงว่ามีเรื่องบาดหมางอะไรกันแน่ มีความแค้นฆ่าพอกันหรือ เมื่อก็ตอนที่จ้องหน้ากันไม่กี่วินาที หนูเหมือนเห็นประกายไฟสว่างวาบเลย!'

เจียงเหมยซีพิมพ์ตอบกลับไป

'ตาเธอตายยังงี้ เธอไม่รู้หรือ'

'จึ้นน้ำกับเขาที่เพิ่งจะรู้จักกันไม่กี่วัน ทำไมความสัมพันธ์ได้ถึงเครียดขนาดนั้นล่ะ'

'เธอรู้ข่าวซุบซิบมาเยอะไม่ใช่หรืองี้'

'น้ำหมายถึงข่าวลือที่ว่าเยี่ยสวีอ่อนแอไม่สำเร็จก็เลยยั่วโมโหน้ำนะเธอ หนูมีสมองนะ ไม่เชื่อหรอก!'

เจียงเหมยซีเห็นข้อความของมู่ตีก็รู้สึกแปลกใจเล็กน้อย

'ทำไมล่ะ'

'ถึงเมื่อก่อนเราสองคนจะไม่ได้สนิทกัน แต่เขาเป็นคนดังของมหา'ลัยเรานะ เพราะฉะนั้นเรื่องของเขาหนูก็พอรู้มาบ้าง สาวสวยๆ ที่ตามจีบเขาตลอดสัปดาห์ในมหา'ลัยมีนับไม่ถ้วน แต่เขาไม่แม้แต่จะมองสักแวบ... อีกร่างอย่างหนูได้ยืนเพื่อนที่อยู่หอเดียวกับเขาบอกว่าหอชายของพวกเขาบางครั้งก็จะเอาหนึ่งไปมาด้วยกัน แต่เย่ยส์วี่มักจะหลบออกไปในเวลาแบบนี้ทุกครั้ง ไม่เคยดูด้วยกันกับทุกคน ดังนั้นพวกเราก็เลยสงสัยว่าเขาอาจจะไม่ชอบผู้หญิง แบบว่า... ไม่ 'เกิดอารมณ์' กับผู้หญิงนะ'

เจียงเหมยซีเห็นข้อความนี้ก็เกือบหลุดหัวเราะออกมา

'เป็นไปได้'

'เอ๊ะ! ทำไมน่าเหลือเกินได้มันใจขนาดนั้นล่ะ'

เมื่อเห็นข้อความนี้ มือของเจียงเหมยซีที่กำลังโทรศัพท์มือถืออยู่ก็ชะงักไปโดยไม่รู้ตัว ลึกพักเธอถึงพิมพ์ตอบมูเต้กลับไป

'เธอคุยกับรูมเมตคนนั้นของเขาอีกเชียวนะ'

เป็นอย่างที่คาดไว้ ข้อความของมูเต้ไม่ได้ส่งมาอีกครั้ง เจียงเหมยซีเปิดคอมพิวเตอร์และเริ่มทำงานด้วยความพอใจ

ตอนเลิกงาน เจียงเหมยซีเดินผ่านแผนกของมูเต้ก็พบว่าตัวคนไม่รู้ไปไหน แต่ของที่อยู่มานานทำให้เธอหยุดฝึเท้าลง

เด็กคนนี้ไม่รู้ว่่าเขากล่องส่งทางไกลแบบที่ทหารใช้มาจากไหน ในออฟฟิศต้องใช้ของแบบนี้ด้วยหรอ

เจียงเหมยซีหยิบขึ้นมาดู พอเงยหน้าขึ้นมาเห็นว่าในออฟฟิศไม่มีใคร จึงหยิบกล่องส่องทางไกลขึ้นมาไว้ข้างหน้าแล้วลองส่องดู นั่นทำให้เธอค้นพบว่ามันสามารถมองเห็นตัวเลขที่อยู่บนปฏิทินซึ่งอยู่ห่างออกไปหลายสิบลเมตรได้อย่างชัดเจน

ไม่รู้ทำไมจู่ๆ เธอก็นึกถึงภาพเหตุการณ์เมื่อคืนที่อยู่หลังหน้าต่างบานนั้น...

ในตอนนั้นเองภาพตรงหน้าพลันมืดลง เจียงเหมยซีหมุนปุ่มปรับโฟกัสอย่างไม่เข้าใจ แต่ภาพยังคงมีสีสัน เธอลองปรับโฟกัสระยะให้ออกห่างวัตถุอีกนิด ความมืดตรงหน้าค่อยๆ มีสีสั่นขึ้นมา เป็นสีฟ้าอ่อนมีลายนูน เหมือนว่าวันนี้เธอเคยเห็นมันที่ไหนมาก่อน...

"สนุกไหมครับ" จู่ๆ ก็มีเสียงเย็นเยียบดังขึ้นมา

เจียงเหมยซีมือสั่น กล่องส่องทางไกลลอยออกไปจากมือ ยังคิดว่าเยื่อส่วที่อยู่ตรงหน้ามีปฏิกิริยาตอบโต้รวดเร็วจึงรับไว้ได้อย่างเบามือและมั่นคง

ดีที่ไม่มีอันตราย เจียงเหมยซีถอนหายใจออกมายาวๆ

เยื่อส่วส่งกล่องส่องทางไกลไปตรงหน้าเธอ "ยังไม่เลิกงานหรอกครับ"

เจียงเหมยซีรับกล่องส่องทางไกลมาและมองเขาแวบหนึ่งอย่างนึกสงสัย "มีอะไรเหรอ"

"ข้างนอกฝนตกแล้ว"

"แล้ว?"

"คุณเลิกงานเร็วหน่อยได้ไหมครับ"

เขาถามคำถามพวกนี้ไปทำไมกัน หรือว่าจะนัดเด็ดกับเธอ? เจียงเหมยซีรีบกวาดสายตาไปรอบๆ อย่างระแวงระวัง โชคดีที่ไม่มีใครอยู่

เยื่อส่วเหมือนจะอ่านสายตาของเธอออกจึงพูดพลอบใจ "ทุกคนไปกินข้าวกันหมดแล้ว"

เจียงเหมยซีลอบถอนหายใจแล้วเงยหน้ามองเยื่อส่วอีกครั้ง เธอปวดหัว

ไม่รู้ว่าจะต้องผ่านวันเวลาที่น่าอสังข์ขวัญแหว่นอย่างนี้ไปอีกนานแค่ไหน เธอคิดว่าจำเป็นจะต้องการาบเขาเอาไว้ให้ดี

"ฉันคิดว่าคำพูดที่ควรพูดฉันก็พูดไปชัดเจนหมดแล้ว อยู่ในบริษัท การรักษาความสัมพันธ์ระหว่างหัวหน้ากับลูกน้องแบบปกติกับฉันมันยากนัก หรือใจ ที่ทำงานเป็นสถานที่ที่มีกฎระเบียบ ทำตามคำสั่งของหัวหน้าที่คือ กฎระเบียบของที่นี่! ฉันนึกว่านายเป็นคนฉลาดมาตลอด แต่ตอนนี้เห็นที่ว่า ฉันจะมองผิดไปแล้ว"

เจียงเหมยซีพอใจกับคำพูดนี้ของตัวเองเป็นอย่างมาก ทั้งแสดงออก ถึงความไม่พอใจของเธอ และยังแสดงออกถึงความผิดหวังที่เธอมีต่อเขา ขณะเดียวกันก็ยังบอกเขาเป็นนัยๆ อีกครั้งว่าหากเขายังไม่รู้จักรักกฎระเบียบ แบบนี้ต่อไป เธอก็มีความสามารถที่จะทำให้เขาอยู่ที่นี่ต่อไปไม่ได้เช่นกัน

เยี่ยสวีนั่งเงียบไปสักพักก่อนจะเอ่ยขึ้น "ผมก็แค่จะบอกว่าข้างนอก ฝนตกแล้ว ผมไม่ได้พกร่ม ถ้าเป็นไปได้อยากจะติดรถไปด้วย แต่ถ้านี่คือ สิ่งที่คุณเรียกว่าการกระทำเกินกว่า 'ความสัมพันธ์ระหว่างหัวหน้ากับลูกน้อง แบบปกติ' งั้นก็ช่างเถอะครับ"

เจียงเหมยซีนั่งอึ้ง เธอเข้าใจเขาผิดจริงๆ งั้นเธอ

เยี่ยสวีเดินไปถึงหน้าประตู จู่ๆ ก็หยุดฝีเท้าแล้วหันกลับมามอง เจียงเหมยซี "รู้ไหมว่าทำไมคุณถึงคิดมากขนาดนั้น"

"ทำไม" เจียงเหมยซีไม่คิดว่าจะหลุดปากถามออกไป

เยี่ยสวียิ้ม พูดอย่างสบายอารมณ์ยิ่ง "เพราะว่าคุณร้อนตัวนะสิครับ"

กว่าเจียงเหมยซีจะได้สติคืนมาแล้วออกอาการโมโห เขาก็เดินไปไกล แล้ว

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงหัวเราะเรงราของผู้ชายดังมาจากข้างหลัง เจียงเหมยซีตกใจ เธอหันกลับไปมองจึงพบว่าเป็นผู้สืบลือ

"มายืนตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่"

"ไม่ต้องห่วง ไม่นานเท่าไรหรอก ก็แค่ตอนที่เขาเพิ่งบอกว่าเธอ

กินปูร้อนท้องเมื่อกี้นะ แต่ฉันอยากรู้ว่าทำไมเด็กคนนั้นถึงบอกว่าเธอ
กินปูร้อนท้อง ไม่ใช่ว่าเขาอ่อยเธอฝ่ายเดียวหรอกหรอ"

"ทำไมอายุปานนี้แล้วนายยังไม่เข้าใจอีก ความอยากรู้อยากเห็นบางที
ก็ทำร้ายคนถึงตายได้นะ"

"ฉันเข้าใจ แต่ฉันก็ยังอยากถามด้วยความอยากรู้อยากเห็นอยู่ดี...
เจียงเหมยซี่ ตกลงว่าเธอกำลังกลัวอะไรอยู่กันแน่"

เจียงเหมยซี่มองลู่อือวีที่อยู่ตรงหน้า เธอเงยไปสັกพักก่อนจะพูดด้วย
รอยยิ้มว่า "กลัวว่านายจะแพ้อาณานิคมไปนะสิ"

ลู่อือวีได้ยินแล้วไม่เพียงไม่โกรธ แต่ยังหัวเราะออกมาเสียงดัง
"เหมยซี่...เธอไม่รู้สิกลัวเธอว่าตัวเองจะชอบพูดจาแรงๆ ไร้สาระแบบนี้
แค่ตอนที่เธอกำลังไม่มั่นใจนะ"

ผีเท่าที่เตรียมจะผลจากไปของเจียงเหมยซี่ดูละล้าละลังเล็กน้อย
แต่เธอไม่ยอมท้อล่อต่อเถียงกับลู่อือวีอีกจึงรีบเดินไปที่ลิฟต์อย่างรวดเร็ว

เมื่อขึ้นรถแล้วเธอถึงสังเกตว่าในมือยังถือกล่องสองทางไกลตัวนั้น
เอาไว้อยู่

เจียงเหมยซี่คิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะส่งข้อความไปหาหมู่ดี

'กล่องสองทางไกลบนโต๊ะเธอนั้นหยิบติดมือมานะ'

'อ้อ ไม่ได้นะ!'

'เธอใช้ของแบบนี้ทำอะไรละ'

'คอนเสิร์ตของอาชีวันพรุ่งนี้ก็ต้องฟังมันไงล่ะ!'

'ยังมีเวลาไปดูคอนเสิร์ต? ดูท่าทางเธอจะว่างจังนะ ฉันกำลังคิดว่า
หรือต้องเพิ่มปริมาณงานที่เหมาะสมให้กับเธอดี'

'น่าเลิก! คุณผู้อำนวยการ! หนูเป็นหลานสาวแท้ๆ ของคุณนะ!'

เจียงเหมยซี่คิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงพิมพ์ตอบกลับไป

'เธอไม่ได้ส่งของขวัญให้ฉันนานแล้ว นี่ก็ใกล้จะวันเกิดฉันพอดีเลย เอาอันนี้ก็แล้วกัน ไม่รังเกียจ'

'หน้าเนใจเธอ ยังเหลืออีกตั้งครึ่งปีนะ! เอ๊ะ แปลกแฮะ หน้าจะเอามาไหนไป ทำอะไรอะ แอบถ้ามองใครเธอ'

เจียงเหม่ยซีเก็บโทรศัพท์มือถือลงไป ไม่ได้ตอบอะไรอีก

เจียงเหม่ยซีกินของว่างระหว่างทางกลับและแวะซื้ออาหารเช้าของวันพรุ่งนี้ที่ร้านขนมปังตรงทางเข้าเขตคอนโดฯ เธอเสียเวลาระหว่างทางไปไม่น้อย แต่ตอนที่กลับถึงห้องกลับพบว่าหน้าต่างของตึกฝั่งตรงข้ามบานนั้น ยังคงมีตสนิท

หรือว่าจะติดฝนจริงๆ? แต่ฝนก็ไม่ได้ตกหนักขนาดนั้นสักหน่อยนี่

เจียงเหม่ยซีโยนกล่องรองเท้าไกลลงบนโต๊ะ ถอดเสื้อผ้าแล้วไปอาบน้ำ หลังจากออกมาก็มาสักหน้าแล้วเล่นโทรศัพท์สักพัก

ในที่สุดหน้าต่างของฝั่งตรงข้ามก็สว่างขึ้นมาตอนสี่ทุ่มครึ่ง เธอรีบดึงที่มาสักหน้าออกแล้วหยิบกล่องรองเท้าไกลขึ้นมา

ผู้ชายที่อยู่ในสายตายังคงสวมเสื้อผ้าของเมื่อตอนกลางวันเหมือนตอนอยู่ที่บริษัท เขาเดินไปเดินมาพาลงแกะกระดุมเสื้อเชิ้ต

เจียงเหม่ยซีหมุนปุ่มปรับโฟกัสอย่างช้าๆ ใบหน้าของเยี่ยสวีก็ค่อยๆ ชัดขึ้น

เขาเดินมาถึงหน้าต่าง ถอดเสื้อเชิ้ตออกแล้วโยนลงบนเตียง ทิ้งๆ ที่อากาศก็ไม่ได้ร้อนเท่ากับก่อนหน้านี้เท่าๆ เจียงเหม่ยซีอยากจะบอกว่าเด็กบ้านี่ชอบโชว์จริงๆ

แต่ว่า...มีสิ่งหนึ่งที่แตกต่างไปจากคืนก่อนๆ ด้วยการช่วยเหลือจากกล่องรองเท้าไกลทำให้เธอมองเห็นทุกอย่างได้อย่างชัดเจน เส้นกล้ามเนื้อที่เรียบลื่น แฉกกล้ามเนื้อท่อนที่เห็นได้จริงๆ อีกทั้งผิวพรรณที่เป็นสีน้ำตาลมนนั้น

สำหรับบรรดาพนักงานในบริษัท รูปร่างของลู่อู๋นี่นั้นก็ถือว่าไม่เลวทีเดียว ได้ยินว่าเขาจะไปพิตเนสอยู่เป็นประจำ ตอนไปสร้างทีมสัมพันธ์เมื่อฤดูใบไม้ผลิปีที่แล้วเจียงเหมยซีก็สังเกตเห็นว่ากล้ามเนื้อของเขาได้รับการเทรนมาอย่างดี แต่ตอนนี้เห็นทีว่าเด็กบ๊าคคนนี้จะเหนือกว่าลู่อู๋วี่ไปชั้นหนึ่ง

เจียงเหมยซีกำลังลอบเปรียบเทียบอยู่ในใจ แต่แล้วจู่ๆ ช่างหน้าเลนส์กล้องส่องทางไกลก็มีดสนิท เธอคิดไม่ถึงว่าในขณะที่กำลังดูนกจากจักษุอายุอยู่นั้น คนบางคนที่ไม่คิดจะปิดบังอะไรจะถึงกับดึงม่านหน้าต่างลง!

หรือว่าเขาจะมองเห็นเธอ? ไม่น่าจะเป็นไปได้ อย่่วว่าแต่เขาไม่รู้ว่าเธอพักอยู่ห้องไหนเลย เมื่อก็เขาไม่ได้มองมาทางเธอสักแวบด้วยซ้ำ!

เจียงเหมยซีวางกล้องส่องทางไกลลงอย่างไม่สบอารมณ์ และเวลานี้เองโทรศัพท์มือถือที่เธอวางไว้บนโต๊ะก็สั่นครืด

ที่แรกเธอนึกว่าเพื่อนร่วมโปรเจกต์มีธุระจึงส่งข้อความหาเธอ แต่พอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูกลับพบว่า เป็นเยี่ยสวี่

'เมื่อกี้ผมจองแท็กซี่ให้ไปส่งผมที่สนามบินวันพรุ่งนี้ จะไปด้วยกันไหม'

ไฟลต์บินที่หลินจยาจองให้เธอกับเขาเป็นไฟลต์เช้า ตอนเช้าๆ ค่อนข้างเรียกรถยาก ถือว่าเยี่ยสวี่รอบคอบมาก แต่เมื่อเย็นนี้เธอเพิ่งปฏิเสธคำขอติตรถของอีกฝ่ายไป เวลานี้จะให้ตอบว่าไปด้วยอย่างยินดีปริศาก็ดูเหมือนจะหน้าไม่อายไปหน่อย

ในตอนທີ່เจียงเหมยซีกำลังคิดว่าจะยอมรับความหวังดีของเขาด้วยความจำใจอย่างไรดีนั้น เยี่ยสวี่ก็ส่งข้อความมาอีกครั้ง

'อ้อ...ลืมไป การติตรถกันไปดูเหมือนว่าจะเกินกว่าความสัมพันธ์ระหว่างหัวหน้ากับลูกน้องแบบปกติ ช่างเถอะครับ ต่างคนต่างไปดีกว่า'

ว่าไงนะ! นี่เขากวนประสาทเธออยู่หรือ

เจียงเหมยซีชักจะโมโหแล้ว เธอรีบพิมพ์ข้อความตอบกลับไปอย่างมือไม่สั่น นึกอยากจะสั่งสอนเขาสักหน่อยว่าอะไรที่เรียกว่ากวนระเบียบในที่ทำงาน

แต่เพิ่งจะพิมพ์ข้อความไปได้ครึ่งเดียวก็ถูกข้อความที่ส่งเข้ามาใหม่ขัดจังหวะ

'ไม่เห็นหรือ กลับแล้ว? งั้นราตรีสวัสดิ์ครับ'

เธอยังไม่ทันได้ตอบอะไรสักคำ ทำไมถึงราตรีสวัสดิ์ไปซะแล้วละ!

เจียงเหมยซีกลั่นหายใจ ต่อสายโทรศัพท์ออกไปโดยตรงอย่างรวดเร็ว แต่ก็ยังมีคนที่เร็วกว่าเธอ ในโทรศัพท์มีเพียงเสียงอันเฉยเมยของผู้หญิงดังขึ้นว่า "หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้..."

ผลของการไม่มีที่ให้ระบายอารมณ์โกรธก็คือ...คืนนี้เจียงเหมยซินอนไม่หลับแล้ว!

เจียงเหมยซีตาก้างอยู่จนฟ้าเกือบสว่าง

ฝนยังคงตกอยู่ แต่ว่าเบากว่าเมื่อคืนแล้ว

เธออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าโดยใช้เวลาเร็วที่สุด ตอนที่หัวกระเป๋าดำเดินทางหนังแท้ใบเล็กๆ ออกมาจากห้องก็เพิ่งจะเป็นเวลาตีห้าครึ่ง

ฟ่ายังไม่ทันสว่างดี ถนนของเขตคอนโดฯ ก็เป็นพื้นลุ่มๆ ตอนๆ ไม่ว่าจะกับกระเป๋าดำเดินทางหนังแท้ หรือกับรองเท้าส้นสูงของเธอก็ล้วนไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย ดังนั้นระยะทางแค่สั้นๆ จากหน้าประตูตึกไปจนถึงประตูใหญ่ของเขตคอนโดฯ เจียงเหมยซีก็มีสภาพกระเซอะกระเซิงแล้ว

เมื่อมาถึงประตูของเขตคอนโดฯ เธอถึงได้พบว่าตัวเองยังคงรอคอยว่าจะมีปาฏิหาริย์อะไรเกิดขึ้น...เช่นว่าเยี่ยสวี่จะรอเธออยู่ตรงนั้น หรือไม่แค่

บังเอิญเจอกันก็ยังดี

แต่ไม่มีเลย เขาพูดจริงทำจริง หน้าทางเข้าเขตคอนโดฯ เจียบเหงาเสียจนกระทั่งนกสัปดาห์ก็ไม่มี

หลังจากนั้นเจียงเหมยซีก็กางร่มแล้วลากกระเป๋าเดินทางเดินไปต่ออีกหลายสิบเมตร เธอเดินมาจนถึงสี่แยกถึงได้โบกรถ

เป็นอย่างที่คาดไว้ เธอบอร์ดดิ้งเป็นคนสุดท้ายของไฟลต์บิน

ตอนที่เธอขึ้นเครื่องบินในวินาทีสุดท้ายและกำลังหาที่นั่งของตัวเอง เยียสวี่ก็กำลังพลิกอ่านหนังสือพิมพ์เศรษฐกิจฉบับหนึ่งอยู่อย่างสบายอารมณ์

เห็นเธอเร่งรีบ เขาก็หัวเราะอย่างไม่ใส่ใจ "ผมเนี่ยกว่าเราจะไปรวมตัวกันที่หนานจิงเสียอีก"

เจียงเหมยซีมองสำรวจเขาตั้งแต่หัวจรดเท้าแวบหนึ่ง หน้าแดงระเรื่อ กระป๋องกระเป๋าคู่ก็รู้แล้วว่าเมื่อคืนหลับสบาย อีกทั้งเสื้อเชิ้ตและกางเกงสแล็กส์ทั้งตัวเขาก็เป็นกลิ่นเรียบ แม้แต่รองเท้าหนังก็ยังสะอาดไร้ฝุ่น... ดูสติโลกว่าสภาพกระเซอะกระเซิงของเธอหลายขุม

เจียงเหมยซีไม่ได้ตอบทสนทนากับเขา และแน่นอนว่าไม่ได้มีสีหน้าที่ดีอะไรให้กับเขาเช่นกัน เธอหันหน้าไปและเริ่มหาที่ว่างบนช่องเก็บสัมภาระทั้งสองด้าน

ไม่ง่ายเลยกว่าจะหาที่ว่างได้ แต่ช่องเก็บสัมภาระบนเครื่องบินค่อนข้างสูงไปหน่อยสำหรับเธอ เจียงเหมยซีกวาดสายตามองห้องโดยสารจากด้านหน้าไปด้านหลัง แอร์โฮสเตรสสาวสวยสองคนต่างก็กำลังบริการคนอื่นๆ อยู่

เมื่อไม่มีทางเลือกก็ได้แต่คิดหาวิธีเอาเอง

กระเป๋าที่เธอเอามาไม่นับว่าหนัก จริงๆ แล้วพยายามสักหน่อยก็คงเอาขึ้นไปวางได้ แต่วันนี้เธอสวมเดรสที่ค่อนข้างพอดีตัวที่ส่วนกระโปรงไม่ได้ยาวนัก ดังนั้นการจะยกแขนทั้งสองข้างขึ้นสูงก็รู้สึกน่าเขินอายเล็กน้อย

ขณะที่เรากำลังล้งเลอยู่ นั่น จู่ๆ ก็รู้สึกว่ามีมือของตัวเองเบาโหวง กระเป๋าดูเหมือนถูกมือคู่หนึ่งที่ยื่นมาจากข้างหลังเอายัดเข้าไปบนช่องเก็บสัมภาระอย่างคล่องแคล่ว เสร็จสิ้นกระบวนการในเวลาไม่เกินสามวินาที

เสียงเหม่ยซี่อิงไปชั่วขณะ พอหันกลับไปอีกที เยียสวี่ก็กลับไปนั่งประจำที่แล้ว

"คุณผู้หญิงคะ เครื่องบินกำลังจะขึ้นแล้ว เชิญคุณนั่งประจำที่ของตัวเองด้วยคะ"

เสียงเหม่ยซี่นั่งลงตรงที่ว่างข้างๆ เยียสวี่อย่างคับคั่ง

"เมื่อคืนนอนไม่หลับหรือครับ" เยียสวี่ถาม

เสียงเหม่ยซี่ก้มหน้ารัดเข็มขัดนิรภัยพลางเอ่ย "กลับกันเลย หลับสนิทดีมากต่างหากล่ะ"

เยียสวี่พยักหน้าอย่างเข้าใจ "งั้นก็เป็นสาเหตุที่หน้าสดสินะครับ"

เสียงเหม่ยซี่เงยหน้ามองเขาอย่างไม่เข้าใจ "หมายความว่ายังไง"

เยียสวี่สบตาเธออย่างตรงไปตรงมา "หน้าบวมนะ"

"นี่!"

เสียงของเยียงเหม่ยซี่เรียกสายตาจากผู้โดยสารตั้งแต่ด้านหน้าไปจนถึงด้านหลัง และเธอก็ตระหนักได้ถึงการเสียมารยาทของตนเช่นกัน เสียงเหม่ยซี่สูดลมหายใจลึกๆ และกดเสียงพูดให้เบาลง "นายนี้กว่าพอไม่อยู่ในบริษัทแล้วพวกเราก็ก็นั่งหัวหน้ากับลูกน้องกันใช่ไหม แต่อย่าลืมนะ นี่เป็นเวลาทำงาน"

เยียสวี่ยกข้อมือขึ้นมาดูเวลา ก่อนจะพูดอย่างขอไปที "ยังเหลืออีกตั้งหนึ่งชั่วโมง"

เสียงเหม่ยซี่ที่ทำอะไรได้อย่างราบรื่นเสมอมา พบว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าเด็กบ้านี้เธอมักจะเป็นฝ่ายถูกกระทำ เป็นเบี้ยล่าง และถูกทำให้โมโหจนจะบ้าตาย

"ดูดีไหมครับ" เยียสวี่เก็บหนังสือพิมพ์แล้วเหลือบมองแวบหนึ่ง

เจียงเหม่ยซีละสายตาจากใบหน้าของเขา "เทียบกับฉันที่หน้าสด
ก็งั้นๆ แหะละ"

เยี่ยสวีอี้ม เป็นรอยยิ้มบริสุทธิ์อย่างหาได้ยาก ไม่ได้เจือการเยาะเย้ย
และการเหน็บแนมไว้ในรอยยิ้มแต่อย่างใด

เจียงเหม่ยซีแสวงทำเป็นมองไม่เห็น เธอหยิบผ้าปิดตาออกมาจาก
กระเป๋าเตรียมจะสวม แต่กลับได้ยินเยี่ยสวีถามขึ้นว่า "กล้องส่องทางไกล
ใช้ดีไหมครับ"

มือของเจียงเหม่ยซีชะงัก "กล้องส่องทางไกลอะไร"

เยี่ยสวีหัวเราะอย่างไม่ใส่ใจ "ก่อนนอนก็ควรดูอะไรที่ช่วยทำให้นอนหลับ
ไม่อย่างนั้นจะตาข้างเอาง่ายๆ นะครับ"

"ฉันไม่รู้ว่าคุณกำลังพูดถึงอะไรอยู่" เจียงเหม่ยซีพูดจบก็สวมผ้าปิดตา
เป็นการจบบทสนทนา

หรือเป็นเพราะคุณภาพที่ทำให้เลือดสูบฉีดก่อนนอนเธอถึงได้นอนไม่หลับ
จริงๆ แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไร ตอนนี้เธอทั้งวังงและเพลียมากแล้ว
ไม่นานนัก ในขณะที่เกิดการสั่นไหวขึ้นเบาๆ การรับรู้ของเธอก็ค่อยๆ
เลือนรางไป

ตอนที่ตื่นมาอีกครั้ง เครื่องบินก็แล่นดังเรียบร้อยแล้ว

เจียงเหม่ยซีเปิดโทรศัพท์มือถือก่อนเป็นอันดับแรก ข้อความแรก
เข้ามาั้นมาจากเบอร์แปลก เนื้อหาเกี่ยวข้องกับบริษัทผู้ผลิตเซมิคอนดักเตอร์
รายนั้นที่พวกเขาต้องมาสำรวจและวิจัย

'แม่น้ำของชินจินลิกนะ รับโปรเจกต์ของชาวบ้านเขา ระวังจะขึ้นฝั่ง
ไม่ได้!'

เจียงเหม่ยซีนั่งงันไปโดยไม่รู้ตัว...นี่คืออะไรกัน ศัตรูจะแก้แค้น?
ผู้หวังดีต้องการเตือน? หรือว่าเป็นแค่ปาหี่น่าเบื่อ?

"ข้อความเตือนภัย?" เสียงดังมาจากเยี่สวี่ที่อยู่ข้างๆ

เธอหันหน้าไปมองเขาแวบหนึ่งอย่างไม่สบอารมณ์ "ทำไมสายตานายถึงตื๊นกันนะ"

"สายตาปกติ แต่ตัวสูงเป็นข้อดี"

เสียงเหม่ยซี่ไม่มีอารมณ์มาต่อปากต่อคำกับเขา เธอยังคงครุ่นคิดอยู่ในใจว่าใครเป็นคนส่งข้อความพรัคนี้มาให้เธอ ที่สำคัญคืออีกฝ่ายรู้ว่าเธอกับเขาจะมาร่วมกันด้วย

เยี่สวี่ราวกับอ่านความคิดของเธอออก "อาจจะเป็นคู่แข่งเจ้าโตเจ้าหนึ่งก็ได้ล่ะครับ"

"ทำไมถึงคิดว่าอย่างนั้น" เจียงเหม่ยซี่ถามลอยๆ

เยี่สวี่วิเคราะห์แทนเธอ "บริษัทนี้จะเข้าสู่ตลาดได้หรือไม่มันไม่ได้เกี่ยวกับพวกเรามากนัก พวกเราแค่ทำงานรับเงินเท่านั้น ทางโบรกเกอร์* ต่างหากที่ต้องแบกรับความเสี่ยงมหาศาล ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่คนคนนี้จะปะทะกับพวกเรา คงแค่ไม่อยากให้ชินชินเข้าสู่ตลาดอย่างราบรื่นก็เท่านั้น"

ความจริงแล้วเพียงแค่คิดให้ถี่ถ้วนสักหน่อย ทุกคนล้วนต้องคิดถึงจุดนี้ แต่พอลำพุดนี้ออกมาจากปากของพนักงานที่เพิ่งเข้ามาในบริษัทได้ไม่กี่วัน ก็เลยทำให้เธอรู้สึกเหนือความคาดหมายนิดหน่อย

แต่เธอก็ยังคงตอบกลับไปว่า "เรื่องไหนๆ ก็ไม่แน่นอนเสมอไปหรอก"

ตอนนี้ทั้งคู่เดินมาถึงประตูทางออกแล้ว ในกลุ่มฝูงชนที่มารับผู้โดยสารมีตัวอักษรขนาดใหญ่เขียนว่า 'คุณเจียง' อยู่บนป้ายดูเด่นชัดสะดุดตาเหลือเกิน

คนที่ชูป้ายเป็นชายหนุ่มรูปร่างไม่สูงมากนัก เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายเองก็เดาได้ว่าเธอคงเป็นคนที่เขาต้องมารับ ดังนั้นจึงโบกป้ายในมือมาทางพวกเธอสองคนอย่างบ้าคลั่ง

* โบรกเกอร์ (Broker) คือบริษัทหลักทรัพย์ที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนผู้ลงทุน คอยให้คำปรึกษาด้านการลงทุนซื้อขายหลักทรัพย์ต่างๆ กับผู้ลงทุนทั้งแบบบุคคลและแบบองค์กรธุรกิจ

เจียงเหมยซี่และเย่สวี่สบตากัน ไม่ได้ต่อหัวข้อสนทนาเมื่อครูอีก
ก่อนจะเดินไปหาคนคนนั้น

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/34FQtJE>